பவணந்தி முனிவர் இயற்றிய

நன்னூல்

எழுத்ததிகாரம்

காண்டிகை உரை

புலோலி

வ. குமரசுவாமிப் புலவர்

பதிப்பு

முனைவர் இராகவன் கண்ணன்

M.A.(TAMIL),M.A.(LING),M.Phil.,DCA.,DDTP.,DSS.,Ph.D

முதல்வர்

அறந்தாங்கி அரசுக் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

தொல்தமிழ் அறக்கட்டளை

சிவனருள் நிலையம், 3/401, வள்ளலார் தெரு,

அண்ணாநகர், ஆவடி ஐ.ஏ.எஃப், சென்னை - 600 055.

அறிவாகி இன்பஞ்செய் தமிழே வாழி

நன்னூல் – எழுத்ததிகாரம்
உரை : வ. குமரசாமிப் புலவர்
பதிப்பு : முனைவர் இராகவன் கண்ணன்
தமிழிலக்கணம்
திருவள்ளுவராண்டு 2051 தைத்திங்கள் (2020 சூன்)
வெளியீடு : தொல்தமிழ் அறக்கட்டளை சென்னை – 600 055

THOL THAMIZH TRUST
Sivan Arul Nilaiyam, 3/401, Vallalar Street,
Anna nagar, Avadi I.A.F., Chennai - 600 055

நன்னூற் காண்டிகையுரை விளக்கம்

சிறப்புப் பாயிரம்

மலர்தலை யுலகின் மல்கிரு ளகல
இலகொளி பரப்பி யாவையும் விளக்கும்
பரிதியி னொருதா னாகி முதலீ
றொப்பள வாசை முனிவிகந் துயர்ந்த
அற்புத மூர்த்திதன் னலர்தரு தன்மையின்
மனவி ருளிரி யமாண்பொருண் முழுவதும்
முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளுங்
குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
எனுநான் கெல்லையினிருந்தமிழ்க்கடலுள்
அரும்பொரு ளைந்தையும் யாவரு முணரத்
தொகைவகை விரியிற் றருகெனத் துன்னார்
இகலற நூறி யிருநில முழுவதுந்
தனதெனக் கோலித் தன்மத வாரணந்
திசைதொறு நிறுவிய திறலுறு தொல்சீர்க்
கருங்கழல் வெண்குடைக் கார்நிகர்
வண்கைத்
திருந்திய செங்கோற் சீய கங்கன்
அருங்கலை வினோத னமராபரணன்
மொழிந்தன னாக முன்னோர் நூலின்
வழியே நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்
பொன்மதிற் சனகைச் சன்மதி முனியருள்
பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி
என்னு நாமத் திருந்தவத் தோனே.

இதன் பொருள். மலர் தலை உலகின் – பரந்தவிடத்தை யுடைய உலகத்தின்கண்ணே, **மல்கு இருள் அகல** – நிறைந்த கண் ணிருள் கெட, **இலகு ஒளி பரப்பி** – விளங்குங் கிரணத்தை விரித்து, **யாவையும் விளக்கும் பரிதியின்** – கட்பொறிக்கு விடயமாகிய

உருவங்களெல்லாவற்றையுங் காட்டுஞ் சூரியனைப் போல, **ஒரு தான் ஆகி** – உலகங்களுக் கெல்லாந் தானொரு முத்லேயாகி, **முதல் ஈறு ஒப்பு அளவு ஆசை முனிவு இகந்து உயர்ந்த** – தோற்றமும் ஒடுக்கமும் உவமையும் அளவும் விருப்பும் வெறுப்புமாகிய இவைகளின் இயல்பாகவே நீங்கி நிற்றலினாலே தலைவனாகிய, **அற்புத மூர்த்தி** – ஞானமே திரு மேனியாகவுடையவன், **தன் அலர்தரு தன்மையின் தனது மலர்ந்த** குணமாகிய கருணையினாலே, **மன இருள் இனிய** – உயிர்களின் மனத் திருளாகிய அஞ்ஞானங்கெட, **மாண் பொருள் முழுவதும்** – மாட்சிமை ப்பட்ட அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொருளையும், **முனிவு அற அருளிய** – விருப்புடன் அருளிச் செய்த, **மூவறு மொழி யுளும்** – பதினெண்ணிலத்து மொழிகநெள்ளும், **குண கடல் குமரி குடகம் வேங்கடம் எனும் நான்கு எல்லையின்** – கிழக்கே கடலுந் தெற்கே கன்னியாகுமரியும், மேற்கே குடகநாடும் வடக்கே திருவேங்கடமும் என்று சொல்லப்படும் நான்கெல்லையினையுடைய நிலத்து மொழியாகிய, **இருந் தமிழ்க்கடலுள்** – பெரிய தமிழென்னுங் கடலுள், **அரும் பொருள் ஐந்தையும்** –அருமையாகிய எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி யென்னும் ஐந்துபொருளையும், **யாவரும் உணர** – இலக்கியப் பயிற்சியில் வலியவரேயன்றி எளியவரும் அறியும்பொருட்டு, – **தொகை வகை விரியின் தருக என** – தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்துஞ் செய்யப்படும் யாப்பினாலே பாடித் தருகவென, **துன்னார் இகல் அற நூறி** – பகைவரது பகைமைகெட அவரை யழித்து, **இரு நிலம் முழுவதும் தனது எனக் கோலி** – பெரியபூமிமுழுவதையுந் தன் னுடையதாகப் பற்றிக்கொண்டு, **தன் மத வாரணம் திசை தோறும் நிறுவிய திறல் உறு** – தன்மதயானைகளை எட்டுத் திக்கிலுந் திக்கி யானைகள் போல நிறுத்திய வெற்றிமிகுந்த, **தொல் சீர் –** தொன்று தொட்டு வருங்கீர்த்தியையும், **கருங்கழல்** – பெருமை பொருந்திய வீரக்கழலையும், **வெண் குடை**– வெண் கொற்றக் குடையையும், **கார் நிகர் வண்கை** – மேகம் போலுங் கொடையையுடைய கையையும், **திருந்திய செங்கோல்** – கோடாத செங்கோலையுமுடைய, **சீயகங்கன்** – சிங்கம்போன்ற கங்கன், **அருங்கலை வினோதன்** – அருமையாகிய நூல்களை ஆராய்தலே பொழுதுபோக்கும் விளையாட்டாகவுடையவன், **அமர் ஆபரணன் –** போர் செய்தலினாலே தன்மேற்படும் பெரிய காயங் களையே ஆபரணமாக உடையவன் , **மொழிந்தனன் ஆக** – சொன்ன னாக, **முன்னோர் நூலின் வழியே** – தொல்லாசிரியருடைய இலக்கண நூலின் வழியே, **நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்** – நன்னூலென்னும் பெயரினாற் செய்தனன், **பொன் மதிற் சனைகை** – பொன்மதிலி னாலே சூழப்பட்ட

சனகாபுரத்துளிருக்கும், **சன்மதிமுனி அருள்** – சன்மதி முனிவன் பெற்ற, **பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி என்னும் நாமத்து** – சொல்லுதற்கரிய ஞானவொழுக்கச் சிறப்பையும் பவணந்தி யென்னும் பெயரையுமுடைய, **இருந்தவத்தோன்** – பெரிய தவத்தினை யுடையோன். **என்றவாறு.**

இதனது தாற்பரியம், சூரியன் தன் கிரணத்தினாலே புறவிருளை அகற்றிச் கட்பொறிக்கு விடயமாகிய உருவங்களை விளக்குதல் போலக், கடவுள் தன் கருணையினாலே அகவிருளை அகற்றி அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னு நான்கு உறுதிப்பொருளையும் விளக்கப்பெற்ற பதினெண்பாடைகளுள்ளும், கிழக்கே கடலுந் தெற்கே கன்னியாகுமரியும் மேற்கே குடகநாடும் வடக்கே திருவேங்கடமும் எல்லையாகவுடைய நிலத்து மொழியாகிய தமிழ்ப்பாடையினுள், எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்னும் ஐந்திலக்கணத்தையும், இலக்கியப் பயிற்சியின் வலியவரேயன்றி எளியவரும் அறியும் பொருட்டுத் தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்துஞ் செய்யப்படும் யாப்பினாற் செய்து தருக எனச் சீயங்கன் சொல்லத் தொல்லாசிரியர் நூலின்வழியே நன்னூல் என்றும் பெயரினாற் செய்தனன் பவணந்தி முனிவன் **என்பதாம்.**

அமர் என்பது ஆகுபெயராய் அமரில் ஆயுதந் தைத்த புண்ணை உணர்த்திற்று.

1..	**ஆக்கியோன்பெயர்**	பவணந்திமுனிவன்
2.	**வழி**	முன்னோர் நூலின் வழி.
3.	**எல்லை**	குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடமெனு (நான்கெல்லை)
4.	**நூற்பெயர்**	நன்னூல்
5.	**யாப்பு**	நிகண்டு கற்று இலக்கியப் பயிற்சி செய்தபின்இந்நூல்கேட்கத்தக்கது).
6.	**நுதலிய பொருள்**	அரும்பொருளைந்து
7.	**கேட்போர்**	இலக்கியப்பயிற்சி செய்தவர்
8.	**பயன்**	மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தல்
9.	**காலம்**	சீயங்கன்காலம்
10.	**களன்**	சீயங்கன்சபை
11.	**காரணம்**	சீயங்கன் சொன்னமையும், யாவரிடத்தும், இரக்கமுடைமையும்.

பாயிரத்தின் பெயர்கள்

1. முகவுரை பதிக மணிந்துரை நூன்முகம்
புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம்

இதன் பொருள்:– முகவுரை – பாயிரம் – முகவுரை, பதிகம், அணிந்துரை, நூன்முகம், புறவுரை, தந்துரை, புனைந்துரை என்பன பாயிரத்திற்குப் பெயர்களாம். **எ–று.**

பாயிரம் வரலாறு. முகவுரை நூற்குமுன் சொல்லப்படுவது. நூன்முகம் என்பதும் அது. **பதிகம்** (ஐந்து பொதுவும் பதினொரு சிறப்புமாகிய பலவகைப் பொருளையுந்) தொகுத்துச் சொல்வது. **அணிந்துரை** – (நூலினது பெருமை முதலியன விளங்க) அலங்கரித்துச் சொல்வது; **புனைந்துரை** என்பதும் அது. **புறவுரை** நூல் சொல்லிய பொருளல்லாதவைகளைச் சொல்வது. **தந்துரை** நூலிலே சொல்லப்பட்ட பொருளல்லாதவைகளை அதற்குத் தந்து சொல்வது.

புறவுரை – நூலின்புறத்தே சேர்க்கப்படுவது. **தந்துரை** – நூல்கருதிய பொருளல்லாதவைகளை அதற்குத்தந்து சொல்வது. தந்து என்பது நூலாதலால், தந்துரை என்பதற்கு நூலைக்குறித்துச் சொல்லுமுரை என்றுரைப்பினுமாம்.

பாயிரவகை

2. பாயிரம் பொதுச்சிறப் பெனவிரு பாற்றே

இ–ள். பாயிரம் பொதுச் சிறப்பு என இருபாற்று – பாயிரமானது பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமுமென இரு வகையினை யுடைத்து. **எ–று.** ஏகாரம் ஈற்றசை.

பொதுப்பாயிரம் இன்னதென்பது

3. நூலே நுவல்வோ னுவலுந்திறனே
கொள்வோன் கோடற் கூற்றா மைந்தும்
எல்லா நூற்கு மிவைபொதுப் பாயிரம்

இ–ள். நூற் (திறன்) – நூலினது வரலாறும், நுவல்வோன் (திறன்) – ஆசிரியன் வரலாறும், **நுவலுந்திறன்** – அவ்வாசிரியர் மாணாக்கனுக்கு நூலைச் சொல்லுதலின் வரலாறும், **கொள்வோன்** (கூற்று) – மாணக்கனது வரலாறும், **கோடற்கூற்று** – அவன் கேட்டலின் வரலாறும், **ஐந்தும் எல்லா நூற்கும் ஆம்** – ஆகிய இவ்வைந்தும் எல்லா நூல்களுக்குமாம், – **இவை பொதுப்பாயிரம்** – ஆதலால் இவ்வைந்து வரலாற்றையும் விளங்கவுணர்த்துவது பொதுப்பாயிரமாம். **எ–று.**

1. நூலினது வரலாறு

(நூல் இன்னதென்பது)

4. நூலி னியல்பே நுவலினோரிரு
பாயிரந் தோற்றி மும்மையி னொன்றாய்
நாற்பொருட் பயத்தோ டெழுமதந் தழுவி
ஐயிரு குற்றமு மகற்றியம் மாட்சியோ
டெண்ணான் குத்தியி னோத்துப் படலம்
என்னு முறுப்பினிற் சூத்திரங் காண்டிகை
விருத்தி யாகும் விகற்படை பெறுமே.

நூலின் இயல்பு நுவலின் – நூலினது வரலாற்றைச் சொல்லின், **ஓரிரு பாயிரந் தோற்றி** – இருவகைப் பாயிரத்தையும் முன்னுடைத்தாகி, **மும்மையின் ஒன்றாய்** – மூவகைநூலுள் ஒன்றாகி, – **நாற்பொருட் பயத்தோடு** – நான்கு பொருளாகிய பிரயோசனத் தோடு கூடி, **எழுமதம் தழுவி** – எழுவகை தத்தையும் மருவி, **ஐ யிரு குற்றமும் அகற்றி** – பத்துக் குற்றத்தையும் ஒழித்து, **அம் மாட்சியோடு** – பத்தழகுடனே, **எண்ணான்கு உத்தியின்** – முப்பத்திரண்டு உத்தி யைக் கொண்டு, **ஓத்துப் படலம் என்னும் உறுப்பினில்** – ஒத்தும் படலமு மென்று சொல்லப்படும் இருவகை யவயத்தோடு, **சூத்திரம் காண்டிகை விருத்தி ஆகும் விகற்படை பெறும்** – சூத்திரமும் காண்டிகையுரையும் விருத்தியுரையுமாகிய வேறுபாட்டு நடைகளைப் பெற்றுவரும். **எ–று.**

அ + மாட்சி = அந்த அழகு. அ என்பது முற்கூறிய ஐயிரண்டைச் சுட்டுதலாற் பத்தழகென்று பலிதார்த்தமாயிற்று. ஒத்து = (இயலாகிய) சிற்றங்கம். படலம் = பல இயல்களின் கூட்டமான (அதிகாரமாகிய) பேரங்கம். இவற்றை 15–ம், 16–ம் சூத்திரங்கள் வகுத்துரைத்தல் காண்க. இயலென்பதற்கியையும் பாகத்தைச் சிலநூலிலே அதிகாரமென்று வழக்குதலுமுண்டு திருவள்ளுவர் குறளிலுங் காண்க.

மூ வகை நூல்

5. முதல்வழி சார்பென நூல்மூன் றாகும்.

இ–ள். முதல் வழி சார்பு என – முதனூல் வழிநூல் சார்பு நூலென, – **நூல் மூன்று ஆகும்** – நூல் மூன்று வகையினை யுடைத்தாரம். **எ–று.**

முதனூல் இன்னதென்பது

6. அவற்றுள்,
வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்.

இ–ள். அவற்றுள் – அம்மூவகை நூலுள், **வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்** – இயல்பாகவே வினையினின்று நீங்கித் தானே விளங்கிய அறிவினையுடைய, **முனைவன் கண்டது முதனூல் ஆகும்** – கடவுள் உயிர்களுக்கு ஆதிகாலத்திலே செய்தது முதனூலாம். **எ–று.**

வினையினீங்கி என்பதற்கு முன்வினையொடு கூடியிருந்து பின் நீங்கி என்று கருத்துக் கொள்ளாது, முக்காலத்தும் வினையொடு தொடர்பின்றி என்று கருதுக. எனவே இறைவன் ஒருகாலத்தும் பாச சம்பந்த மில்லாதவனென்றவாறாம். கடவுள் செய்த நூலுமேயன்றிக் கடவுளருள் வசப்பட்ட பெரியோர் செய்தநூலும் முதனூலென்று கொள்ளப்படும். இதனை ''முன்னோர் நூலின்'' என்று பின் பன்மையாற் கூறியது கண்டுணர்க.

வழிநூல் இன்னதென்பது

7. முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
அழியா மரபினது வழிநூ லாகும்.

இ–ள். முன்னோர் நூலின் முடிபு ஒருங்கு ஒத்து – கடவுளும் அவனருள் வழிப்பட்டோருமாகிய தொல்லாசிரியர் நூல்களினுடைய பொருண்முடிபு முழுவதும் ஒத்து, **பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி** – வழிநூல் செய்வோன் முதனூலிருக்கவுந் தான் வழிநூல் செய்தற்குக் காரணமாக வேண்டிய வேறுபாடுகளையும் உடன் சொல்லி, **அழியா மரபினது வழிநூல் ஆகும்** – அவ்வேறுபாடுகள் அறிவுடையோர் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையால் அழியாது நிலைபெற்று விளங்குந் தன்மையை யுடையது வழி நூலாம். **எ–று.**

இ–ம், முதனூலே முழுவதுமொத்துச் சிறிது விகற்பமுஞ் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது வழிநூல். **எ–ம்.**பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறலாவது, பழைய இலக்கணங்களாகி இக்காலத்து வழங்காதவைகளை இறந்தது விலக்கலென்னும் உத்தியினாலே விலக்கியும், புதிய இலக்கணங்களாகி இக்காலத்து வழங்குமவைகளை எதிரது போற்றலென்னும் உத்தியி னாலே தழுவியுங் கூறுதன் முதலியன.

சார்புநூல் இன்னதென்பது

8. இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபு வேறுடையது புடைநூ லாகும்

இ–ள். இருவர் நூற்கும் ஒருசிறை தொடங்கி – முதனூல் வழிநூல் என்னும் இருவகை நூல்களுக்கும் பொருண் முடிபு ஒருபுடையொத்து, **வேறு திரிபு உடையது புடைநூல் ஆகும்** – மற்றவை களெல்லாம் ஒவ்வாமையையுடையது சார்புநூலாம், **எ–று.**

இ–ம். முதனூல் வழி நூல்களுக்குச் சிறுபான்மை யொத்துப் பெரும்பாலும் வேறுபட்டிருப்பது சார்புநூல். **எ–ம்.**

திரிபுவேறும் தேசகாலம் பற்றி அறிவுடையோரால் அங்கீகரிக்கத் தகுவனவாம்.

வழிநூலுக்குஞ் சார்பு நூலுக்கும் எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி

9. முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றியவர்மொழியும்
பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பதற்கும் -முன்னோரின்
வேறுநூல் செய்துமெனு மேற்கோளில் லென்பதற்கும்
கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கொள்.

இ–ள். முன்னோர் மொழி பொருளே அன்றி – முன்னோர் சொல்லிய பொருளையே யன்றி, – **அவர் மொழியும் பொன்னே போல் போற்றுவம் என்பதற்கும்** – அவரது சொல்லையும் பொன்னைப் போலவே காத்துக் கொள்வோமென்பதற்கு அடையாளமாகவும், **முன்னோரின் வேறுநூல் செய்தும் எனும்** – முன்னோர் நூலினின்றும் வழிநூல் சார்புநூலென வேறுநூல் செய்தோமாயினும், **மேற்கொள் இல் என்பதற்கும்** – ஆசிரியவசனம் இந்நூலினிடத்து இல்லையென்று சொல்லுங் குற்றம் ஒழிதற்காகவும், **பழஞ் சூத்திரத்தின் கோள் கூறு** – அவர்சொல்லிய பழஞ்சூத்திரங்களையும் ஓரோரிடங்களில் எடுத்துச் சொல்லு. **எ–று.**

எனினுமென்பது எனுமென இடைக்குறைந்து நின்றது. ஆசிரிய வசனம், மேற்கொள், பழஞ்சூத்திரம் என்பவை ஒருபொருட்சொற்கள்.

"குறியதன் முன்னராய்தப்புள்ளி" என்பது அகத்தியத் திலிருந்து தொல்காப்பியத்திலும் இந்நூலிலுங் கொணரப்பட்டு மேற்கோளாயினது காண்க.

நாற்பொருட்பயன்

10. அறம்பொரு ளின்பம்வீ டடைதனூற் பயனே.

இ–ள். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு அடைதல் – தருமமும் அருத்தமுங் காமமும் மோக்ஷ மடைதலுமாகிய நான்கும், – **நூற்பயன்** – நூலால் எய்தும் பிரயோசனமாம். **எ–று.**

எழு மதம்

11. எழுவகை மதமே யுடன்பட்ன் மறுத்தல்
பிறர்தம் மதமேற் கொண்டுகளைவே
தாஅ னாட்டித் தனாது நிறுப்பே
இருவர் மாறுகோ ளொருதலை துணிவே
பிறர் நூற் குற்றங் காட்ட லேனைப்
பிறிதொடு படாஅன் றன்மதங் கொளலே.

இ–ள். எழுவகை மதம் – எழுவகை மதமாவன, **உடன்படல்** – பிறர் மதத்திற்குத் தான் உடன்படுதலும், **மறுத்தல் –** பிறர் மதத்தை மறுத்தலும், **பிறர்தம் மதம் மேற்கொண்டு களைவு** – பிறர்மதத்திற்கு உடன்பட்டுப் பின்பு மறுத்தலும், **தாஅன் நாட்டித் தனாது நிறுப்பு** – தானே ஒருபொருளை எடுத்துகாட்டி அதனை வருமிடந் தோறும் நிறுத்துதலும், **இருவர் மாறுகோள் ஒருதலை துணிவு** – இருவரால் விரோதமாகக் கொள்ளப்பட்ட இரண்டனுள் ஒன்றனிடத்துத் துணிதலும், **பிறர்நூற் குற்றம் காட்டல் –** பிறர் நூலிலுள்ள குற்றத்தை எடுத்துக் காட்டுதலும், **பிறிதொடு படாஅன் தன்மதம் கொளல் –** பிறர் மதத்திற்கு உடன்படானாகித் தன்மதத்தையே கொள்ளுதலுமாம்.

பிறர் தம்மதமேற் கொண்டு களைவு என்பது பிறர்மதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு தள்ளிவிடுதலாயின், அது விரோதமன்றோ வெனின்; ஒருவிதத்தாலுடன்பட்டு மற்றொருவிதத்தான் றள்ளி விடுதலாதலின் விரோதமன்றென்க. இவ்வகையாகக் கொண்டு விடுதலாகிய இதனை வடநூலார் பக்ஷாந்தரமென்பர்.

பத்துக் குற்றம்

12. குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
கூறியது கூறன்மாறுகொளக் கூறல்
வழூச்சொற் புணர்த்தல் மயங்க வைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்தன் மற்றொன்று
விரித்தல்
சென்றுதேய்ந் திறுத னின்றுபய னின்மை
யென்றிவை யீரைங் குற்ற நூற்கே.

இ–ள். குன்றக் கூறல் – குறித்த பொருளை விளங்குதற்கு வேண்டுஞ் சொற்களிற் குறைவுபடச் சொல்லுதலும், **மிகை படக் கூறல்** – குறித்த பொருளை விளக்குதற்கு வேண்டுஞ் சொற்களினும் அதிகப்படச் சொல்லுதலும், **கூறியது கூறல்** – முன் சொன்ன பொருளை யே பின்னுஞ் சொல்லுதலும், **மாறுகொளக் கூறல்** – முன் சொன்ன பொருளுக்குப் பின் சொல்லும் பொருள் விரோதப்படச் சொல்லுதலும், **வழூஉச் சொற் புணர்த்தல்** – குற்றமுடைய சொற்களைச் சேர்த்தலும், – **மயங்க வைத்தல்** – இதற்குப் பொருள் இதுவோ அதுவோ எனச் சந்தேகிக்க வைத்தலும்,**வெற்றெனத் தொடுத்தல்** – பொருள் வெளிப்படையாகத் தோன்றச் சொற்களைச் சேர்த்தலும், – **மற்று ஒன்று விரித்தல்** – சொல்லத் தொடங்கிய பொருளைவிட்டு இடையிலே மற்றொரு பொருளை விரித்தலும், **சென்று தேய்ந்து முடிதலும்,** செல்லச் செல்ல சொன்னடை பொருணடை தேய்ந்து முடிதலும், **நின்று பயன் இன்மை என்று** – சொற்களிருந்தும் ஒருபிரயோசனமு மில்லாமற் போதலும், **இவை நூற்கு ஈரைங் குற்றம்** – ஆகிய இவை நூலுக்குப் பத்துக் குற்றமாம். **எ–று.**

என்று என்ப தெண்ணுப்பொருளில் வந்தது. அது ஓரிடத்து நின்றதெனினும் பிரிந்து குன்றக் கூறலென்று, மிகைபடக்கூறுலென்று என மற்றவற்றோடுஞ் சேர்ந்து எண்ணுதற்காகும்.

“என்றும் எனவும் ஒடுவுமொரோவழி, நின்றும் பிரிந்தெண் பொருடொறு நேரும்” என்று இடைச்சொல்லியலில் விதியறிக. “தெய்விரதனென் றிவன்பெயர்” என்பதிற்போலப் பெயர்ப்பொருளில் வந்ததெனினுமாம். “வினை பெயர் குறிப்பிசை எண்பண்பாறினும், என எனுமொழி வருமென்றுமற்றே என்றிடைச் சொல்லியல் கூறுவதறிக. நூற்கு ஈரைங்குற்றம் இவை என முடிப்பினுமாம்.

(பத்தழகு)

13. சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்
நவின்றோர் கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்
ஓசை யுடைமை யாழமுடைத் தாதல்
முறையின் வைப்பே யுலகமலை யாமை
விழுமியது பயத்தல் விளங்குதா ரணத்த
தாகுத னூலிற் கழகெனும் பத்தே.

இ–ள். சுருங்கச் சொல்லல் – சொற்கள் வீணாக விரியாது சுருங்கிநிற்கச் சொல்லுதலும், **விளங்க வைத்தல்** – சுருங்கச் சொல்லினும் பொருளைச் சந்தேகத்துக்கு இடமாகாது விளங்க

வைத்தலும், **நவின்றோர்க்கு இனிமை** – வாசித்தவருக்கு இன்பத்தைத் தருதலும், **நன்மொழி புணர்த்தல்** – நல்லசொற்களைச் சேர்த்தலும், – ஓசை உடைமை – சந்தவின்பமுடைத்தாதலும், **ஆழம் உடைத்து ஆதல்** – நோக்க நோக்க ஆழ்ந்த கருத்தையுடைத்தாலும், **முறையின் வைப்பு** – படலம் ஒத்து முதலியவைகளைக் காரண காரிய முறைப்படி வைத்தலும், – **உலகம் மலையாமை** – உயர்ந்தோர் வழக்கத்தோடு மாறுகொள் ளாமையும், **விழுமியது பயத்தல்** – உயர்வாகிய பொருளைத் தருதலும், – **விளங்கு உதாரணத்தது ஆகுதல்** – விளங்கிய உதாரணத்தை யுடையதாதலும்,**நூலிற்கு அழகு எனும் பத்து** – நூலினுக்கு அழகென்று சொல்லப்படும் பத்து. எ–று.

கருத்து ஆழமாயும் உதாரணம் வெளிப்படையாயு மிருத்தல் வேண்டும்.

முப்பத்திரண்டு உத்தி

14. ***நுதலிப் புகுதலோத்துமுறை வைப்பே***
தொகுத்துச் சுட்டல் வகுத்துக் காட்டல்
முடித்துக் காட்டன் முடிவிடங் கூறல்
தானெடுத்து மொழிதல் பிறன்கோட்கூறல்
சொற்பொருள் விரித்த றொடர்ச்சொற்
புணர்த்தல்
இரட்டுற மொழித லேதுவின் முடித்தல்
ஒப்பின் முடித்தன் மாட்டெறிந் தொழுகல்
இறந்தது விலக்க லெதிரது போற்றல்
முன்மொழிந்து கோடல் பின்னது நிறுத்தல்
விகற்பத்தின் முடித்தன் முடிந்தது முடித்தல்
உரைத்து மென்ற லுரைத்தா மென்றல்
ஒருதலை துணித லெடுத்துக் காட்டல்
எடுத்த மொழியி னெய்த வைத்தல்
இன்ன தல்ல திதுவென மொழிதல்
எஞ்சிய சொல்லி னெய்தக் கூறல்
பிறநூன் முடிந்தது தானுடன் படுதல்
தன்குறி வழக்க மிகவெடுத் துரைத்தல்
சொல்லின் முடிவி னப்பொருண் முடித்தல்
ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்
உய்த்துணர வைப்பென வுத்தியெண் ணான்கே.

இ–ள். நுதலிப் புகுதல் – இது செய்யின் இப்படியாகு மென்று கருதிப் புகுதலும், **ஒத்து முறை வைப்பு** – இயல்களைக் காரண காரிய முறைப்படி வைத்தலும், **தொகுத்துச் சுட்டல்** – பலவற்றையுந் திரட்டிக் காட்டுதலும், **வகுத்துக் காட்டல்** – அப்படித் திரட்டிக் காட்டப்பட்டவை களை வெவ்வேறாகக் கூறுபடுத்துக் காட்டுதலும், **முடித்துக் காட்டல்** – தான் மேலோர் முடித்தவாறு முடித்துக்காட்டுதலும், **முடிவு இடம் கூறல்** – தான் சொல்லும் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியந் தோன்றுமிடத்தைச் சொல்லுதலும், **தான் எடுத்து மொழிதல்** – பழைய சூத்திரத்தைத் தான் ஓரோவிடத்து எடுத்துச் சொல்லுதலும், – **பிறன் கோட் கூறல்** – தன்னூலிற் பிறனது கோட்பாட்டைச் சொல்லுதலும், சொற் **பொருள் விரித்தல்** – சொல்லினது பொருள் விளங்குதற்கு உருபு முதலியவை களை விரித்துச் சொல்லுதலும் – **தொடர்ச் சொற் புணர்த்தல்** – ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தமுடைய சொற்களைச் சேர்த்தலும், **இரட்டு உற மொழிதல்** – ஒருவாக்கியத்தை இரண்டு பொருள்படச் சொல்லுதலும், – **ஏதுவின் முடித்தல்** – முன்காரணம் விளங்கப் பெறாததொன்றைப் பின் காரணம் விளங்கவைத்து முடிவு செய்தலும், **ஒப்பின் முடித்தல்** – ஒன்றற்குச் சொல்லப்படும் இலக்கணம் வேறொன்றற்கும் ஒத்து வருமாயின் அதற்கும் அதுவே இலக்கணமாக உடன்முடிவு செய்தலும், **மாட்டெறிந்து ஒழுகல்** – ஒன்றற்குச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணத்தை அதனைப் பெறுதற்குரிய மற்றொன்றற்கும் மாட்டிவிட்டு நடத்தலும், **இறந்தது விலக்கல்** – முற்காலத்து வழங்கிய இலக்கணங்களுள்ளே பிற்காலத்து வழங்கா தொழிந்ததை நீக்குதலும், **எதிரது போற்றல்** – முற்காலத்து வழங்காது. பிற்காலத்து வழங்கிவரும் இலக்கணத்தைத் தழுவிக் கொள்ளுதலும், **முன்மொழிந்து கோடல்** – பின்பு வேண்டுமிடந் தோறும் எடுத்தாளும் பொருட்டு முன்னே ஒன்றனைச் சொல்லிக் கொள்ளுதலும், **பின்னது நிறுத்தல்** – ஒருபொருளுக்குக் கருவியாக முன்வைத்தற்குரியது அங்கே வைத்தற்கு இடம் பெறாதாயின் அப்பொருளின் பின் அதனை வைத்தலும், விகற்பத்தின் முடித்தல், (விளங்குதற் பொருட்டு) வெவ்வேறாக முடிந்ததைப் புலப்படவேண்டித் தொகுத்து முடித்தலும், **உரைத்தும் எனறல்** – பின்னே சொல்லப்படு வதை முன்னே ஒரு நிமித்தத்தினாலே சொல்லவேண்டின் இதனைப் பின்னே சொல்வோமென்பது தோன்ற அங்கே சுருக்கிச் சொல்லுதலும், **உரைத்தாம் என்றல் –** முன்னே ஒரு நிமிடத்தத்தினாலே சொல்லப் பட்டதைப் பின்னே சொல்ல வேண்டியவிடத்து இதனை முன்னே தானே சொல்லினோம் என்பது தோன்ற சொல்லாதுவிடுதலும், **ஒருதலை துணிதல்** – இருவராலே விரோதமாகக் கொள்ளப்பட்ட இரண்டு

பக்கத்துள் ஒருபக்கம் துணிதலும், **எடுத்துக் காட்டல்** – தான் சொல்லும் இலக்கணத்திற்குத் தானே இலக்கியத்தை எடுத்துக் காட்டுதலும் – **எடுத்தமொழியின் எய்தவைத்தல்** – தான் சொல்லும் இலக்கணத் தைத் தானெடுத்துக் காட்டிய இலக்கியத்திலே பொருந்த வைத்தலும், **இன்னது அல்லது இது என மொழிதல்** – சந்தேகிக்க நின்றவிடத்து இப்படிப்பட்டதல்லாதது இதுவெனச் சொல்லுதலும், **எஞ்சிய சொல்லின் எய்தக் கூறல்** – சொல்லாது விடப்பட்ட னவற்றிற்குச் சொல்லப்பட்ட தனால் இலக்கணம் பொருந்தச் சொல்லதலும், **பிற நூல் முடிந்தது தான் உடன் படுதல்** – பிற நூலிலே முடிந்த முடிபைத் தான் அங்கீ கரித்ததும், **தன்குறி வழக்கம் மிக எடுத்து உரைத்தல்** – தான் புதிதாகக் குறித்து வழங்குவதைப் பலவிடங்களினும் எடுத்துச் சொல்லுதலும், **சொல்லின் முடிவின் அப்பொருள் முடித்தல்** – சொல்லின் முடிவிலே அதன் பொருளையு முடித்தலும், **ஒன்றின முடித்தல் தன் இனம் முடித்தல்** – விதியால் ஒற்றுமைப்பட்டவைகளை ஒருங்கு கூட்டி முடித்தல் ஒன்றைச் சொல்லுமிடத்து அதற்கினமாகிய மற்றொன்றையும் அதனோடு முடித்தலும், **உய்த்து உணர வைப்பு** – சிலசூத்திர விதிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்தறியும்படி ஒருபொருளை வைத்தலும், **என உத்தி எண்ணான்கு** – எனத் தந்திரவுத்திகள் முப்பத்திரண்டாம். **எ–று.**

ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல் என்னும் இரண்டும் ஒருத்தி, இம்முப்பத்திரண்டேயன்றி, உரையிற் கோடல், மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின் மொழியாததனையு முட்டின்று முடித்தல், உடம்பொடு புணர்த்தல், ஏற்புழிக்கோடல் எனப் பிறவும் உள எனக் கொள்க. முன்சொல்லிய மதங்களுக்கும் உத்திகளுக்கும் உதாரணம் இந்நூலினுள்ளே பின்வரும் இடந்தொறுங் காட்டப்படும்.

உத்தி இன்னதென்பது

15. நூற்பொருள் வழக்கொடு வாய்ப்பக் காட்டி
ஏற்புழி யறிந்திதற் கிவ்வகை யாமெனத்
தகும்வகை செலுத்த றந்திர வுத்தி

இ–ள். நூற்பொருள் – ஒரு நூலால் அறிவிக்கப்படும் பொருளை, **வழக்கொடு வாய்ப்பக்காட்டி** – நூல்வழக்கோடும் உலக வழக்கோடும் பொருந்தக் காண்பித்து, **ஏற்புழி அறிந்து** – ஏற்குமிடத்தை அறிந்து, **இதற்கு இவ்வகை ஆம் எனத் தகும் வகை செலுத்துதல்** – இவ்விடத்திற்கு இப்படியாகுமென்று நினைத்துத் தக்கபடியாகச் செலுத்துவது, **தந்திரவுத்தி** – தந்திரவுத்தியாம். **எ–று.**

தந்திரமென்பது நூல். உத்தியென்பது பொருந்துமாறு.

ஓத்து இன்னதென்பது

16. நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

இ–ள். நேர் இன மணியை நிரல்பட வைத்து ஆங்கு – ஒருசாதியாயுள்ள மணிகளை ஒருவரிசையாகப் பதித்தாற் போல, **ஓரினப் பொருளை ஒருவழி வைப்பது** – ஒருசாதியாயுள்ள பொருள் களை ஒருவழிப்படச் சொல்வது, **ஓத்து என மொழிப** – ஒத்துறப்பா மென்று சொல்லுவர், **உயர் மொழிப் புலவர்** – உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் நூல்களே அறிந்த புலவர். **எ–று.**

நேர்தல் – ஒன்றுபடுதல்.

இயலென்றும், படலமென்றும் பாகப்படுவது நூலாதலால் நூல்களை யுணர்ந்தவரே அப்பகுப்பை அறிந்துகூற வல்லுநரென்ப துணர்த்துதற்கு உயர்மொழிப் புலவரென்றார். மொழி ஆகுபெயர்.

படலம் இன்னதென்பது

17. ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற்
பொதுமொழி தொடரி னதுபடல மாகும்.

இ–ள். ஒரு நெறி இன்றி விரவிய பொருளால் – ஒருவழிப் படாது கலந்த பலபொருள்களினாலே, **பொது மொழி தொடரின்** – பொதுமொழியாகத் தொடரப் பெறின், **அது படலம் ஆகும்** – அது படலவுறப்பாம்.

பொதுமொழி பொதுவாகச் சொல்லப்படுவது. ஒரு பொருளையே நுதலிவருவது சூத்திரம்; ஓரினப் பொருள்களையே தொகுப்பது ஓத்து; பலவினப் பொருள்களுக்கும் பொதுவாகிய இலக்கணங் கூறுவது படலம். பலசூத்திரங்களினது தொகுதி ஓத்து; பல வோத்துக்களினது தொகுதி படலம். ஓத்தொன்றது இயலை. படலமென்றது அதிகாரத்தை.

சூத்திரத்தை

18. சில்லகை யெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைச்
செவ்வ னாடிற் செறித்தினிது விளக்கித்
திட்ப நுட்பஞ் சிறந்தன சூத்திரம்.

இ—ள். ஆடியின் — பெரிய சரீர முதலியவைகளின் சாயையைத் தன்னுள்ளே செவ்வையாக அடக்கி இனிதாகக் காட்டுஞ் சிறிய கண்ணாடி போல, — **சில்வகை எழுத்தில் பல்வகைப் பொருளை** — சிலவகை யெழுத்துக்களாலாகிய வாக்கியத்திலே பலவகைப்பட்ட பொருள்களை, **செவ்வன் செறித்து இனிது விளக்கி** — செவ்வையாக அடக்கி இனிதாகக் காட்டி, **திட்பம்** — குற்றமில்லாமையாற் சொல்வலி பொருள்வலிகளும்,**நுட்பம்** — ஆழமுடைமையாற் பொருணுணுக்கங் களும், **சிறந்தன சூத்திரம்** — சிறந்து வருவன சூத்திரங்களாம். **எ—று.**

விரித்து மிக்கபல சொற்களால் மாணாக்கர்க்கு விளக்கப்படும் பலபொருளைச் சிலசொற்களிலடக்கிச் சுருக்கித் திட்பநுட்பமாய் நுண்ணியோருணரும்படி சொல்வது சூத்திரமென்பது கருத்து. சொற்சுருக்கமும் பொருளகலமும் வாய்ப்பச் செய்வது சூத்திர மென்றபடியாம். மிக்க சுருக்கமாயென்பார் சிலவகையெழுத்தி லென்றார். சோதிட நூல்களிலும் தருக்கநூலிலும் வடமொழி வியாகரணங்களிலும் எழுத்தாலும் விடய முணர்த்துதல்பற்றி எழுத்தில் என்றார். ஆதலின் எழுத்திலென்பது சொல்லிவென்று பொருடரும்போது ஆகுபெயரும், அக்ஷரங்களிலென்று பொருடரும்போது இயற்பெயருமாம்.

சூத்திரநிலை

19. ஆற்றொழுக் கரிமா நோக்கந் தவளைப்
பாய்த்துப் பருந்தின்வீழ் வன்னசூத் திரநிலை

இ—ள். சூத்திரநிலை — மேற்கூறிய சூத்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று பொருளால் தொடர்ந்து நிற்கு நிலைகள், **ஆற்றொழுக்கு** — இடையறாது ஓடுகின்ற ஆற்று நீரோட்டத்தையும், **அரிமா நோக்கம்** — முன்னும் –பின்னும் பார்க்கின்ற சிங்கத்தினது பார்வையையும், **தவளைப்பாய்த்து** — நடுவே சிறிதிடம் விட்டுக் குதிக்கின்ற தவளையினது பாய்ச்சலையும், **பருந்தின் வீழ்வு** — நெடுந்தூரத்தினின்றும் ஒன்றை வெளவிப்போதற்கு வீழ்கின்ற பருந்தினது வீழ்ச்சியையும், **அன்ன** — போல்வனவாம். **எ—று.**

(சூத்திரங்களுக்குப் பொருளையுணர்த்துங்
காரணவகையால்வரும் பெயர்வேறுபாடு)

20. பிண்டந் தொகைவகை குறியே செய்கை
கொண்டியல் புறனடைக் கூற்றன சூத்திரம்

இ—ள். சூத்திரம் — மேற்கூறிய சூத்திரங்கள், **பிண்டம்** — பிண்ட சூத்திரமும், **தொகை** — தொகைச் சூத்திரமும், **வகை** — வகைச் சூத்திரமும்,**குறி** — குறிச் சூத்திரமும், **செய்கை** — செய்கைச் சூத்திரமும், **கொண்டு இயல் புறனடை** — இவைகளை அலைவறக் கொண்டு இவைகளின் புறத்து அடையாய்வரும் புறனடைச் சூத்திரமுமாகிய, **கூற்றன** — ஆறு பிரிவையுடையனவாம். **எ—று.**

பிண்ட சூத்திரமான பலதிறப் பொருள்களையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டு பொதுப்பட வருவன. அவை நன்கியம்பு வனெழுத்தே என்றாற் போல்வன. தொகைச்சூத்திரமாவன அப்பலதிறப்பொருள்களையும் வேறு வேறாகத் தொகுத்துச் சொல்வன. அவை பன்னிருபாற்றதுவே என்றாற்போல்வன. வகைச்சூத்திரமாவன அத்தொகுத்துச் சொல்லப் பட்டவைகளை வேறுவேறு வகுத்துச் சொல்வன. அவை எண்ணிலக்கண முதலாக வகுத்தோதிய சூத்திரங்கள் போல்வன.

குறிச்சூத்திரமாவன இவை உயிர் இவை ஒற்று இவை பெயர் இவைவினை என்றற்றொடக்கத்து அறிதன்மாத்திரையாய் வருவன. அவை அம்முதலீராறாவி என்றாற்போல்வன. செய்கைச் சூத்திரமாவன புணர்ச்சிவிதியறிந்து புணர்தலைச் செய்தலும் முடிபுவிதியறிந்து முடித்தலைச் செய்தலு முதலியன; அவை ணனவல்லினம் வரட்டறவும் எ—ம், முன்னிலைகூடிய படர்க்கையு முன்னிலை எ—ம். வருவனபோல்வன.

புறன் + அடை = புறவடை, புறத்து அடையாய் வந்தது. புறம் + நடை = புறநடை, (முற்கூறிய விதிக்கு வேறுவிதமாகிய நடக்கை எனினும் பொருந்தும்.

ஆறுவகைப்படச் சொல்லினும், குறிச்சூத்திரஞ் செய்கைச் சூத்திரம் என்னும் இரண்டினுள்ளே மற்றைநான்கும் அடங்கும்.

உரையினது பொதுவிலக்கணம்

21. பாடங் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்
தொகுத்துரை யுதாரணம் வினாவிடை
விசேடம்
விரிவதி காரந் துணிவு பயனோ
டாசிரிய வசனமென் றீரே ழுரையே

இ—ள். பாடம் — மூலபாடமும், **கருத்து** — கருத்துரையும், **சொல்வகை** — பதச்சேதமும், **சொற் பொருள்** — பதப்பொருளும், **தொகுத்துரை** — பொழிப்புரையும், **உதாரணம்** — உதாரணமும், **வினா** — வினாவும், **விடை** — விடையும், **விசேடம்** — வேண்டியவைகளைத் தந்துரைத்தலும், **விரிவு** — வேற்றுமையுருபு முதலியவை தொக்குநிற்பின்

அவைகளை விரித்துரைத்தலும், **அதிகாரம்** – எடுத்துக்கொண்ட அதிகாரம் இதுவாதலின் இச்சூத்திரத்து அதிகரித்தபொருள் இதுவென அவ்வதிகாரத்தோடு பொருந்த உரைத்தலும், **துணிவு** – சந்தேகிக்கின்ற இடத்து இதற்கு இதுவே பொருளெனத் துணிந்துரைத்தலும், **பயன்** – இப்படிச் சொல்லியதினால் வந்த பயன் இதுவென உரைத்தலும், **ஆசிரியவசனம்** என்று – ஆசிரிய வசனங்காட்டுதலுமாக, **உரை** – நூலுக்கு உரைகூறுதல் ஈரேழு பதினான்கு வகையாம்.

என்றென்னும்மெண்ணிடைச் சொல்லைப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் கொண்டதுபோலக் கொள்க.

பாடம் = பாடாந்தரம், ''மன்றுபறித் துண்ணேல்'' என்பதனை ''மண்பறித்துண்ணேல்'' என்று பாடமோதுவாருமுளர் என்றாற் போல்வன. கருத்துரை – என்பதின்கருத்து எனச் சுருக்கியெழுதுமுரை. சொல்வகை – ''தருமஞ்சந்திகடாமரையோன்பதம், கருமஞ்சந்தி கடுப்பவர்வாழ்பதம்'' என்பதை – தரும் அஞ்சம் திகழ் தாமரையோன் பதம் கருமை மஞ்சு அந்தி கடுப்பவர் வாழ் பதம் என்று சொற்களை வகுத்துரைத்தல். தொகுத்துரை = நட வாமடி சீ விடு கூ வே வை, நெப் பே வெள வரி ஞண் பொருந்திருந் தின், றேய் பார் செல் வவ் வாழ் கேளஃ கென், றெய்திய லிருபான் மூன்றா மீற்றவும் என்பதற்கு நடமுதல் அஃகீறாகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்து மூன்றாகு மீற்றினையுடைய வாய்பாடுகளெல்லாம் என்று சுருக்கிக் கூறுவது. மதிமருட்டும் சிறுநுதற் பேரமர்க்கட் செய்யவாயை யநுண்ணிடையாய் = (என்பதற்கு) அறிவினைமயக்குஞ் சிறுநுதன் முதலிய வுறுப்புக்களையுடையாய் என்று சுருக்கியுரைத்தலாம். வினா – என்னுதலிற்றோவெனின் எனவும் வருவன. விடை, இது கருதிற்று; இது கருதியென்க எனவருவன, விரிவு வேற்றுமையுருபை விரித்துரைத்தலும், உவயுருபை விரித்துரைத்தலும், ''வினைச்சொல்லிலக்கணம் விளம்பிலளவில்லை, ஆயினுமைந் தனுளறிந்தடக்குசுவே' என்பதில் ஐந்தனுள் என்பதற்கு முதனிலை, தொழிற்பெயர், முற்று, பெயரெச்சம், வினையெச்சம், என்னும் ஐவகை வினையுள், என்று எண்ணாற்றொகுக்கப்பட்ட தொகைப் பெயரை விரித்துரைத்தலும் பிறவுமாம். அதிகாரம் ''பீலிபெய்சாகாடுமச் சிறுமப்பண்டம், சாலமிகுத்துப் பெயின்'' என்பது (மயிற்பீலியை ஏற்றியசகடமும் அச்சுமுறியும், அப்பீலிகள் கனமற்றன என்று மிக அதிக மேற்றப்படின்) ஒட்டலங்காரவகையால் வேறு பொரு ளுரைத்தற்கு மிடங்கொடுப்பது போற் பொதுவகையாய் நிற்பினும் வலியற்றவரென்று கருதி ஒருவன் மிகப்பலருடன் பகைக்கின் அவனிறுதியெய்துவன் என்று அவ்வதிகாரத்தோடியையக் கூறுதல் போல்வனவாம். 'அல்வழி ஆமா

மியாமுற்று முன்மிகா' என்பதில் மிகாவென்று குறிக்கப்பட்டவை வல்லினங்கள் என்னுமுரையும் அதிகாரத்தொடு பொருந்தவுரைக்கப் பட்டதாம்.

காண்டிகையுரை இன்னதென்பது

22. கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும்
அவற்றொடு வினாவிடை யாக்க லானுஞ்
சூத்திரத் துட்பொரு டோற்றுவ காண்டிகை,

இ–ள். கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும் – கருத்துரையும் பதவுரையும் உதாரணமுமாகிய மூன்றனையுஞ் சொல்லுதலாலும், – **அவற்றொடு வினா விடை ஆக்கலானும்** – அம்மூன்றனோடு வினா விடை என்னும் இரண்டனையுங் கூட்டிச் சொல்லுதலாலும், – **சூத்திரத்துள் பொருள் தோற்றுவ காண்டிகை** – சூத்திரத்துருக்கின்ற பொருளை விளக்குவன காண்டிகையுரைகளாம். **எ–று.**

கருத்துப்பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினுஞ் சூத்திரத்துட் பொருடோற்றுவ காண்டிகையென்றும்; அவற்றொடு வினாவிடை யாக்கலானுஞ் சூத்திரத்துட் பொருடோற்றுவ காண்டிகையென்றும் இருமுடிபாகக் கொள்ளுக. எனவே காண்டிகையுரை திரயாங்கி பஞ்சாங்கியென இருவகைப்படுமென்றறிக. திரய + அங்கி = மூன்றுறுப்புடையது. பஞ்ச + அங்கி = ஐந்துறுப்புடையது.

விருத்தியுரை இன்னதென்பது

23. சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியு மாண்டைக்
கின்றி யமையா யாவையும் விளங்கத்
தன்னுரை யானும் பிறநூ லானும்
ஐய மகலவைங் காண்டிகை யுறுப்பொடு
மெய்யினை யெஞ்சா திசைப்பது விருத்தி.

இ–ள். சூத்திரத்துள் பொருள் அன்றியும் – சூத்திரத்துள்ள பொருளல்லாமலும், – **ஆண்டைக்கு இன்றி அமையா யாவையும் விளங்க** – அவ்விடங்களுக்கு இல்லாமல் நிறையாத பொருள் களெல்லாம் விளங்கும்படி, **தன் உரையானும் பிற நூலானும்** – தானுரைக்கு முரையாலும் ஆசிரியவனங்களாலும், **ஐங் காண்டிகை உறுப்பொடு** – மேற்கூறிய காண்டிகையுறுப்பைந்தினாலும், **மெய்யினை** – உண்மைப்பொருளை, **ஐயம் அகல எஞ்சாது இசைப்பது விருத்தி** – சந்தேகந் தீரச் சுருங்காது விரிந்துரைப்பது விருத்தியுரையாம். **எ–று.**

நூலென்னும் பெயர்க்காரணம்

24. ***பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவ லிழையாகச்***
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா -
வெஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூன்முடியு மாறு.

இ–ள். தன் சொல் பஞ்சியா – தன்சொற்கள் பஞ்சாகவும், **பனுவல் இழை ஆக** – செய்யுள் இழையாகவும், **செஞ்சொற் புலவன் சேயிழையா** – செவ்விய சொற்களை அறிந்த புலவன் நூற்கின்ற பெண்ணாகவும், **எஞ்சாத வாய்கையாக** – குறையாத வாய் கையாகவும், **மதி கதிர் ஆக** – அறிவு கதிராகவும், மை இலா நூல் முடியும் ஆறு – குற்றமில்லாத கல்வி நூலானது முடியும் வழி இது, **எ – று.**

இதனாலும் நூலென்றது உவமையாகுபெயராம். நூன்மாண்பு பெருக்கி முருக்கி மனக்கோட்டந் தீர்க்கும் எனக் கூட்டுக.வளைவானமரத்தை நேராக்குவது போல சாத்திரமறிவதால் அஞ்ஞானத்தை நீக்கி ஞானத்தை விருத்திசெய் யலாமென்று கல்வியினுபயோக முணர்த்தப்பட்டமையு மிவ்வெண்பாவிற் காண்க. எற்றுதல் – தெறித்தல்.

உ. ஆசிரியனது வரலாறு.

நல்லாசிரியர் இலக்கணம்

26. ***குலனரு டெய்வங் கொள்கை மேன்மை***
கலைபயி றெளிவு கட்டுரை வன்மை
நிலமலை நிறைகோன் மலர்நிகர் மாட்சியும்
உலகிய லறிவோ டுயர்குண மினையவும்
அமைபவ னூலுரை யாசிரி யன்வே.

இ–ள். குலன் அருள் தெய்வங்கொள்கை மேன்மை – குலமேன்மையும் கருணைமேன்மையும் கடவுள் வழிபாட்டு மேன்மையும், **கலை பயில் தெளிவு** – பலநூல்களிலே பழகிய தேற்றமும், **கட்டுரை வன்மை** – நூற்பொருளை மாணாக்கர் எளிதின் உணரும்படி விளங்கத் தொடுத்துச் சொல்லும் வன்மையும், **நிலம் மலை நிறைகோல் மலர்நிகர் மாட்சியும்** – நிலத்தையும் மலையையும் துலாக்கோலையும் பூவையுமொத்த குணங்களும், **உலகு இயல் அறிவு** – உலகநடையை அறிவு மறிவும், **உயர்குணம் –** உயர்வாகிய குணமும், **இனையவும்** – இவை போல்வன பிறவும், **அமைபவன்** – பொருந்தப் பெற்றவன், **நூல் உரை ஆசிரியன்** – நூல் கற்பிக்கும் ஆசிரியனாவான், **எ–று.**

உயர்வான குலமும், உயர்வான கருணையும், உயர்வான தெய்வத்தை வழிபடுதலுமென்பது கருத்து. இதனுள் மேன்மை என்பது குலன் அருள் தெய்வங்கொள்கை என்பவற்றிற்கு விசேடணமாக்கப் பட்டது. பின்னர்க் கலைபயிறெளிவு கட்டுரைவன்மை.... மலர்நிகர் மாட்சியென வரைந்தோதியதனால், முன்னர்க் குலனும் அருளும் தெய்வங்கொள்கையு மேன்மையென வரைந்தோதல் வேண்டிற்று. இவ்வாறன்றிக் குலனு மருளுந் தெய்வங்கொள்கையு மேன்மையும் அமைபவனெனின் உயர்குணமென்று பின்னும் வருதலால் அம் மேன்மைதான் வேறெதுபற்றியது என்று மயங்கவைத்தலென்னுங் குற்றமாம். அன்றியும், உயர்குணம் இனையவும் அமைபவன் என்றதில் மேன்மை அடங்குதலால், கூறியது கூறுலென்னுங் குற்றமுமாம். இனி, சூத்திரம் "வலம்புரிமுத்திற் குலம்புரி பிறப்பும், வான்யாறன்ன தூய்மையும் வான்யாறு..... பன்னுருஞ்சிறப்பி னல்லாசிரியர்" என இக்குற்றந் தீர்தற்பொருட்டு (ஆத்திரையன் பேராசிரியன்) வரைந்தோதியது காண்க.

27. ***தெரிவரும் பெருமையுந் திண்மையும்பொறையும்***
பருவ முயற்சி யளவிற் பயத்தலும்
மருவிய நன்னில மாண்பா கும்மே

இ–ள். தெரிவு அரும் பெருமையும் – (ஒரிடத்து நின்று முழுவதும் அறியப்படாத உருவப்பரப்பின்) பெருமையும், **திண்மையும்** – பெரிய பாரஞ்செய்து தன்மேலே நெருங்கினவைகளாற் கலங்காத வலிமையும், – **பொறையும்** – தன்னையடுத்த மனிதர் தோண்டுதன் முதலிய குற்றங்களைச் செய்யினும் பொறுக்கும் பொறுமையும், **பருவ முயற்சி அளவில் பயத்தலும்,** பருவத்திலே உழவர் செய்யு முயற்சி யளவிற்குத்தக அவர்க்குப் பயணைத்தருதலும், **நல் நிலம் மருவிய மாண்பு ஆகும்** – நல்ல நிலத்தினிடத்துப் பொருந்திய குணங்களாகும். **எ–று.**

பிறரால் வகுத்தறியப்படாத கல்வியறிவின் பெருமையும், பெரியவாதஞ் செய்து தன்மேலே நெருங்கினவாரற் கலங்காத வலிமையும், தன்னையடுத்த மாணாக்கர் இகழ்தன் முதலிய குற்றங்களைச் செய்யினும் பொறுக்கும் பொறுமையும், பருவத்திலே மாணாக்கர் செய்யு முயற்சியளவிற்குத் தக அவர்க்குப் பயனைத் தருதலும் ஆசிரியனிடத்துப் பொருந்திய குணங்களாதலால், நிலம் அவனுக்கு உவமானமாயிற்று.

பொறை என்பதற்குக் கனமென்றும் பொருள் கூறுவர்.

28. அளக்க லாகா வளவும் பொருளுந்
துளக்க லாகா நிலையுந் தோற்றமும்
வறப்பினும் வளந்தரும் வன்மையு மலைக்கே.

இ–ள். அளக்கல் ஆகா அளவும் – அளவு செய்யப்படாத தன்வடிவத்தின் அளவும், (அளக்கலாகப்) **பொருளும்** – அளவு செய்யப்படாத பலவகைப் பொருளும், **துளுக்கல் ஆகா நிலையும்** – எப்படிப்பட்ட வலிமை யுடையவராலும் அசைக்கப்படாத உருவத் தினிலையும், **தோற்றமும்** – நெடுந்தூரத்திலுள்ளாரலுங் காணப்படும் உயர்ச்சியும், **வறப்பினும் வளம் தரும் வன்மையும்** – மழைபெய்யாமல் வறந்தகாலத்திலுந் தன்னைச் சேர்ந்த உயிர்களுக்கு நீர் வளத்தைக் கொடுக்கும் கொடையும், **மலைக்கு** – மலைக்குள்ள குணங்களாகும். **எ–று.**

அளவு செய்யப்படாத தன் கல்வியினளவும், அளவு செய்யப்படாத பலவகை நூற்பொருளும், எப்படிப்பட்ட புலமையையுடை யோராலும், அசைக்கப்படாத கல்வியறிவினிலையும், நெடுந்தூரத் திலுள்ளாராலும் அறியப்படும் உயர்ச்சியும், பொருள் வருவழி வறந்த காலத்திலுந் தன்னைச் சேர்ந்த மாணாக்கருக்குக் கல்விப்பொருளைக் கொடுக்கும் கொடையும் ஆசிரியனுக்குள்ள குணங்களாதலால், மலை அவனுக்கு உவமானமாயிற்று.

அளத்தல் ஆகா அளவும் என்பதற்கு மதிக்கக்கூடாத நிறையளவைக் கொண்டிருத்தலும் என்றும் பொருளுரைப்பர்.

மலைச்சாரலிலுள்ள விருக்ஷங்களும் செடிகளும் வாடிக் கெட்டுப் போகாமல் மழையில்லாதகாலத்தும் கனிமுதலான பயன்களைக் கொடுக்கின்றமை நோக்கி வறப்பினும் வளந்தரும் வன்மையென்றா ரெனினுமாம்.

29. ஐயந் தீரப் பொருளை யுணர்த்தலும்
மெய்ந்நடு நிலையு மிகுநிறை கோற்கே

இ–ள். **ஐயம் தீரப் பொருளை உணர்த்தலும்** – சந்தேகந்தீர நிறுக்கப்பட்ட பண்டத்திளைவைக் காட்டலும், – **மெய் நடு நிலையும்** – இருதட்டிலுஞ் சமபாரம் இடப்பெற்றபோது ஒரு தட்டிலும் பாரமிடப் படாதது போல் உண்மைபெறத் தன் நாச் சாயாது தோரணத்திற்கு நடுநிற்றலும், பாரங்கனத்ததட்டின் பக்கத்திற்கு நாச் சாய்தலும் – நிறை கோற்கு மிகும் – தாரசுகோலினிடத்துக் குணங்களாக மிகும். **எ–று.**

சந்தேகந் தீர வினாவப்பட்ட சொற்பொருளினியல்பைக் காட்டலும், புலவரிருவர் மாறுபட்டாராயின், உண்மை பெறத்தான் அவ்விருவருக்கும் நடுவாகநின்று இருவருடைய தாற்பரியங்களையுந் தோ்ந்து சிறந்த பொருட்பக்கத்தில் மனஞ்சார்ந்தும், இருபொருளும் தக்கனவாயின் இருவருக்கும் ஒத்ததன்மையுடையவனாகியு நிற்றல். இவை ஆசிரியனது குணங்களாதலின் நிறைகோல் அவனுக்கு உவமையாயிற்று. “தூலைந்நாவன்னசம நிலையுளப்பட” என்றார் பிறரும்.

30. மங்கல மாகி யின்றி யமையா
தியாவரு மகிழ்ந்து மேற்கொள மெல்கிப்
பொழுதின் முகமலர் வுடையது பூவே.

இ–ள். மங்கலம் ஆகி – சுபகருமத்திற்கு உரியதாகி, – **இன்றி அமையாது** – யாதொருசெயலும் அலங்கரிக்குந் தானில்லாது முடியாததாக, **யாவரும் மகிழ்ந்து மேற்கொள** – கண்டோர் யாவருங் களித்து மேலாகத் தன்னைச் சூடிக்கொள்ள, **மெல்கி** – மெல்லிய குணமுடையதாகி, **பொழுதின் முகம் மலர்வு உடையது** – மலர்தற்குரிய காலத்திலே முகம் விரிதலையுடையது, **பூ** பூவாகும்.

சுபகருமத்துக்கு உரியனாகி யாதொரு செயலுஞ் சிறப்பிக்குந் தானில்லாது முடியாதாகக் கண்டோர் யாவருங் களித்து மேலாகத் தன்னை வைத்துக் கொள்ள மெல்லிய குணமுடையவனாகிப் பாடஞ் சொல்லுதற்குரிய காலத்திலே முகமலர்தலையுடையவன் ஆசிரிய னாதலால், பூ அவனுக்கு உவமானமாயிற்று.

தன்னுள்ளே முன்போடப்பட்ட கழற்காய்களைப் பின்னும், பின்போடப் பட்டவைகளை முன்னுமாக முறை பிறழ விரைவிலே தருகின்ற செய்கையானது கழற்குடத்தின்றன்மையாம். கழற்காய்கள் ஒன்றோடென்று ஒட்டிப் பிடிக்குந் தன்மையுடையவைகளாதலின் அவையிட்ட குடம் முறை பிறழவும் அளவுக்கு மேற்பட்ட விரைவாகவும் போதிப்போருக்கு உவமையான தென்றறிக.

33. தானே தரக்கொளி னன்றித் தன்பான்
மேவிக் கொளக்கொடா விடத்தது மடற்பனை.

இ–ள். தானே தரக் கொளின்அன்றி – தானே தன்னிடத்துள்ள பழங்களைத்தரக் கொண்டாற் கொள்ளலாமேயன்றி, – **தன் பால் மேவிக் கொளக் கொடா இடத்தது** – ஒருவர் தன்னிடத்து நெருங்கிவந்து பறித்துக் கொள்ள அப்பழங்களைக் கொடாத இடத்தையுடையது, – **மடற்பனை** – தன்வடிவமுழுதும் மடல்விரிந்தபனை.

தாமே தம்மிடத்துள்ள நூற்பொருள்களைச் சொல்ல அறிந்துகொண்டாற் கொள்ளலாமேயன்றி ஒருவர்தம்மிடத்து நெருங்கி வந்து வினாவி அறிந்து கொள்ள அந்நூற்பொருள்களைச் சொல்லாத விடத்தையுடையவர் ஆசிரியராகாதவராதலால், மடற்பனை அவருக்கு உவமானமாயிற்று.

மடற்பனையாவது – வாட்பற்கள் போலுங் கருக்குகளுடைய மட்டைகள் நாற்புறமும் அடியிலிருந்து மேலே குருத்துவரையும் அடுக்காகப் பரம் புண்டு, அம்மட்டைகளினடியாகிய மடல்கள் பிரிந்துதிரப்பெறாது பின்னிப் பற்றிய பனையாம். இம்மடற்பனையில் ஏறினாற் கைகான் முதலான சரீர அங்கங்கள் கருக்கினால் வெட்டுண்டு வேதனைப்படுவராதலின், அதில் எவரும் ஏறவிரும்பார். ஆசிரியன் பாடஞ்சொல்ல வீற்றிருக்கு மாசனத்தைவிட்டுப் போய் நூற்பொருளைக் கேட்டற்கு மாணாக்கர் சார்தற்கொட்டாத, அந்தபுரம் முதலிய இடத்திருப்பது.

34. அரிதிற் பெயக்கொண் டப்பொரு டான்பிறர்க்
கெளிதீ வில்லது பருத்திக் குண்டிகை.

இ–ள். அரிதின் பெயக் கொண்டு – பஞ்சைக் கொண்டபோதும் வருத்தத்தோடு சிறிது சிறிதாக அடைப்பத் தன்னுள்ளே கொண்டு, **அப்பொருள் தான் பிறர்க்கு எளிது ஈவு இல்லது** – கொடுக்கும் போது அப்பஞ்சைத் தான் பிறர்க்கு எளிதிற் கொடாத குற்றமுடையது, **பருத்திக் குண்டிகை** – பஞ்சுபோட்ட குடுக்கை. **எ–று.**

கல்வியைக் கற்றபோதும் வருத்தத்தோடு சிறிது சிறிதாகக் கற்பிக்கத் தம்முள்ளே கொண்டு, பாடஞ் சொல்லும்போதும் அக்கல்வியைத் தாம் பிறர்க்கு எளிதிற்கொடாத குற்றமுடையவர் ஆசிரியராகாதவராதலால், பருத்திக்குண்டிகை அவர்க்கு உவமானமாயிற்று.

35. பல்வகை யுதவி வழிபடு பண்பின்
அல்லோர்க் களிக்கு மதுமுடத் தெங்கே.

இ–ள். பல்வகை உதவி வழிபடு பண்பின் அல்லோர்க்கு – நீர்விடுகை முதலாகிய பலவகையுபகாரங்களையுஞ் செய்து தனக்கு வழிபாடு செய்யுங் குணத்தினின்றும் அல்லாத பிறருக்கு, **அளிக்குமது** – தன்னிடத்துள்ள காய்களைத் தருங் குற்றமுடையது, **முடத்தெங்கு** – வேலிக்கு அப்புறம் வளைந்த தென்னைமரம். **எ–று.**

பொருள் கொடுத்தன் முதலாகிய பலவகை யுபகாரங்களையுஞ் செய்து தமக்கு வழிபாடுசெய்யுங் குணத்தினின்றும் அல்லாத மாணாக்கருக்குத் தம்மிடத்துள்ள கல்விப்பொருளைத் தருங் குற்றமுடையவர் ஆசிரியராகதவராதலால், முடத்தெங்கு அவருக்கு உவமானமாயிற்று.

பாடஞ் சொல்லலினது வரலாறு

36. ஈத லியல்பே யியம்புங் காலைக்
காலமு மிடனும் வாலிதி னோக்கிச்
சிறந்துழி யிருந்துதன் றெய்வம் வாழ்த்தி
உரைக்கப் படும்பொரு ளுள்ளத் தமைத்து
விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகமலாந்து
கொள்வோன் கொள்வகை யறிந்தவ
னுளங்கொளக்
கோட்டமின் மனத்தினூல் கொடுத்த லென்ப.

இ–ள். ஈதல் இயல்பு இயம்புங்காலை – பாடஞ் சொல்லுதலினது வரலாற்றைச் சொல்லும்போது, **காலமும் இடனும் வாலிதின் நோக்கி** – உரிய காலத்தையும் உரிய விடத்தையுந் தூயனவாகப் பார்த்து, **சிறந்துழி இருந்து** – அவை சிறந்த

விடத்திருந்து,**தன் தெய்வம் வாழ்த்தி** – தான் வழிபடு கடவுளைத் துதித்து, **உரைக்கப்படும் பொருள் உள்ளத்து அமைத்து** – பாடஞ் சொல்லப்படும் பொருளைத் தன் கருத்தின்கண் நிறைத்து, **விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகம் மலர்ந்து** – விரையானாகியும் கோபஞ் செய்யானாகியும் இச்சித்து முகமலர்ச்சியடைந்து, **கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து** – மாணாக்கனது கேட்கும் அறிவின் வகையை அறிந்து, **அவன் உளம் கொள** – அவனது மனம் ஏற்றுக்கொள்ள, **கோட்டம் இல் மனத்தின் நூல் கொடுத்தல் என்ப** – மாறுபாடில்லாத மனத்துடனே நூலைக் கொடுத்தலாகும் என்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

சிறந்துழி என்பது சிறந்த போது எனவும், சிறந்த தானத்திலெனவும் பொருள் தந்து காலத்தையும் இடத்தையு முணர்த்தி நின்றது. கொள்வகை திரகணைசத்தி.

மாணாக்கனது வரலாறு

மாணக்கரிலக்கணம்

37. தன்மக னசான் மகனே மன்மகன்
பொருணனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே
உரைகோ ளாளற் குரைப்பது நூலே.

இ–ள். தன் மகன் – தன்புதல்வனுக்கும், **ஆசான் மகன்** – தன்னாசிரியன் புதல்வனுக்கும், **மன் மகன்** – அரசன் புதல்வனுக்கும், **பொருள் நனி கொடுப்போன்** – பொருளை மிகுதியாகக் கொடுப்போனுக்கும், **வழிபடுவோன்** – வழிபாடு செய்வோனுக்கும், **உரை கோளாளற்கு** – தன்னாற் சொல்லப்பட்ட உரையை விரைவிலே கற்கும் அறிவுடையோனுக்கும், **உரைப்பது நூல்** – சொல்லப்படுவது நூலாகும். **எ–று.**

அரசனது மகன் கல்லாதவனாயிருப்பின் இராச்சிய நிலையடைந்தபோது இதாகிதமறிந்து உலகினரைக் காக்கமாட்டாது வருத்துவனாதலின் அவனுக்குக் கற்பித்தல் அத்தியாவசியமாம். போதிக்கு நூற்கருத்தெல்லாம் விரைவிலுணரு முரைகோளாளன் பெரும்புலவனாகி அநேக நூல்களையு முரைகளையு மியற்றவு மாணாக்கர்க்குப் போதிக்கவும் வல்லுநனா யுலகிற்கு மிகப் பயன்படுவானாதலின் உரைகோளாளற் குணர்த்தலு மவசியமேயாம்.

38. அன்ன மாவே மண்ணொடு கிளியே
இல்லிக் குடமா டெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடைமா ணாக்கர்.

இ–ள். அன்னம் ஆ (அன்னர்) **தலை** (மாணக்கர்) – அன்னப்பக்ஷியையும் பசுவையும் போல்வார் முதன் மாணாக்கராம், **மண்ணொடு கிளியே** (அன்னர்) **இடைமாணாக்கர்** – நிலத்தையும் கிளியையும் போல்வார் இடைமாணாக்கராம், **இல்லிக்குடம் ஆடு எருமை நெய்யரி அன்னர் கடைமாணாக்கர்** – பொள்ளற்குடத்தையும் ஆட்டையும் எருமையையும் பன்னாடையையும் போல்வார் கடை மாணாக்கராம். **எ–று.**

அன்னம் பாலையு நீரையும் வேறு பிரித்துப் பாலை மாத்திரம் உண்பதுபோல முதன் மாணாக்கர் சாரத்தையும் அசாரத்தையும் வேறு பிரித்துச் சாரத்தை மாத்திரம் உட்கொள்ளுதலாலும், பசு மிகுந்த புல்லையுடைய இடத்தைக் கண்டு புல்லை வயிறுநிறைய மேய்ந்து பின்பு ஓரிடத்திற்போய்த் தங்கிச் சிறிது சிறிதாக மீட்டு வாயில் வருவித்துக் கொண்டு மென்று தின்று இப்படியே நாடோறும் மேய்தலும் மெல்லுதலுந் தனக்கு முக்கியமான தொழிலாய்க் கொண்டது போல, முதன் மாணாக்கர் மிகுகல்வியுணர்வுடைய ஆசிரியனைக் கண்டால் அக் கல்வியைத் தமதுளங்கொளக் கேட்டுக் கொண்டு பின்போரிடத்துப் போயிருந்து பகுதி பகுதியாக மீட்டுஞ் சிந்தித்துத் தெளிந்து இவ்வாறே நாடோறும் பாடங்கேட்டலு மீட்டுஞ் சிந்தித்துத் தெளிதலுமே முக்கிய முயற்சியாய்க் கொள்ளுதலால் அம்முதன்மாணாக்கருக்கு அன்னமும் ஆவும் உவமானமாதலறிக.

நிலம் உழவர் வருந்திப் பயிர்செய்யு முயற்சியளவிற் பயன்தருதல்போல இடைமாணாக்கர் ஆசிரியன் கற்பிக்கும் முயற்சி யளவிற்குத் தக்க கல்விப் பயன் விளைதற்கு இடமாயிருத்தலாலும், கிளி தனக்குக் கற்பித்த சொல்லையன்றி மேற்பட வேறொன்றையுஞ் சொல்லமாட்டானாமபோல இடைமாணாக்கர் தமக்கு ஆசிரியன் கற்பித்த நூற்பொருளளவையன்றிக் கூட்டியுணர்ந்து சொல்லமாட்டாமை யாலும் அவருக்கு அவ்விரண்டும் உவமானமாதலறிக.

இல்லிக்குடம் நீர்வார்க்கும் மிகுதியும் புறத்தொழுகி நிரம்பாமைபோல, கடைமாணாக்கர் ஆசிரியன் கற்பித்த நூற்பொருளை யுள்ளத்துக் கொள்ளாது மிகுதியு மறந்து விடுதலாலும், ஆடானது ஒரு செடியிலே தன் வயிறு நிரம்பமேயும்படி தழைகளிருப்பினும், அதைச் சிறிதுகடித்த மாத்திரமே விட்டுப் பலசெடிகளினுஞ் சென்று சென்று மேயப்புகுதல்போல, ஓராசிரியரிடத்து மிகுந்தகல்வியிருக்கவும் புலமைநிறையக் கற்றுக் கொள்ளாது ஒரு நூலைச் சிறிது கற்றமாத்திரத் தேகை விட்டுப் பற்பலரிடத்துஞ்சென்று பல நூல்களையும் கற்கப் புகுதலாலும், எருமையானது குளத்திலே சேற்றின்மேல் நின்ற நீரைக் கலக்கிப் பருகுதல் போலக் கடைமாணாக்கர் ஆசிரியனது நன்மனதைக்

கலங்கச் செய்து பின் அவர் வெறுத்துச் சொன்னதைக் கேட்டுப் போதலாலும், பன்னாடையானது நெய், தேன் முதலியனவற்றை வடித்தற்பொருட்டு மேல் விடும்போது சாரத்தை ஒழுகவிட்டு அசாரமாகிய கசட்டைத் தன்னிடந் தங்கப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் போல, ஆசிரியன் தெரித்தெடுந்துரைத்தநற் பொருளை மறந்துவிட்டுத் தீப்பொருளைப் பற்றிக் கொள்ளுவதினாலும் இந்நான்கும் அக் கடைமாணாக்கருக்கு உவமானமாதலறிக.

இங்கே இல்லிக்குட மென்றது பக்கத்திற் பொள்ளலுடைய குடத்தை, நிறையவார்க்கப்பட்ட நீரில் ஒருபங்கைத் தன்னிடத் தேவைத்துக் கொண்டு மற்றதை ஒழுகவிட்ட நீர்க்குடம்போல ஆசிரியன் பூரணமாக நூற்பொருள்களைக் கற்பித்தபோதும் சிலபொருளை உள்ளத்திற் பற்றிக்கொண்டு அநேகபொருளை மறந்துவிடுதல் என்பது அவ்வுவமையாற் பெறப்படும் விளக்கம். இவ்வாறன்றி அடியில் இல்லியை யுடையகுடமென்றுகொள்ளின் அதில் வார்த்த நீர் முழுவதுமொழுகி வெறுங்குடமாய்விடுவதுபோல ஆசிரியன் போதித்தநூற் பொருண் முழுவது மறந்து மாணக்கன் கல்லாதவனோடொப்பானாதலின் அவன் கற்கு மாணாக்கனாகக் கொள்ளப்படானென்று தாற்பரியமாகும். ஆகவே மாணக்கரென் றெடுத்துரைக்கப்பட்டவர்க்கு உவமையாகக் கூறியது குற்றமென்று விபரீதார்த்தமாகுமாதலின் அது பொருந்தாது. உத்தமர், மத்திமர், அதமரென மாணாக்கரில் மூன்றுவகை யுண்டென்றும், இம்மூவகையினரும் (கற்றதேர்ச்சி) அதிகமும், குறைவும், அற்பமுமாக உடையரன்றிப் பிற்சூத்திரத்திற்குறிக்கப்படுவோர் போல மாணாக் கராகாதவ ரென்று கருதலாகாது.

மாணாக்கராகாதவர் இலக்கணம்

39. களிமடி மானி காமி கள்வன்
பிணிய னேழை பிணக்கன் சினத்தன்
துயில்வோன் மந்தன் றொன்னூற் கஞ்சித்
தடுமா றுளத்தன் றறுகணன் பாவி
படிறனின் னோர்க்குப் பகரார் நூலே.

இ–ள். களி – கள்ளுண்டு களிப்பவனும், **மடி** – சோம்பலுடை யவனும், **மானி** – அகங்காரமுடையவனும், **காமி** – தூர்த்தனும், **கள்வன்** – சோரனும், **பிணியன்** – நெடுநோயாளியும், **ஏழை** – அறிவில்லாதவனும், **பிணக்கன்** – மாறுபாடுடையவனும், **சினத்தன்** – கடுங்கோபமுடையவனும், **துயில்வோன்** – மிகத்தூங்குவோனும், **மந்தன்** – புத்தி மழுக்கமுடையவனும், **துயில்வோன்** – மிகத்தூங்கு

வோனும், **மந்தன்** – புத்திமழுக்கமுடையவனும், **தொன்னூற்கு அஞ்சித் தடுமாறு உள்ளத்தன்** – பழைய நூல்களைக் கண்டு இவ்வளவும் என்னாற் கற்கமுடியுமோவென்று அச்சுற்றுத் தடுமாறு முள்ளத்தையுடையவனும், **தறுகணன்** – அஞ்சத் தக்கவைகளை அஞ்சாதவனும், **பாவி** – கொலை முதலான பாவங்கள் செய்வோனும், **படிறன்** – பொய் சொல்பவனும், **இன்னோர்க்கு** – ஆகிய இவ்வகையான குற்றமுடையோர்க்கு, **நூல்பகரார்** – நூலைப்போதிக்கமாட்டார் ஆசிரியர். **எ–று.**

தொன்னூற்கஞ்சி, தடுமாறுளத்தன் என்று பாடமோதி பழைய நூற்பரப்பைக் கண்டு கற்கப் பயந்தவனும், ஒன்றினும் நிலைகொள்ளாத மனத்தை யுடையவனும் என்றிரண்டாக வுரைகொள்வாருமுளர்.

பாடங்கேட்டலின் வரலாறு

40. கோடன் மரபே கூறுங் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
குணத்தொடு பழகி யவன்குறிப் பிற்சார்ந்
திருவென விருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
பருகுவ னன்னவார் வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
செவிவா யாக நெஞ்சுக ளனாகக்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்துப்
போவெனப் போத லென்மனார் புலவர்.

இ–ள். கேடல் மரபு கூறும் காலை – பாடங்கேட்டலினது வரலாற்றைச் சொல்லும்பொழுது, **பொழுதோடு சென்று** – தகுங் காலத்திலே போய், **வழிபடல் முனியான்** – வழிபாடு செய்தலில் விருப்புடையவனாகி, **குணத்தொடு பழகி** – ஆசிரியனது குணத் தொடு பாங்காகப் பயின்று, **அவன் குறிப்பிற் சார்ந்து** – அவன் குறிப்பின்வழியே சேர்ந்து, **இரு என இருந்து** – ஆசிரியன் இருவென்று சொன்னபின் இருந்து, **சொல் எனச் சொல்லி** – படியென்றபின் படித்து, **பருகுவன் அன்ன ஆர்வத்தன் ஆகி** – தாகமுற்றோனுக்குப் பாநீயத்திற் செல்லுமவாப்போலப் பாடங்கேட்டலில் அவாவுடையோனாய், **சித்திரப்பாவையின் அத்தகவு அடங்கி** – எழுதிய பாவையைப் போல அவ்வகைவறு குணத்தினோடடங்கி, **செவி வாயாக** – காது கல்வியாகிய நீரைப்பருகும் வாயாகவும், **நெஞ்சு களனாக** – மனமானது கொள்ளுமிடமாகிய வயிறாகவும், **கேட்டவை கேட்டவை விடாது**

உளத்து அமைத்து – ஆசிரியனிடத்துக் கேட்ட கேட்ட நூற்பொருள் களை மறந்துவிடாது மனத்தில் நிறைத்துக் கொண்டு, **போ எனப் போதல்** – போவென்று சொன்னபின் போகுதலாகும், **என்மனார் புலவர்** – என்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

கோடல். கொள்+தல் = பெற்றுக் கொள்ளுதல். முனியான் என்பதற்கு வெறுப்பற்றவனாய் என்பது சொற்பொருளாயினும் விருப்புடையோனாயென்று பலிதார்த்தமுரைக்கப்பட்டது. பசியைப் பொறுத்திருத்தலினுந் தாகத்தைப் பொறுத்திருத்தலரிதாதலின் பருகுவன் அன்ன ஆர்வத்தனாகியென்று வேட்கை மிகுதி தோன்றக் கூறினார், மிக்க வவாவுடன் கற்றல் வேண்டுமென்பதுணர்த்துதற்கு என்க. பருகுதல் வினைக்கியையப் பாநீயமென்றுரைக்கப்பட்டது. பாநீயம் பருகப்படும் நீர் மோர் முதலிய பதார்த்தம், கேட்டவை, கேட்டவை என்னும் அடுக்கு பன்மைப் பொருளில் வந்தது. கேட்டவை கேட்டு அவை விடாதுளத்து அமைத்து என்றுபகுத்து முன்கேட்கப்பட்டவற்றை மீட்டுங் கேட்டு அப்பொருள்களை விடாதுளத்தின்கண்நிறைத்துக் கொண்டு என்றுரைசெய்தலு முண்டு. இவ்விஷயம், ஆசாற்சார்ந்து அவை அமைவரக் கேட்டல் என்னும் பிற்சூத்திரக் கூற்றில் அடங்கியிருத்தலால் எவ்வாறுரைத்தல் நன்றென்பதை ஓர்க.

41. நூல்பயி லியல்பே நுவலின்வழக் கறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்டல்
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்
வினாதல் வினாயவை விடுத்த லென்றிவை
கடனாக் கொளினே மடநனி யிகக்கும்.

இ–ள். நூல் பயில இயல்பு நுவலின் – நூலில் அப்பியாசஞ் செய்யுந் தன்மையைச் சொல்லுங்கால், **வழக்கு அறிதல்** – உலக வழக்கும் செய்யுள் வழக்குமாகிய இருவகை நடைகளையும் ஆராய்ந் துணர்தலும், **பாடம் போற்றல்** – மூலபாடங்களை மறவாமற் பாதுகாத்தலும், **கேட்டவை நினைத்தல்** – ஆசிரியனிடத்திற் கேட்ட நூற் பொருள்களைப் பலகாற் சிந்தித்தலும், **ஆசாற் சார்ந்து அவை அமைவரக் கேட்டல்** – ஆசிரியன் அணுகி முன் கேட்ட நூற்பொருள் களையே அமையும்படி மீட்டுங் கேட்டலும், **அ மாண்பு உடையோர் தம்மொடு பயிறல்** – அவ்வாறு கற்குந் தொழிலாளரோடு அப்பியாசஞ் செய்தலும், **வினாதல்** – தான் ஐயுற்ற பொருளை அவரிடத்து வினாவுதலும், **வினாயவை விடுத்தல்** – அவர் வினாவியவைகளுக்குத் தான் உத்தரங் கொடுத்தலும், **என்றிவை கடனாக் கொளினே** – ஆகிய இச்செயல்களை நியதியாக மாணாக்கன் கொண்டாற்றான், **மடம் நனி இகக்கும்** – அறியாமை அவனை மிகவும் விட்டு நீங்கும். **எ–று.**

தடங்கு என்பது தடக்கு எனவும், பிணங்கு என்பது பிணக்கு எனவும் வந்தவாறே வினைமுதனிலையிலிருந்த நகரமெல்லொற்று வல்லொற்றாய்த்திரிந்து வழங்கு என்பது வழக்கு என்று வந்தது. வழங்குதல் = மொழிதல்; வழக்கு = மொழியப்பட்டது. அது கத்தியரூபமும், பத்தியரூபமும் என்று இருவகைப்படும். கத்தியரூபமெனினும் வசனநடை யெனினுமொக்கும், பத்தியருபமெனினுஞ் செய்யுள் நடையெனினு மொக்கும். இங்கே வழக்கறிதலென்றது அவ்விருவகை வழக்கையு மறிதலை. "ஒருமொழி தொடர்மொழி" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் "வழக்கொடு செய்யுளின்" என்பதனாலு முணர்க.

அம்மாண்புடையோர் என்றது வழக்கறிதல், பாடம் போற்றல், கேட்டவை நினைத்தல், ஆசாற்சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்டலென்னும் இயல்புகளுடைய மாணாக்கரை, மாணக்கனெனினும், வித்தியார்த்தி யெனினும் ஒக்கும். செவ்விதினுரைப்ப வவ்விருகாலு மையறு புலமை மாண்புடைத்தாகும்" என்பதனால் ஆசிரியனிடம் பலதரங்கேட்டுத் தன்போலும் வித்தியார்த்திகளுடன் பயின்றபோதும் புலமை நிரம்பாது குறையுற்றிருக்குமாதலின், மடம் இகக்கு மென்னாது நனியிகக்கு மென்று பரிமாணப்படுத்திக் கூறினார்.

42. ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பிற்
பெருக நூலிற், பிழைபா டிலனே.

இ–ள். ஒருகுறி கேட்போன். – ஒரு நூலைக் கேட்பவன், **இருகால் கேட்பின்** – ஒருதரங்கேட்ட அளவில் விடாது இருதரம் பாடங் கேட்பானாயின், **நூலில் பிழைபாடு பெருக இலன்** – அந்நூலிலே பிழைபடுதல் மிகுதியு மிலனாவன். **எ–று.**

மடநனியிகக்கு மென்பதற்குரைத்த நிரூபணசாரத்தைப் பெருகநூலிற் பிழைபாடிலன் என்பதற்குக் கொண்டு சொன்னய முணர்க.

43. முக்காற் கேட்பின் முறைய றிந் துரைக்கும்.

இ–ள். முக்கால் கேட்பின் – மூன்றுதரம் பாடங் கேட்பானயின், **முறை அறிந்து உரைக்கும்** – ஆசிரியன் கற்பித்த நூன்முறையை யுணர்ந்து பிறர்க்குச் சொல்லுந் திறமுடையனாவன். **எ–று.**

44. ஆசா னுரைத்த தமைவரக் கொளினும்
காற்கூ றல்லது பற்றல னாகும்.

இ—ள். ஆசான் உரைத்தது அமைவரக் கொளினும் — ஆசிரியன் கற்பித்த நூற்பொருளைத் தன்னறிவில் அமையக் கொள்வானாயினும், — **காற்கூறு அல்லது பற்றலன் ஆகும்** — புலமைத் திறத்திற் காற்பங்குபற்றின வனாவதன்றி அதற்கதிகமாகப் பெறுதலில னாவன். **எ—று.**

45. அவ்வினை யாளரொடு பயில்வகை யொரு
செவ்விதி னுரைப்ப வவ்விரு காலும்
மையறுப்புலமை மாண்புடைத் தாகும்.

இ—ள். அவ்வினை யாளரொடு பயில்வகை ஒருகால் — அக்கற்குந் தொழிலாளரோடு அப்பியாசஞ் செய்யும் வகையாற் காற்பங்கும், **செவ்விதின் உரைப்ப அவ்விருகாலும்** — அவ்விருகாற் கூற்றையுங் கொண்டு தன்மாணாக்கர்க்கும் சபையார்க்கும் முனர விரித்துரைத்தலால் அவ்வரைப்பங்குமாக, **மை அறு புலமை மாண்பு உடைத்தாகும்** — குற்றமற்ற புலமை நிரம்புதலுடைத்தாகும். **எ—று.**

ஆசானுரைக்கப் பாடங்கேட்ட போது காற்கூறும், வித்தி யார்த்திகளொடு பயிற்சிசெய்த போது காற்கூறுந் தேர்ச்சியுண்டாக, இவ்விருகாற்கூறாகிய அரைப்பங்கு தேர்ச்சியுங் கொண்டு தன்மாணாகருக்குஞ் சபையாருக்கும் விரித்துரைக்கப் பின்னுமிரு காற்பங்கு தேர்ச்சியுண்டாகும். எனவே பூரணபாண்டித்திய முண்டாகுமென்பதாம். பாண்டித்திய மெனினும் தேர்ச்சியெனினு மொக்கும்.

46. அழலி னீங்கா னணுகா னஞ்சி
நிழலி னீங்கா னிறைந்த நெஞ்சமோ
டெத்திறத் தாசா னுவைக்கு மத்திரம்
அறத்திற் றிரியாப் படர்ச்சி வழிபாடே.

இ—ள். **அழலின்** — குளிர்காய்வோன் விட்டு நீங்காமலும் நெருங்காமலுமிருக்கின்ற தீயைப்போல ஆசிரியனை நினைத்து அவன் ஆசனத்திற்கும் போது, **அஞ்சி நீங்கான் அணுகான்** — அச்சமுற்று விட்டு நீங்கானாகியும் நெருங்கானாகியும் இருந்தும், **நிழலின் நீங்கான்** — விடாது தொடரும் நிழலைப் போலத் தொடர்ந்து ஆசிரியன் செல்லு மிடங்கள் பலவற்றிற் சென்றும், **நிறைந்த நெஞ்சமோடு** — அன்பு நிறைந்த மனத்துடனே, **எத்திறத்து ஆசான் உவக்கும்** — எவ்வகையால் ஆசிரியன் மகிழ்வானோ, **அத்திறம் அறத்தின் திரியாப் படர்ச்சி** — அவ்வகையே தருமத்தினின்றும் வேறுபடாத நடத்தலானது, **வழிபாடே** — மாணாக்கன் செய்யும் வழிபாடாம். **எ—று.**

குளிர்காய்வோன் தீயை விட்டுவிலகினால் குளிர்போகாதே யென்று விலகானாயும் நெருங்கினாற் சூடுதாக்குமேயென்று நெருங்கானாயும் அளவாகச் சார்ந்த நூரித்தல் போல; மாணாக்கன் ஆசிரியனை விட்டுவிலகினால் மூடத்துவம் போகாதேயென்று கருதி விலகானாகியும், நெருங்கினால் ஆசிரியன் தண்டிப்பானே யென்று நெருங்கானாகியும் அளவாகச் சார்தலாம். சிலபோது முன்றொடர்ந்தும், சிலபோது பின்றொடர்ந்தும், சிறிதுகாலம் ஒருபக்கத்துமின்றியும் இவ்வாறு நிகழும் நிழலைப்போல, இரவிலே ஆஞ்ஞைப்படி ஆசிரியனுக்குமுன் சென்றும், பகலிலே ஆசிரியனுக்குப் பின்சென்றும் ஆசிரியனுடனே கூடிப் போகத்தகாதவிடத்துத் தொடர்ந்து போகாமல் விட்டும் மாணாக்கன் இவ்வாறொழுகுதல், "முன்புறுவானிரவெல்லாம் முப்போதும் பணிந்தெழுவான், பின் புறுவான் பகவெல்லாம்" என்று பிறர்வகுத்துக் கூறியதுங் காண்க.

ஆசானதுவப்பைப் பெறுதற்கெனினும் அறத்திற்கு விரோதமான பாவச் செயலாயிற் செய்யாதுவிடல் வேண்டுமென்று மாணாக்கனறிதற் பொருட்டு அறத்திற்றிரியாப்படர்ச்சி யென்று நூலாசிரியர் கூறினார்.

ஆசிரியனுக்கோதிய இலக்கணங்களையுடையானிடத்து அறத்திற் றிரிந்த குறிப்பு நிகழாதேயெனின், யாதாயினுமொரு நிமித்தத்தாற் கோபமுற்றானாயின் அக்கணத்தில் அறத்திற்றிரிந்த குறிப்புண்டாமென்பது பற்றியும், நல்லியல்பெல்லாமுடையனாகாது குறையுள்ளானாயினு மவனிடத்துங் கற்றல்வேண்டு மென்பதும், அவ்வாறு கற்பினும் அவ்வாசிரியனுக்குத் தீச்செயலிலுவப் புண்டாகு மேனும் அத்தீச்செயலைமாத்திரஞ் செய்யாதுவிடல் வேண்டுமென்பதும் உணர்த்துதற்பொருட்டும் அவ்வாறு கூறினாரென வுணர்க.

மேன்மைக்குறைவுடைய கல்விமானிடத்துங் கற்கலா மென்பதனை "தோணியியக்கு வான்றொல்லைவருணத்துக், காணிற் கடைப்பட்டானென்றிகழார் — காணாய், அவன்றுணையாவாறு போயற்றே நூல்கற்ற, மகன்றுணையாநல்லகொளல்" (இதன்பொருள் வெளி) என்றும்; "அப்பிராமணாதத்யயந மாபத்காலே விதீயதே, அநுவ்ரஜ்யாச சுஸ்ருஷா யாவ தத்யயநம் குரோ:" (இந்தச் சுலோகத்தின் பொருள்:—) பிராமணன் பிராமணகுருவில்லாத ஆபத்துக்காலத்திலே பிராமணனல்லாதவனிடத்திலிருந்து ஓதுதல் விதிக்கப்படுகின்றது; ஓதும்வரையும் குருவுக்குப் பின்போதலும் வழிபாடு செய்தலும் விதிக்கப்படுகின்றன. (என்பதாம்) என்றுந் தமிழ்நூலும் வடநூலுங் கூறியவாற்றாலுணர்க.

அழலின் என்பதற்கு ஆசிரியன் கோபித்தால் எனப் பொருள் கூறுதலுமுண்டு..

சிறப்புப்பாயிரத்தின் இலக்கணம்

சிறப்புப்பாயிரத்துக்குப் பொதுவிதி

**47. *ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.***

இ–ள். ஆக்கியோன் பெயர் – நூல்செய்தோன் பெயரும், **வழி** – நூல்வந்த வழியும், **எல்லை** – நூல் வழக்கு நிலமும், **நூற்பெயர்** – நூலினது பெயரும்,**யாப்பு** – இந்நூல் முடிந்தபின் இந்நூல் கேட்கத் தகுமென்னும் இயைபும், **நுதலிய பொருள்** – நூலிற் சொல்லப்பட்ட விஷயமும், **கேட்போர்** – இந்நூல் கேட்டற்குரிய அதிகாரிகள் இவ ரென்பதும், **பயன்** – நூல் கேட்டலாற் பெறப்படும் பயனும், **ஆய் எண் பொருளும்** – ஆகிய எட்டுப் பொருள்களையும்,**வாய்ப்பக் காட்டல்** – விளங்க வுணர்த்துவது, **பாயிரத்து இயல்பு** – சிறப்புப்பாயிரத்தி னிலக்கணமாம். **எ–று.**

"எல்லாநூற்கு மிவை பொதுப் பாயிரம்" எனப் பொதுப் பாயிர முற்கூறி ஈண்டுச் சிறப்புப்பாயிரங் கூறவந்தவராதலால் அது விளங்கி நிற்குமாதலின், சிறப்புப்பாயிரமென்னாது பாயிரத்தியல்பே என வாளா கூறினார்.

(வாளா – வெறுமையாக, சும்மா அடைமொழியின்றி)

**48. *காலங் களனே காரண மென்றிம்
மூவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே***

இ–ள். காலம் – நூல் செய்த காலமும், **களன்** – நூல் அரங்கேற்றிய சபையும், **காரணம்** – நூல் செய்தற்குக் காரணமும், **என்று இம்மூவகை ஏற்றி மொழிநரும் உளர்** – என்று இம் மூன்றினையும் அவ்வெட்டனோடு கூட்டிப் பதினொன்றாகச் சொல்வாருஞ் சிலருளர். **எ–று.**

இது பிறன்கோட் கூறலென்னுமுத்தி.

நூற்பெயருக்குச் சிறப்புவிதி

**49. *முதனூல் கருத்த னளவு மிகுதி
பொருள்செய் வித்தோன் றன்மைமுத னிமித்தினும்
இடுகுறி யானுநூற் கெய்தும் பெயரே.***

இ–ள். **நூற்கு** – ஒரு நூலுக்கு, – **முதல் நூல்** – அந்நூலின் முதனூலும், – **கருத்தன்** – அந்நூலைச் செய்தவனும், – **அளவு** – அந்நூலினளவும், – **மிகுதி** – அந்நூலிலே சொல்லப்படும் விஷயங்களுள் மிகுதியான கூறும், – **பொருள்** – அந்நூலிலே சொல்லப்படும் பொருளும், – **செய்வித்தோன்** – அந்நூல் செய்வோனுக்குப் பொருளுதவிசெய்து அதனைச் செய்வித்தவனும் – **தன்மை** – அந்நூலின் குணமும், – **முதல் நிமித்தினும்** – முதலான காரணங்களாலும், – **இடுகுறியாலும்** – காரணமின்றி இடுகுறியாலும், – **பெயர் எய்தும்** – பெயர் வரும். **எ–று.**

நிமித்தத்தினுமென்பது நிமித்தனு மென விகாரப்பட்டுநின்றது.

முதனூலாற் பெயர்பெற்றன பாரதமுதலாயின. கருத்தனாற் பெயர் பெற்றன தொல்காப்பியம், திருவள்ளுவர் முதலாயின. அளவினாற் பெயர்பெற்றன நாலடிநானூறு, பன்னிருபடல முதலாயின. மிகுதியாற் பெயர்பெற்றன. களவியல் முதலாயின. பொருளாற் பெயர்பெற்றன அகப்பொருள் முதலாயின. செய்வித்தோனாற் பெயர்பெற்றன. சாத வாகன முதலாயின. தன்மையாற் பெயர்பெற்றன சிந்தாமணி, நன்னூல் முதலாயின. இடுகுறியாற் பெயர் பெற்றன. கலைக்கோட்டுத் தண்டு முதலாயின.

நிகண்டென்பது இடுகுறியாற் பெயர்பெற்றதென்று கூறிப் பின் அதற்கு மாறாக நிகண்டெனினுங் கூட்டமெனினுமொக்குமென்று கூறினாருமுளர்.

வழியின்வகையாகிய நூல் யாப்புக்குச் சிறப்புவிதி

**50. *தொகுத்தல் விரித்த றொகைவிரி
மொழிபெயர்ப்
பெனத்தகு நூல்யாப் பீரிரண் டென்ப.***

இ–ள். தொகுத்தல் – விரிந்துகிடந்ததைத் தொகுத்துச் செய்தலும், **விரித்தல்** – தொக்குக் கிடந்ததை விரித்துச் செய்தலும், **தொகை விரி** – தொகுத்தும் விரித்துஞ்செய்தலும், **மொழிபெயர்ப்பும்** – ஒரு பாடையிலிருந்து நூலை மற்றொருபாடையில் திருப்பிச் செய்தலும், **என** – என்று, **நூல் யாப்பு ஈரிரண்டு என்ப** – தக்க நூல் யாப்பானது நால்வகைப்படுமென்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

தொகை விரி என்பது ஒன்றற்கொன்று மாறுபட (பரஸ்பர விரோதமாய்) நிற்கலாமோ வெனின்; அவ்வாறன்று. சிலவற்றைத் தொகுத்தும், சிலவற்றை விரித்துஞ் செய்தலாலெென்க.

"மலர்தலை" என்னுஞ் சூத்திரத்துள்ளே "தொகை வகைவிரி"

என்று சொல்லியது இந்நான்கு பிரிவினுள் இல்லையே யெனின், நடுநின்ற வகை பின்னின்ற விரியைத் குறிக்கும்போது தொகையாகவும் முன்னின்ற தொகையைக் குறிக்கும்போது விரியாகவும் அமைதலினாலே "தொகை வகைவிரி" என்றது தொகை விரியென் பதனுள் அடங்கியுளதாமென்க.

மொழிபெயர்ப்புத் தனித்துவருதலுமன்றித் தொகுத்தல், விரித்தல், தொகைவிரி என்னு முப்பகுப்பினுளொவ்வொன்றோடும் கூடியும் வருமெனவுணர்க.

சிறப்புப்பாயிரஞ் செய்தற்குரியார் இவரென்பது

51. தன்னா சிரியன் றன்னொடு கற்றோன்
றன்மா ணாக்கன் றகுமுரை காரனென்
றின்னோர் பாயிர மியம்புதல் கடனே.

இ–ள். தன் ஆசிரியன் – தன்னுடைய ஆசிரியனும், **தன்னொடு கற்றோன்** – தன்னொடு பாடங்கேட்டவனும், **தன் மாணாக்கன்** – தன்னுடைய மாணாக்கனும், **தகும் உரைகாரன் என்று** – தன்னூலொன்றற்காவது தகுமுரையைச் செய்தவனும், **இன்னோர்** – ஆகிய இந்நால்வருளொருவர், **பாயிரம் இயம்புதல் கடன்** – ஒருவருடைய நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரத்தைச் சொல்லுதல் முறைமையாகும். **எ–று.**

தன்னொடு கற்றோனெனினும், ஒருசாலை மாணாக்கன் எனினும், சகபாடி எனினுமொக்கும், ஒருவர் செய்த நூலின் நிறத்தையும், மனக்குறிப்பையும், வழிமுதலானவைகளையும் தன்னாசிரியன் முதலான நால்வருமே நன்குணர வல்லராதலின் அவருளொருவரே பாயிரங்கூறுங் கடனுடையராயினரென்றறிக.

சிறப்புப்பாயிரந் தான் செய்யாது பிறர்செய்தற்குக் காரணம்

52. தோன்றா தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந்
தான்றற் புகழ்த றகுதி யன்றே

இ–ள். தோன்றா தோற்றி – தோன்றாது கரந்து கிடந்த நுட்பங்களை யெல்லாங் காட்டி, **துறைபல முடிப்பினும்** – பலதுறைப்பட்டு விரிந்த நூலைச் செய்து முடித்தாலும், **தான் தற்புகழ்தல் தகுதி அன்று** – தானே தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளுதல் தகுதியன்றும். **எ–று.**

நூலினது பெருமை விளங்கப் புனைந்துரைத்தலும், ஆசிரியனது பெருமை கூறுதலும் முதலாகச் சொல்லப்படும் அநேக பாகங்களை நூல்செய்தவனே கூறின் தன்னைத் தான் புகழ்ந்ததாக முடியுமாதலின் அது தகுதியன்றென்றவாறாம். ஆகவே பாயிரங்கூறுங் கடன் குறித்த பிறர்மேலதாயிற்றென்றுணர்க.

நூல்செய்தோனே பாயிரஞ்செய்ததுஞ் சிறுபான்மையுண்டு, பிரயோக விவேகத்திற்கு அதனாக்கியோரான சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் பாயிரஞ் செய்ததறிக.

தற்புகழ்ச்சி குற்றமாகாத இடங்கள்

53. மன்னுடை மன்றத் தோலைத் தூக்கினுந்
தன்னுடை யாற்ற லுணரா ரிடையினும்
மன்னிய வவையிடை வெல்லுறு பொழுதினுந்
தன்னை மறுதலை பழித்த காலையுந்
தன்னைப் புகழ்தலுந் தகும்புல வோற்கே.

இ–ள். மன்னுடை மன்றத்து ஒலைத் தூக்கினும் – அரசனது சபைக்கனுப்புஞ் சீட்டுக் கவியிலும், **தன்னுடை ஆற்றல் உணரார் இடையிலும்** – தனது கல்வி வன்மையை அறியாதாரிடத்திலும், **மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதினும்** – பெரிய சபையில் வாதஞ்செய்து வெல்லும் பொழுதிலும், **தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும்** – தன்னை எதிரி பழித்த காலத்திலும், **தன்னைப் புகழ்தலும் புலவோற்குத் தகும்** – தன்னைத்தான் புகழ்ந்து கொள்ளலும் புலவனுக்குத் தகும். **எ–று.**

புகழ்தலும் தகும் என்னும் இழிவுசிறப்பும்மையால் இவ்விடங் களிலுந் தன்னைப் புகழாமையே நன்றென்பது கருத்து. மன்னுடை மன்றத்தும் ஒலைத் தூக்கினும் என்றிரண்டாக வுரைப்பாருமுளர்.

பாயிரம் நூலுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்புடையது என்பது

54. ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே.

இ–ள். ஆயிரம் முகத்தான் அகன்றது ஆயினும் – ஆயிரம் பிரகாரங்களால் விரிந்ததேயாயினும், **பாயிரம் இல்லது பனுவல் அன்று** – பாயிரமில்லாதது நூலன்றாகும். **எ–று.**

பாயிரஞ் சிறப்பித்தலை உவமை முகத்தாற்கூறுகின்றார்

55. ***மாடக்குச் சித்திரமு மாநகர்க்குக் கோபுரமும்***
ஆடமைத்தோ ணல்லார்க் கணியும்போல் - நாடிமுன்
ஐதுரையா நின்ற வணிந்துரையை யெந்நூற்கும்
பெய்துரையா வைத்தார் பெரிது.

இ–ள். மாடக்கு – மாளிகைக்கு, **சித்திரமும் –** சித்திரங் களைப் போலவும், **மாநகர்க்கு –** பெரிய பட்டணத்திற்கும், **கோபுரமும் –** கோபுர வாயிலைப் போலவும், **ஆடு அமைத் தோள் நல்லார்க்கு –** நிருத்தஞ் செய்கின்ற மூங்கில்போலுந் தோள்களையுடைய மங்கையருக்கு, **அணியும் போல் –** ஆபாரணம் போலவும் நினைத்து, **ஐது உரையாநின்ற அணிந்துரையை உரையா –** அழகிய பொருளைச் சொல்லுகின்ற பாயிரத்தை உரைத்து, **எந்நூற்கும் முன் பெரிது பெய்து வைத்தார்–** எவ்வகைப்பட்ட மேலான நூலுக்கும் முதலிலே பெருமையாய்ச் சேர்த்து வைத்தார் ஆசிரியர். **எ–று.**

ஆடு என்பது நல்லாரென்னும் பெயர் கொண்டது. நிருத்தமாத ரென்பது கருத்து. மாடத்துக்கு என்பது அத்துச்சாரியை குறைந்து மாடக்கு என நின்றது. பெரிது – குறிப்புமுற்றெச்சம்.

சிறப்புப்பாயிரத்தின் இலக்கண முற்றிற்று.

நன்னூல்

எழுத்ததிகாரம்

(எழுத்தினது அதிகரித்தலையுடையது)

1. எழுத்தியல்.

கடவுள் வணக்கமும் அதிகாரமும்

56. ***பூமலி யசோகின் புனைநிழ லமர்ந்து***
நான்முகற் றொழுதுநன் கியம்புவ னெழுத்தே

இ–ள். பூ மலி அசோகின் – பூக்கள் நிறைந்த அசோக மரத்தினது, **புனை நிழல் அமர்ந்த –** அலங்கரிக்கப்பட்ட நிழலின்கண் வீற்றிருந்த, **நான்முகன் தொழுது –** நான்கு திருமுகங்களையுடைய கடவுளை வணங்கி, **எழுத்து – எழுத்திலக்கணத்தை**, **நன்கு இயம்புவன் –** நன்றாகச் சொல்வேன் (யான்) **எ–று.**

இங்கே எழுத்து என்பது ஆகுபெயர். ஏகாரம் ஈற்றசை, எல்லாம்வல்ல கடவுளை வணங்கலால் இனிதுமுடியுமென்பது கருதி நன்கியம்புவனென்று புகுந்தமையின் இது நுதலிப்புகுதலென்னும் உத்தி, நுதலல் – எண்ணல், கருதுதல், பூமலி – தொழுது எனக் கடவுள் வணக்கங் கூறப்பட்டது. நன்கியம்புவன் எழுத்தே என அதிகாரங் கூறப்பட்டது. யான் தோன்றாத எழுவாய்; இயம்புவன் பயனிலை; எழுத்து செயப்படுபொருள்.

எழுத்திலக்கணத்தின் பகுப்பு

57. ***எண்பெயர் முறைபிறப் புருவ மாத்திரை***
முதலீ றிடைநிலை போலி யென்றா
பதம்புணர் பெனப்பன் னிருபாற் றதுவே.

இ–ள். எண் (என்றா) – எண்ணும் , **பெயர்** (என்றா) – பெயரும், **முறை** (என்றா) – முறையும், **பிறப்பு** (என்றா) – பிறப்பும், உருவம் (என்றா) வடிவமும், **மாத்திரை** (என்றா) – **அளவும், முதல் ஈறு இடைநிலை** (என்றா) – முதனிலையும் இறுதிநிலையும் இடைநிலையும், **போலி என்றா –** போலியும், **பதம்** (என) பதமும், **புணர்பு என –** சந்தியும் என்று, **பன்னிரு பாற்று –** பன்னிரண்டு வகையினை யுடைத்தாகும், **அது –** அவ்வெழுத்திலக்கணம். **எ–று.**

முதல் (நிலை) ஈறு (நிலை) இடைநிலை என்று முதல்ஈறு என்பவைகளோடும் நிலை என்பதைக் கூட்டிக் கொள்ளுக. இச்சூத்திரம் தொகுத்துச்சுட்டல் என்னும் உத்தி. மேல்வருவன வகுத்துக்காட்டல்.

இப்பன்னிரு பகுப்பினுள்ளும் எண்முதலிய பத்தும் எழுத்தின் அகத்திலக்கணமென்பது விளங்க அவற்றினிறுதியில் என்றா என்னுமிடைச் சொற்கொடுத்தெண்ணியும், பதம் புணர்பு என்னுமிரண்டும் எழுத்தின் புறத்திலக்கணம் என்பது விளங்க அவற்றினிறுதியில் என என்னுமிடைச் சொற்கொடுத் தெண்ணியும் வேற்றுமை உண்டாக்கி யோதினார்.

முறையாவது எழுத்துக்கள் முன்னும் பின்னுமாக நிற்கிற வரிசை, போலி – சொல்லிலே ஒரெழுத்து நின்ற இடத்தில் மற்றோரெழுத்து வந்து நின்று முன்போலப் பொருடருதலும், சில எழுத்துக்கள் கூடி வேறோரெழுத்துப் போலொலித்தலுமாம்.

எழுத்தின் அகத்திலக்கணம் பத்தையும் எழுத்தியல் என ஓரியலாகவும், புறத்திலக்கணம் இரண்டனுள் அவ்வெழுத்தாலாம். பதத்தைப் பதவியல் என ஓரியலாகவும், அப்பதம் புணரும் புணர்ப்பை உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபுபுணரியல் என மூன்றியலாகவும் ஒத்துமுறை வைப்பு என்னும் உத்தியால் வைத்தமை காண்க.

1. எண்.

எழுத்து இன்னதென்பதும், அதன் வகையும்

58. மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலி
எழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே

இ–ள். எழுத்து – எழுத்தாவது, **மொழிமுதற் காரணம் ஆம் அணுத்திரள் ஒலி** – மொழிக்கு முதற்காரணமாகும் அணுக்கூட்டத் தின் காரிய ஓசையாம், **அது** – அவ்வெழுத்து, **முதல் சார்பு என** – முதலெழுத்தும் சார்பெழுத்துமென்று, **இருவகைத்து** – இரண்டு பகுப்பினையுடைத்து. **எ–று.**

இங்கே அணுவென்றது செவிப்புலனும் அணுவை. அது ஒலிநுட்பம், மொழிக்கு முதற்காரணம் எழுத்தானாற்போல, எழுத்திற்கு முதற்காரணம் அணுக்கூட்டமாம். அணுக்கூட்டத்தின் காரியம் எழுத்தானாற் போல எழுத்தின் காரியம் மொழியாம்.

ஆடைக்கு முதற்காரணம் நூலும், நூலிற்கு முதற்காரணம் பஞ்சும் போலவும்; பஞ்சின் காரியம் நூலும், நூலின்காரியம் ஆடையும் ஆனாற்போலவு மென்று திருட்டாந்தமுங் காண்க.

காரியமாவது செய்யப்பட்டது. காரணம் இருவகைப்படும். முதற்காரணமும் துணைக்காரணமும் என. முதற்காரணமாவது காரியத்தோடு அபேதமானது. அபேதம் எனினும், பிரிவின்மை எனினும், ஒற்றுமை எனினும் ஒக்கும். ஆடையாகிய காரியம் வேறாகவும் அந்த ஆடையிலியைந்த முதற்காரணமாகிய நூல் வேறாகவுமின்றி அபேதமா யிருத்தல் காண்க. குடமாகிய காரியம் வேறும், அந்தக்குடம் செய்யப்பட்ட மண்ணாகிய முதற்காரணம் வேறுமாகவும் அபேதமாயிருத்தலுங் காண்க.

துணைக்காரணமாவது முதற்காரணம் காரியமாய் முடியும் அளவும் துணையாய் உடன் நிகழ்வது. பஞ்சு நூலாகிய காரியமாகு மளவும் உடனிகழும் யந்திரக்கருவி துணைக்காரணம். அந்தப் பஞ்சு நூலாகி முடிந்தபின் நூலும் வேறாய்விடும் யந்திரக் கருவியும் வேறாய்விடும். நூலினால் ஆடையாகிய காரியம் முடியும்வரையும் உடனிகழும் தறிமுதலிய கருவி துணைக்காரணம். அந்நூல் ஆடையாய் முடிந்தபின் தறிமுதலிய கருவியும் ஆடையும் வேறுவேறாய்விடும்.

மொழி காரியம். அதற்கு முதற்காரணம் எழுத்து. எழுத்திற்கு முதற்காரணம் அணுத்திரள். மொழியாகிய காரியமும் அம்மொழி யாக்கப்பட்ட எழுத்தும் வேறுவேறாகாமல் அபேதமாயிருத்தல் காண்க. எழுத்தாகிய காரியமும் அவ்வெழுத்தாக்கப்பட்ட அணுவாகிய ஒலிநுட்பமும் வேறுவேறாகமல் அபேதமாயிருத்தல் காண்க. அணுத்திரள் – நாதம். அணுத்திரள் எழுத்தாகக் காரியப்படுமளவு முடனிகழுந் துணைக்கருவி மார்பு, கண்டம், தலை, நாசி, உதடு, நா, பல்லு, அண்ணம் என்பவற்றுள் அவ்வவ்வெழுத்திற்கு ஏற்புடைய அங்கங்கள்.

இனி, மொழி முதற் காரணமாம் அணுத்திரள் ஒலியெழுத்து என்று பகுத்து, மொழிக்கு முதற்காரணமாகிய அணுக்கூட்டங்களாகிய காரியம் (வடிவெழுத்து ஒலியெழுத்து என்னும் இரண்டனுள்) ஒலியெழுத்தாம் என்று பொருள் கோடலுமாம். ஈளை முதலியவாக எழுமொலியும் அணுத்திரளொலி யாதலின் அவற்றை யொழித்து வேறுபாடறிந்து கொள்ளுதற்கு மொழிமுதற் காரணமாம் என்று அடைகொடுத்தார். எனவே அணுத்திரளொலிகள் பலவற்றுள் மொழிமுதற் காரணமாமொலி யெழுத்தென்றவாறாயிற்று. இச்சூத்திரம் வரிவடிவெழுத்து, ஒலிவடிவெழுத்தென்னு மிரண்டனுள் ஒலிவடி வெழுத்திற் கிலக்கணங் கூறியதென வுணர்க. ''இசைப்படு புள்ளினெழா அல்போலச் செவிப்புலனாவ தொலியெழுத்தாகும்''. எனவும், ''கட்புலனில்லாக் கடவுளைக் காட்டுஞ், சட்டகம்போலச் செவிப்புல வொலியை, உட்கொளற் கிடுமுரு பாம்வடிவெழுத்தே'' எனவும் முறையே ஒலிவடிவெழுத்து, வரிவடிவெழுத்து என்னு மிரண்டற்கு மிலக்கணம் பிறர் கூறிய துங் காண்க.

எண்ணிலக்கணத்துள் முதலெழுத்தின் விரி

59. உயிரு முடம்புமா முப்பது முதலே.

இ–ள். உயிரும் – உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும், – **உடம்பும்** – மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டும், – **ஆம் முப்பது** முதல் – ஆகிய முப்பதெழுந்தும் முதலெழுத்தும், எ–று. எண்ணிலக்கணமாதலின் முதல் முப்பதுமாம் என்று எண்ணிலே முடிப்பது சிறப்பு. உயிர்மெய்யாய்த மென்னுஞ் சூத்திரத்தையு மிவ்வாறு எண்ணில் முடிப்பது நன்று. உயிர்மெய்யிரட்டு நூற்றெட்டு என்னுஞ் சூத்திரக் கூறுகள் ஒவ்வொன்றும் எண்ணிலே முடிந்திருத்தலையு நோக்கியுணர்க. ஊதியத்திற்கு முதற்பணம் என்றது காரணங் காட்டியதுபோலச் சார்பெழுத்திற்கு முதலெழுத்துக் காரணங் காட்டிற்று. உயிர் இவ்வளவு மெய் இவ்வளவென வரையறுக்கமுன் முப்பது முதலெனப் பொதுப்படக் கூறியது உரைத்தும் என்னும் உத்தி.

சார்பெழுத்தின் வகை

60. உயிர்மெய் யாய்த முயிரள பொற்றள
பஃகிய இஉ ஐஔ மஃகான்
றனிநிலை பத்துஞ் சார்பெழுத் தாகும்.

இ–ள். உயிர்மெய் – உயிர்மெய்யும், **ஆயுதம்** – ஆய்தமும், **உயிரளபு** – உயிரளபெடையும், **ஒற்றளபு** – ஒற்றளபெடையும், **அஃகிய இ** – குற்றியலிகரமும், (அஃகிய) **உ** – குற்றியலுகரமும், (அஃகிய) **ஐ** – ஐகாரக்குறுக்கமும், (அஃகிய) **ஔ** – ஔகாரக்குறுக்கமும், (அஃகிய) **மஃகான்** – மகரக்குறுக்கமும், (அஃகிய) **தனிநிலை** – ஆய்தக் குறுக்கமும், **பத்துஞ் சார்பெழுத்து ஆகும்** – ஆகிய பத்தும் சார் பெழுத்துக்களாம். **எ–று.**

அஃகுதல் – சுருங்குதல். தனிநிலை எனினும் ஆய்தம் எனினும் அஃகேன மெனினு, மொக்கும். உயிருமெய்யுங் கலப்புறுமாறுபோல ஒரெழுத்தொடுங் கலப்புறுதலின்றித் தனிநிற்றலால் தனிநிலையெனப்பட்டது. அஃகிய என்பது இ, உ, ஐ, ஔ, மஃகான், தனிநிலை என்னும் ஆறிற்கும் உரிய அடை மொழியாதலின் பிரித்துச் சேர்த்துரைக்கப்பட்டது.

சார்பெழுத்தின்வகை பத்தில், உயிருமெய்யுஞ் சார்ந்துண்டானமையால் உயிர் மெய் சார்பெழுத்தெனப் பட்டது. ஏனைய ஒன்பது வகையும் மொழியைச் சார்ந்தே உண்டாயினமையாற் சார்பெழுத்தெனப்பட்டன. இவற்றுள்ளும் ஆய்தக்குறுக்கமே சார்பிற் சார்பென்றறிக.

சார்பெழுத்தின் விரி

61. உயிர்மெய் யிரட்டுநூற் றெட்டுய ராய்தம்
எட்டுயி ரளபெழு மூன்றொற் றளபெடை
ஆறே ழஃகு மிம்முப் பானே
ழுகர மாறா றைகான் மூன்றே
ஔகா னொன்றே மஃகான் மூன்றே
ஆய்த மிரண்டொடு சார்பெழுத் துறுவிரி
ஒன்றொழி முந்நூற் றெழுபா னென்ப.

இ–ள். உயிர் மெய் இரட்டு நூற்றெட்டு – உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினாறு, **உயர் ஆய்தம் எட்டு –** முற்றாய்தம் எட்டு, **உயிரளபு எழுமூன்று** – உயிரளபெடை இருபத்தொன்று, **ஒற்றளபெடை ஆறேழு** – ஒற்றளபெடை நாற்பத்திரண்டு, **அஃகும் இ முப்பானேழு** –குற்றியலிகரம் முப்பத்தேழு, (அஃகும்) **உகரம் ஆறாறு** – குற்றியலுகரம் முப்பத்தாறு, (அஃகும்) **ஐகான் மூன்று** – ஐகாரக்குறுக்கும் மூன்று, (அஃகும்) **ஔகான்** (ஒன்று – ஔகாரக்குறுக்கம் ஒன்று, (அஃகும்) **மஃகான் மூன்று** – மகரக்குறுக்கும் மூன்று, (அஃகும்) **ஆய்தம் இரண்டொடு** – ஆய்தக்குறுக்கம் இரண்டுடனே, **சார்பெழுத்து உறுவிரி** – சார்பெழுத்தினது மிகுந்த விரி, **ஒன்று ஒழி முந்நூற்றெழு பான் என்ப** – முந்நூற்றறுபத்தொன்பதாம் என்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

அஃகும் என்னும் அடைமொழி இகரமுதலான ஆறுவகைக்கு முரியதாதலிற் பிரித்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. உயிருமெய்யுங் கலப்புறுதலாற் பெருகிய எழுத்து வேற்றுமைபற்றி உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினாறாயின. மற்ற ஒன்பதுவகையில், உயிரளபெடையும், ஒற்றளபெடையும் ஆய்தக் குறுக்கமுந் தவிர நின்ற அறுவகைச் சார்பெழுத்துக்களுக்கு இடவேற்றுமைப்பற்றி எண்கள் சொல்லப்பட்டன. உயிரளபெடைக்கும் ஒற்றளபெடைக்கும் எழுத்து வேற்றுமை, இடவேற்றுமை என்னுமிரண்டும் பற்றி எண்கள் சொல்லப் பட்டன. ஆய்தக்குறுக்கத்திற்குத் திரிந்த முதலெழுத்துக்கள் பற்றித் தொகை குறிக்கப்பட்டது. இங்கே வேற்றுமையென்றது வேறுவேறா யிருக்குந்தண்மை. எண் எனினுந் தொகை எனினுங் கணக்கு எனினுமொக்கும். இவை அவ்வத்தொகையவாதலை அவ்வவற்றின் பிறப்பிலக்கணங் கூறுமிடங்களிற் காண்க.

உ. பெயர்

பெயர்க்கெல்லாம் பொது விலக்கணம்

62. இடுகுறி காரணப் பெயர்பொதுச் சிறப்பின.

இ–ள். இடுகுறி காரணப்பெயர் – இடுகுறிப்பெயரும் காரணப்பெயருமாகிய இரண்டும், **பொதுச் சிறப்பின** – பல பொருளுக்குப் பொதுப்பெயராயும் ஒவ்வொரு பொருளுக்கே சிறப்புப் பெயராயும் வருவனவாம். **எ–று.**

இடுகுறிப்பெயராவது ஒருகாரணமும் பற்றாது வழங்கிவரும் பெயர். காரணப்பெயராவது யாதாயினுமொரு காரணம்பற்றி வழங்கிவரும் பெயர். பொதுவாவது பலபொருளுக்கு முரியதாய்ச் செல்லுவதாமொரு தன்மை. சிறப்பாவது ஒரு பொருளுக் குரியதாய் நிற்குந் தன்மை. பொது எனினும் சாமானியமெனினும் ஒக்கும். சிறப்பு எனினும் விசேடமெனினும் ஒக்கும். பெயர்களை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், இடுகுறிகாரணமென்னு மிரண்டனுள் ஒன்றாயும், பொது சிறப்பென்னு மிரண்டனு ளொன்றாயுமிருக்கும்.

உ–ம். மரம் என்பது ஒருகாரணமும் பற்றாது வழங்குபெயராய், பனை, பலா, மா, முதலிய பல வருக்கப்பொருளுக்கும் பொதுவாதலால் இடுகுறிப் பொதுப்பெயர். பனை என்பது ஒருகாரணமும் பற்றாது வழங்கும்பெயராய் ஒரு வருக்கப் பொருளுக்கே சிறப்பாய் நிற்கையால் இடுகுறிச் சிறப்புப் பெயர். பலா, மா என்பனவும் அப்படியே இடுகுறிச் சிறப்புப்பெயர்களாம்.

அணி என்பது அணியப்படுதலாகிய காரணம்பற்றி வழங்கும் பெயராய் இடுவன தொடுவன கட்டுவன கவிப்பன முதலிய ஆபரணங்கள் பலவற்றிற்கும் பொதுவாதலால், காரணப்பொதுப்பெயர்.

முடி, கழல் என்பன முடியிற் கவிக்கப்படுவதும், கழலிற் கட்டப்படுவதுமாகிய காரணம் பற்றி வழங்கும்பெயராய் ஒவ்வொரு பொருளுக்கே சிறப்பாய் நிற்கையால் காரணச்சிறப்புப் பெயர்கள். முடி – தலை. கழல் – கால். இனி இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால் இச்சூத்திரத்திற்கு இடுகுறி காரணம் என்ற இரண்டும் அவ் விரண்டிற்கும் பொதுவாகியும், இடுகுறிக்கே சிறப்பாகியும், காரணத்திற்கே சிறப்பாகியும் வருவனவாமென்றும் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

உ–ம். பரம் என்பது இடுகுறிச்சிறப்பு. பரமன் என்பது காரணச் சிறப்பு. முக்கணன், மறவன், அந்தணன், பங்கயம், முள்ளி என்றாற் போல்வன இடுகுறி காரணமிரண்டற்கும் பொது. இவையிரண்டற்கும் பொதுவாயின வாறென்னெனின், இவற்றுள் முக்கணன் என்பது

காரணம்பற்றிப் பார்க்கும் போது மூன்றுகண்ணுடைய விநாயகர் முதலியோர்க்கெல்லாம் பொதுவாகியும், காரணம் பற்றாதபோது இடுகுறிமாத்திரையாய்ச் சிவனுக்கே சிறப்பாகியுஞ் சென்றுவருதலால் காரணம் இடுகுறி என்னுமவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாயிற்று. மறவன் என்பது மறத்தன்மையுடையோர்க் கெல்லாம் பொதுவாயினும், ஒருசாதியானுக்கே சிறப்பாயிற்று. அந்தணன் என்பது அந்தண்மையுடையோர்க்கெல்லாம் பொதுவாயினும், ஆதிவருணத் தார்க்குச் சிறப்பாயிற்று. பங்கயம் சேற்றிலே தோன்றினவெல்லாம் பங்கயமென்னும்படி பொதுவாயினும், தாமரையொன்றிற்கே சிறப்பாயிற்று.

முள்ளி என்பது முள்ளுடையனவற்றிற்கெல்லாம் பொது வாயினும், ஒரு வருக்கச் செடிக்கே சிறப்பாயிற்று, ஆதலால் இவை போல்வனவெல்லாங் காரணவிடு குறிப்பெயரெனக் காண்க. வடநூலார் இடுகுறியை ரூடி என்றும், காரணத்தை யோகம் என்றும், காரண விடுகுறியை யோகரூடி என்றும் வழங்குவர். இவ்விலக்கணத்தால் எழுத்துக்களின் பெயர் வருதல் காண்க. காரணவிடுகுறிக்கு வேறோர் இலக்கணம்; – காரணப்பொதுவாக வழங்கத்தகுந் தன்மையுடைய பெயர் ஏற்புடைய அப்பலபொருளுக்கும் பெருவழக்காய் வழங்காமல் அப்பலபொருள்களுள் ஒருபொருளுக்குப் பெருவழக்காய் வழங்குமாயின் அது காரணவிடுகுறியாமென்றுணர்க. எவ்வாறெனின், முள்ளி என்பது முள்ளையுடையதென்னும் பொருளையுடைய தாதலின், இலந்தை, காரை, மாதுளை, வில்வம் முதலான முள்ளுடைய செடிகளுக்கெல்லாம் பொதுவாக வழங்குதற்குத் தகுந் தன்மையுடைய பெயராம். இப்பெயர் அப்பொருள்களுகெல்லாம் பெருவழக்காய்ச் சேறலின்றி அவற்றுள் ஒரு வருக்கச் செடிக்கே பெருவழக்காய் வழங்குதலறிக.

பங்கயம் என்பது பங்க + சம் = சேற்றிற்றோன்றுவது என்னும் பொருளது ஆதலால், தாமரை, (குவளை, ஆம்பல், நெய்தல், முதலான) சேற்றிற்றோன்றுவனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகச் செல்லத்தகும் தன்மையுடைய பெயராயினும் அவற்றுள் மற்றவகைளுக்குப் பெருவழக்காய் வழங்குதலின்றித் தாமரைக்கே பெருவழக்காய் வழங்குதலறிக. ஏனையவு மிவ்வாறே யுய்த்துணர்க.

எழுத்தின் பெயர்

63. அம்முத லீரா றாவி கம்முதன்
மெய்ம்மூ வாறென விளம்பினர் புலவர்

இ–ள். அ முதல் ஈராறு ஆவி (என) (நெடுங்கணக்கினுள்) அகர முதலிய பன்னிரண்டையும் உயிரெழுத்தென்றும், **க முதல் மூவாறு**

மெய் என – ககர முதலிய பதினெட்டனையும் மெய்யெழுத்தென்றும், – **விளம்பினர் புலவர்** – சொன்னார் அறிவுடையோர் – **எறு.**

அகர முதலிய பன்னிரண்டும் உயிர்போலத் தனித்தியங்கும் வன்மையு உடைமையால் உயிரெனவும், ககர முதலிய பதினெட்டும் உயிரொடு சார்ந்தன்றி இயங்கும் வன்மையின்மையால் மெய்யெனவும் பெயர் பெற்றன.

ஆவி, மெய் எனப் பிறபொருட்குவரும் பெயர் இவ்விருவகையெழுத்திற்கும் உவமவாகுபெயராய் வந்தன. இவை காரணப் பொதுப்பெயர். உயிரெழுத்திற்கும் மெய்யெழுத்திற்கும் இடையிலே ஆய்தவெழுத்தை நெடுங்கணக்கில் வைத்தது ஆய்தம் சிலவிடத்து உயிர்போல அலகுபெற்றும், சிலவிடத்து மெய்போல அலகுபெறாமலும் செய்யுளில் வந்து வழங்குதல்பற்றியாம். வரலாறு; – உயிர்போல ''அற்றாலனவறிந் துண்க வஃதுடம்பு, பெற்றா னெடிதுய்க்கு மாறு'' எனவும், மெய்போல ''தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார், தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று'' எனவும் வருதல் காண்க.

64. அவற்றுள்,
அ இ உ எ ஒ க்குறி லைந்தே.

இ–ள். அவற்றுள் – ஆவி மெய்யென்றவற்றுள், **அஇஉஎஒ ஐந்து குறில்** – அஇஉஎஒ என்னும் ஐந்துங் குற்றெழுத்துக்களாம். **எ–று.**

1. எண்.

எழுத்து இன்னதென்பதும், அதன் வகையும்

65. ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ நெடில்

இ–ள். ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்னும் ஏழும் நெட்டெழுத்தாம். ஏழென்று தொகைகொடாது நெடிலென்றார். அவற்றுள் குறில் ஐந்தேயென்று தொகை கொடுத்தமையால், நெடில் ஏழென்று வரகோட்டி நியாயத்தாற் பெறப்படுமாதலின், அந்நியாயம் இன்னதென்பது முன்கூறுப்பட்டது.

66. அஇ உம்முதற் றனிவரிற் சுட்டே

இ–ள். அஇஉ – அஇஉ என்னும் மூன்றும், **முதல் தனி வரின் சுட்டு** – மொழிக்கு முதலிலே தனித்துச் சுட்டுப்பொருளைக் காட்டவரிற் சுட்டெழுத்தாம். **எ–று.**

முதலெனப் பொதுப்படச் சொன்னதினாலே, புறத்தும் அகத்தும் வருமெனக் கொள்க.

உ–ம் அக்கொற்றான், இக்கொற்றன், உக்கொற்றன் புறத்துவந்தன. அவன், இவன், உவன் அகத்துவந்தான.

ஒருமொழிக்குள் உறுப்பாய் நிற்குஞ் சுட்டெழுத்து அகச்சுட்டெனப்படும். அப்படி நில்லாமற் புறத்தே பிறிதொரு மொழியாய் நிற்குஞ் சுட்டுப் புறச்சுட்டெனப்படும். மேற்காட்டிய உதாரணத்தில் அவன் என்னுஞ் சொல்லுக்குள் அகரச்சுட்டு உறுப்பாய் அமைந்தது காண்க. அக்கொற்றன் என்பதில் கொற்றன் என்னுஞ் சொற்குள் உறுப்பாயடங்காது. அகரச்சுட்டுப் பிறிதொருமொழியும் நிற்றல் காண்க. இப்படியே அகச்சுட்டுப் புறச்சுட்டுக்களனைத்தையும் நோக்கி வேறுபாடுணர்க. நுட்பமாய் நோக்கின் அகரந் தூரத்திலுள்ள பொருளையும், இகரஞ் சமீபத்திலுள்ள பொருளையும், உகரம் நடுவிலுள்ள பொருளையுஞ் சுட்டுதற்கு வருமென்றறிக. சுட்டுப் பொருளுணர்த்தாத போது சுட்டெழுத்தெனப்படா. உ–ம். அவல், அடுப்பு எனவும். இனம், இஞ்சி எனவும் உரல், உணவு எனவும் வரும் இச்சொற்களின் முதலில் வந்த அகர இகர உகரங்கள்சுட்டுப் பொருளுணர்த்தாமை யறிக.

67. எயா முதலு மாவோ வீற்றும்
ஏயிரு வழியும் வினாவா கும்மே.

இ–ள். எயா முதலும் – எகரமும் யா என்பதும் மொழிக்கு முதலிலும், **ஆஓ ஈற்றும்** – ஆகாரமும் ஓகாரமும் மொழிக் கிறுதியிலும், **இருவழியும்** – ஏகாரம் இவ்விரண்டிடத்திலும், (தனிவரின்) தனித்து வினாப் பொருளைக் காட்டவரின், **வினாவாகும்** – வினாவெழுத்தாம். **எ–று.**

மேலைச் சூத்திரத்திலே ''தனிவரின்'' என்றது இதற்குள் கூட்டப்பட்டது. ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தலென்னும் உத்தியால் உயிர்மெய்யாகிய யாவினாவும் உடன் கூறப்பட்டது. இவை அகவினா, புறவினாவென இருவகைப்படும். சொல்லினகத்து உறுப்பாய் வரும் வினாவெழுத்து. அகவினாவெனப்படும்; சொல்லின் புறத்தே வரும் வினாவெழுத்துப் புறவினாவெனப்படும்.

உ–ம். எக்கொற்றன், யாங்ஙனம் என எகரமும், யாவும் முதலிலே புறவினாவாய் வந்தன. எவன், யாவன் என எகரமும் யாவும் முதலிலே அகவினாவாய் வந்தன. கொற்றனா, கொற்றனோ என ஆகாரமும், ஓகாரமும் ஈற்றிலே புறவினாவாய் வந்தன. ஏவன், கொற்றனே என ஏகாரம் முதலில் அகத்தும் ஈற்றிற் புறத்தும் வினாவாய் வந்தது.

ஈற்றிலே அகவினா வரமாட்டாது. ஈற்றில்வந்த வினாவெல்லாம் புறவினாவாயிருக்கும்; முதலிலே அகவினாவுமுண்டு புறவினாவுமுண்டு. ஏகாரம் முதலில் வரும்போது அகவினாவாமன்றிப் புறவினாவாகமாட்டாது.

இவ்வைந்தனுள் யா என்பது அஃறிணைப்பன்மைவினா. அது ஐம் பால் விகுதியுந் தனித்தனி பெற்று ஐம்பாலுக்கும் வருவதாம். உ—ம். யா வன், யாவள், யாவர், யாது, யாவை என வரும். ''யாவென் வினாவேயஃறிணைப்பன்மை, விகுதி பெறுங்காலம் பாலினும் வினாவாம்'' என்பது அகத்தியம். எனவே விகுதி பெறாமலும் விகுதி பெற்றும் அஃறிணைப்பன்மைக்கு யா வினாவருமென்ற வாறாயிற்று.

68. வல்லினங் க ச ட த பறவென வாறே.

இ—ள். க ச ட த ப ற என ஆறுவல்லினம் — க ச ட த ப ற என்று ஆறும் வல்லெழுத்தாம். **எ—று.** இவை வன்கணமெனவும், வலி எனவும், வன்மை எனவும் பெயர்பெறும்.

69. மெல்லினம் ங ஞ ண ந மனவென வாறே.

இ — ள். ங ஞ ண ந ம ன என ஆறு மெல்லினம் — ங ஞ ண ந ம ன என்று ஆறும் மெல்லெழுத்தாம். **எ—று.** இவை மென்கணமெனவும், மெலி எனவும், மென்மை எனவும் பெயர்பெறும்.

70. இடையினம் ய ர ல வ ழ ளவென வாறே.

இ—ள். ய ர ல வ ழ ள என ஆறு இடையினம் — ய ர ல வ ழ ள என்று ஆறும் இடையெழுத்தாம். **எ—று.** இவை இடைக்கண மெனவும், இடை எனவும், இடைமை எனவும் பெயர்பெறும்.

இனவெழுத்து

71. ஐ ஔ இ உச் செறிய முதலெழுத்
திவ்விரண் டோரின மாய்வரன் முறையே.

இ—ள். ஐ ஔ இ உச் செறிய — (ஒத்தஇனமில்லாத) ஐகார ஔகாரங்கள் ஈகார ஊகாரங்களுக் கினமாகிய இகர உகரங்களைத் தமக்கும் இனமாகப் பொருந்த — **முதலெழுத்து** — முதலெழுத்துக்கள் — **முறை** — முறையாக, — **இவ்விரண்டு ஆய்வரல்** — இவ்விரண்டாக வருதல், — **ஓரினம்** — ஓரின வெழுத்துக்களாம். **எ—று.**

ஓரினம் எனினும், நெருங்கிய இனம் எனினும், ஸஜாதி எனினும், ஒத்த இனம் எனினும், நேரினமெனினும் பொருந்தும். சுருங்கச்சொல்ல லென்னுமழகுபற்றி முதலெழுத்தெனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும், இவ்விரண்டோரினமாதல் இடையினம் ஒழிந்த மற்ற முதலெழுத்துகளுக்கே கொள்க.

உ—ம். அஆ; இஈ; உஊ; எஏ; இஐ; ஒஓ; உஔ; கங; சஞ; டண; தந; பம; றன எனவரும்.

வேறுமொருரை: ஐ ஔ இ உச்செறிய — (நேரினமில்லாத) ஐகார ஔகாரங்கள் (ஈகார ஊகாரங்களுக்கு நேரினமாகிய) இகர வுகரங்களைத் தமக்கும் இனமாகப் பொருந்த, — முதலெழுத்து — முதலெழுத்துக்கள், — இவ்விரண்டு ஓரினமாய் வரல் — இவ்விரண்டு ஓரினமாகிவருதல், — முறை — முறையாம், — ஆதலின் அவை இனவெழுத்தெனப் பெயர்பெறும். எ—று.

எழுத்துக்களது பெயர் கூறும் பாகமாதலின் இங்கே முறையென்றது 'எண்பெயர்முறை' என்னுஞ் சூத்திரங் கூறிய வரிசையை யன்று. அது பின் 'சிறப்பினுமினத்தினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறப்படும்.

வரன்முறையே இவ்விரண்டு ஓரினம் ஆய் — வரிசைப்படியே இவ்விரண்டு (அடுத்து) ஓரினமாம் என்று உணர்க என்று பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும். இடப்பொருளில் ஆய் என்று கூறியது இடையினங்கள் இவ்விரண்டோரினமாய் வருதலில்லை என்பதை ஆய்ந்துணர்தற்கென்று கொள்க.

இனமென்றதற்குக் காரணம்

72. தான முயற்சி யளவு பொருள்வடி
வானவொன் றாதியோர் புடையொப் பினமே.

இ—ள். தானம் — பிறப்பிடமும், **முயற்சி** — தொழிலும்,**அளவு** — மாத்திரையும், **பொருள்** — பொருளும், **வடிவு** — உருவமும், **ஆன ஒன்று ஆதி** — ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றுமுதலாக, **ஓர் புடை ஒப்பு** — ஒருபுடை ஒத்தலால், **இனம்** — இனமாம். **எ—று.**

முன் காரணம் விளங்காமற் கூறப்பட்ட இனமென்றதை இங்கே காரணங்காட்டி முடிவுசெய்தலால், இச்சூத்திரம் ஏதுவின் முடித்தல் என்னும் உத்தி.

ஆய்தம் தனிநிலை யாதலாலும், மற்றைச் சார்பெழுத்துக்களுக்கு அவ்வற்றின் முதலெழுத்துக்களின் பெயர்களே சார்ந்து பெயர்களா யடங்குதலாலும் சார்பெழுத்துக்களுக்குப் பெயர் கூறாதுவிட்டார்.

வரலாறு:— உயிருமெய்யுங் கலப்புற்ற எழுத்துக்களுக்கு உயிர்மெய் என்று பெயர். ஆய்தம் தனிநிலை, உயிரளபெடை; ஒற்றள பெடை; குற்றியலிகரம்; குற்றியலுகரம்; ஐகாரக்குறுக்கம்; ஔகாரக்

குறுக்கம்; மகரக்குறுக்கம்; ஆய்தக்குறுக்கம் என்று பெயராம். அளபெடை என்பதனோடு உயிரென்னு முதலெழுத்தின் பெயர் சார்ந்து உயிரளபெடையென்றானது காண்க. மற்றவற்றின் பெயர்களையும் பகுத்துக் கூட்டியுணர்க. ஆய்தக் குறுக்கம் சார்பிற் சார்பாதலின் அதற்கு முதலாயிருப்பது முற்றாய்தமென்றுணர்க.

3. முறை.

73. சிறப்பினு மினத்தினுஞ் செறிந்தீண் டம்முதல்
நடத்த றானே முறையா கும்மே.

இ–ள். சிறப்பினும் இனத்தினும் செறிந்து – சிறப்பினாலும் இனத்தினாலும் பொருந்தி, **ஈண்டு** – இவ்வுலகத்தில், **அ முதல் நடத்தல் தானே** – அகர முதலாக வழங்குதலே, **முறை ஆகும்** – எழுத்துக்களது முறையாம்.

எழுத்துக்களின் முறை: – அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ ஃ க ங ச ஞ ட ண த ந ப ம ய ர ல வ ழ ள ற ன. இந்நெடுங்கணக்கு வரிசையே முறையாம்.

தனித்தியங்கும் ஆற்றல் உடைய உயிரெழுத்துக்கள் அவ்வாற்றலில்லாத மெய்யெழுத்துக்களுக்கு முன் நிற்றலும், குறிலினது விகாரமே நெடிலாதலாற் குற்றெழுத்துக்கள் நெட்டெழுத்துகளுக்கு முன் நிற்றலும், வலியவர் மெலியவருக்கு முன் நிற்றல்போல் வல்லெழுத்துக்கள் மெல்லெழுத்துக்களுக்கு முன் நிற்றலுஞ் சிறப்பினால் எனவும்; குற்றெழுத்துக்களுக்குப்பின் அவ்வவற்றிற்கு இனமொத்த நெட்டெழுத்துக்கள் நிற்றலும், வல்லெழுத்துக்களுக்குப் பின் அவ்வவற்றிற்கு இனமொத்த மெல்லெழுத்துக்கள் நிற்றலும் இனத்தினால் எனவுங் கொள்க. வலி மெலிகளை உணர்ந்தாலல்லது இடைமை உணரலாகாமையால் அச்சிறப்பின்மை பற்றி இடையெழுத்தாறும் அவற்றின் பின் வைக்கப்பட்டன.

(“னஃகானொற்றேயாடூஉவறிசொல்” என்பது தொல்காப்பியமாதலின் னகரம் வீடுபேற்றிற்குரிய மக்கட்பிறப்பிற் சிறந்த ஆடவனையுணர்த்துதலால் அச்சிறப்பு நோக்கி இறுதியிலும், அதனினமாகிய றகரம் வல்லெழுத்தாதலால் அதன்முன்னும் வைக்கப்பட்டன. வைத்த முறைக்காரணம் உயிர்களாலே முற்று முணரலாகாமையால் நடத்தறானேயென்றுங் கூறினார். ஆற்றல் – வல்லபம்)

4. பிறப்பு

பிறப்பின் பொதுவிதி

74. நிறையுயிர் முயற்சியி னுள்வளி துரப்ப
எழுமணுக் திரளுரங் கண்ட முச்சி
மூக்குற் றிதழ்நாப் பல்லணத் தொழிலின்
வெவ்வே றெழுத்தொலி யாய்வரல் பிறப்பே.

இ–ள். நிறை உயிர் முயற்சியின் – (ஒலியெழுத்தாகிய காரியத்திற்கு வேண்டுங்காரணங்களிற் குறைவின்றி) நிறைந்த உயிரினது முயற்சியால், **உள் வளி துரப்ப எழும் அணுத்திரள்** – உள்ளே நின்ற (உதானன் என்னுங்) காற்றானது எழுப்ப எழுகின்ற செவிப்புலனாம் நாதமானது, **உரம் கண்டம் உச்சி மூக்கு உற்று** – மார்புங் கழுத்துந் தலையும் நாசியுமாகிய நான்கிடத்தையும் பொருந்தி, **இதழ் நாப் பல் அண்ணத் தொழிலின்** – உதடும் நாக்கும் பல்லும் மேல்வாயுமாகிய நான்கன் முயற்சிகளால், **வெவ்வேறு எழுத்து ஒலியாய் வரல்** – வேறு வேறு எழுத்தோசைகளாய்த் தோன்றுதல், **பிறப்பு** – அவற்றின் பிறப்பாம். **எ–று.**

எழுத்துக்கள் பிறக்கும் முயற்சி அகமுயற்சி எனவும் புறமுயற்சி எனவும் இருவகைப்படும். உரம், கண்டம், உச்சி, மூக்கு என்னு நான்கும் அகமுயற்சிக்குரியன. இதழ், நா, பல், அண்ணம் என்னும் நான்கும் புறமுயற்சிக்குரியன. அகம் எனினும் உள் எனினும் ஒக்கும். புறம் எனினும் வெளி எனினும் ஒக்கும். முயற்சி எனினும் யத்தனம் எனினும் ஒக்கும்.

முதலெழுத்துகளுக்கு இடப்பிறப்பு

75. அவ்வழி, -
ஆவி யிடைமை யிடமிட றாகும்
மேவு மென்மைமூக் குரம்பெறும் வன்மை.

இ–ள். அவ்வழி – முன்சொன்ன வழியாய் பிறக்கும்போது, **ஆவி இடைமை இடம்** – உயிரெழுத்துக்களுக்கும் இடையினவெழுத்துக்களுக்கும் இடம், **மிடறு ஆகும்** – கழுத்தாகும், **மென்மை மூக்கு மேவும்** – மெல்லினவெழுத்து நாசியை இடமாகப் பொருந்தும், **வன்மை உரம் பெறும்** – வல்லினவெழுத்து மார்பை இடமாகப் பொருந்தும். **எ–று.**

வல்லெழுத்தாறுந் தலையை யிடமாகக் கொண்டு பிறக்குமென்றார் இலக்கண விளக்க நூலுடையார். ககாரம் மிடற்றிடம் பிறக்கு,

மென்று வடமொழி வியாகாரணங் கூறுகின்றது. பிறப்பிலக்கணம் இன்னும் தமிழிலக்கண நூல் கூறியது போலன்றிப் பெரும்பாலும் வேறுபடவும், சிறுபான்மை ஒற்றுமைப்படவும் வடமொழி வியாகாரணங் கூறுகின்றது.

முதலெழுத்துக்களுக்கு முயற்சிப்பிறப்பு

74. அவற்றுள்,-
முயற்சியுள் அஆ வங்காப் புடைய

இ-ள். அவற்றுள் – மேல் இடம் வகுக்கப்பட்ட முதலெழுத்துக்களுள், – அ ஆ – அ ஆ இரண்டும், – **முயற்சியுள் அங்காப்பு உடைய** – (இதழ், நா, பல், அண்ணம் என்னும் நான்குறுப்பின்) முயற்சிகளுள் அண்ணத்தின் றொழிலாகிய அங்காத்தலை யுடையனவாய்ப் பிறக்கும். **எ–று.**

அங்காப்பு எனினும் அங்காத்தல் எனினும் வாய்திறத்தல் எனினும் ஒக்கும்.

77. இஈ எஏ ஐயங் காப்போ
டண்பன் முதனா விளிம்புற வருமே.

இ-ள். இ ஈ எ ஏ ஐ – இ ஈ எ ஏ ஐ ஐந்தும், – அங்காப்போடு – அங்காப்புடனே, – **அண் பல் நாமுதல் விளிம்பு உற** – மேல்வாய்ப்பல்லை நாக்கடியினது ஓரங்கள் பொருந்த, – **வரும்** – பிறக்கும். **எ–று.**

78. உஊ ஒஓ ஔவிதழ் குவிவே.

இ-ள். உ ஊ ஒ ஓ ஔ – உ ஊ ஒ ஓ ஔ ஐந்தும் பிறத்தற்கேதுவான முயற்சி, **இதழ் குவிவு** – உதடுகள் குவிதலாம். **எ–று.**

79. கஙவுஞ் சஞவும் டணவு முதலிடை
நுனிநா வண்ண முறமுறை வருமே.

இ-ள். கங (நா) முதல் அண்ணமுதல் (உற) – சகரமும் ஙகரமும் நாக்கினடி மேல்வா யடியைப் பொருந்தவும், **சஞ (நா) இடை அண்ண இடை (உற)** – சகரமும் ஞகரமும் நாக்கினடு மேல்வாய் நடுவைப் பொருந்தவும், **டண நா நுனி அண்ண நுனி உற** – டகரமும் ணகரமும் நாக்கின் நுனி மேல்வாய் நுனியைப் பொருந்தவும், **வரும்** – பிறக்கும். **எ–று.**

நிரனிறையைப் பிரித்துக் கூட்டினமையால் முறை என்பது பொருள் கூறாதுவிடப்பட்டது. கங முதல் நா முதல் அண்ணம் உற வரும்; ச ஞ இடைநா இடையண்ணம் உற வரும்; டண நுனி நா நுனி அண்ணம் உற வரும் என்று விளக்குதற்கே முறை என்பது நின்றது.

80. அண்பல் லடிநா முடியுறத் தநவரும்.

இ-ள். அண்பல் அடி – மேல்வாய்ப்பல்லினது அடியை – நாமுடி உற – நாக்குநுனி பொருந்த, **த ந வரும்** – தகரமும் நகரமும் பிறக்கும். **எ–று.**

81. மீகீ ழிதழுறப் பம்மப் பிறக்கும்.

இ-ள். மீ (இதழ்) கீழ் இதழ் உற – மேலுதடுங் கீழுதடும் பொருந்த, – **பம பிறக்கும்** – பகரமும் மகரமும் பிறக்கும். **எ–று.**

82. அடிநா வடியண முறயத் தோன்றும்

இ-ள். நாஅடி அண்ணஅடி உற – நாக்கினடி மேல்வாயடியைப் பொருந்த, ய **தோன்றும்** – யகரமானது பிறக்கும். **எ–று.**

83. அண்ண நுனிநா வருட ரழவரும்.

இ-ள். அண்ணநுனி – மேல்வாய் நுனியை, **நுனி நாவருட** – நாக்கு நுனிதடவ, **ரழ வரும்** – ரகாரமும் ழகாரமும் பிறக்கும். **எ–று.**

நுனி என்பது காகாக்ஷீ கோளக நியாயத்தால் முன்மொழியொடு சேர்ந்தும் பின்மொழியொடு சேர்ந்தும் பொருள்பட்டவாறறிக. காகாக்ஷீகோளகநியாயமாவது:– காகப்பக்ஷியினது இருகண்களுக்கும் ஒரு மணியே சேர்ந்து சேர்ந்து ஒளிகொடுப்பதுபோல் வாய்ந்தவிதம்.

காக+அக்ஷீ+கோளகம் என்பது பகுப்பு. கோளகம் – திரண்டகருமணிவிழி. அப்பறவையின் காட்சி யியல்பு அவ்வாறாமென்பதை "காகத்திரு கண்ணுக்கொன்றே மணிகலந்தாங்கிருவர், ஆகத்துளோருயிர் கண்டனம் யாமின்றியாவையுமாம், ஏகத்தொருவனிரும் பொழிலம்பலவன் மலையிற், றோகைக்குந் தோன்றற்குமொன்றாய் வருமின்பதுன்பங்களே" என்று திருச்சிற்றம்பலக் கோவையிற் கூறப்பட்டதறிக.

84. அண்பன் முதலு மண்ணமு முறையினா
விளிம்பு வீங்கி யொற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரமா யிரண்டும் பிறக்கும்.

இ-ள். அண்பல் முதல் நா விளிம்பு வீங்கி ஒற்ற லகாரம்

(ஆய்) – மேல்வாய்ப்பல்லடியை நாவோரமானது தடித்துநெருங்க லகாரமாகியும், **அண்ணம் (நா விளிம்பு) வீங்கி வருட ளகாரம் ஆய்** – மேல்வாயை நாவோரமானது தடித்துத் தடவ ளகாரமாகியும், **இரண்டும்** – இரண்டெழுத்துக்களும், **பிறக்கும்** – தோன்றும். **எ–று.**

நிரனிறைப் பொருள் பயந்துநின்ற இச்சூத்திரத்தை வேறுவேறாகப்பகுத்து அப்பொருளுரைத் தமையால் நிரனிறை யென்பதை விளங்கிய முறை என்பதற்குப் பொருள் வேறாகக் கூறவில்லை; நான்கு உம்மைகள் விடப்பட்டன.

85. மேற்பல் லிதழுற மேவிடும் வவ்வே.

இ–ள். மேற்பல் இதழ் உற – மேல்வாய்ப் பல்லைக் கீழுதடு பொருந்த, **வ மேவிடும்** – வகாரமானது பிறக்கும்.

"வகாரஸ்யதந்தோஷ்டம்" என்று வடமொழி வியாகாரணங் கூறுதலுங் காண்க.

86. அண்ண நுனிநா நனியுறிற் றனவரும்.

இ–ள். அண்ணம் நாநுனி நனி உறின் – மேல் வாயை நாக்கு நுனி மிகப் பொருந்தின், **றன வரும்** – றவ்வும் னவ்வும் பிறக்கும். **எ–று.**

சார்பெழுத்துக்கு இடமுயற்சி

87. ஆய்தக் கிடந்தலை யங்கா முயற்சி
சார்பெழுத் தேனவுந் தம்முத லனைய.

இ–ள். ஆய்தக்கு இடம் தலை முயற்சி அங்கா – ஆய்தம் பிறத்தற்கு இடந்தலை முயற்சி வாயைத் திறத்தலாம், **சார்பெழுத்து எனவும்** – ஆய்த மொழிந்த மற்றைச் சார்பெழுத்துக்களும், **தம் முதல் அனைய** – (பிறப்பிடம் பிறப்புமுயற்சிகளினாலே) தத்தம் முதலெழுத்துக் களை ஒப்பனவாம். **எ–று.**

சார்பிற் சார்பாகிய ஆய்தக்குறுக்கத்திற்கு முதலெழுத்துக் குறுகாத ஆய்தமாதலால், ஆய்தக்குறுக்கம் முற்றாய்தம்போலவே தலையிடத்தில் அங்காத்தல் முயற்சியாற் பிறக்குமென்று கொள்க. மற்றச் சார்பெழுத்துக்களுந் தத்தம் முதலெழுத்துக்கள் போற் பிறத்தலை வகுத்தறிக. ஆய்தத்திற்குப் பிறப்பிடம் நெஞ்சென்று இலக்கணவிளக்கம் "ஆய்தநெஞ் சோசையி னங்காந் தியலும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுதல் காண்க.

பிறப்புக்குப் புறனடை

88. எடுத்தல் படுத்த னலித லுழப்பிற்
றிரிபுந் தத்தமிற் சிறிதுள வாகும்.

இ–ள். எடுத்தல் – உயர்த்திக் கூறுதலும், – **படுத்தல்** – தாழ்த்திக்கூறுதலும், – **நலிதல்** – இவ்விரண்டற்கும் சமம்பெறக் கூறுதலும் ஆகிய, – **உழப்பின்** – எழுத்திற்குரிய மூவகை ஒலிமுயற்சிகளாலே, – திரிபும் – பிறப்புவேறுபாடுகளும், – **தத்தமில்** – (பலவெழுத்துக்களைக் கூட்டிப் பிறப்பொன்றாகச் சொல்லப்பட்ட) **அவ்வவற்றுள்ளே,** – சிறிது உளவாகும்– சிறிதுசிறிதுண்டாம். **எ–று.**

சிறிது சிறிது என்னும் அடுக்குச் சிறிதெனவந்தமை காண்க.

எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்னு மூன்றனையும் வடநூலார் முறையே உதாத்த, அநுதாத்த, சுவரிதமென்று கூறுவர். அவற்றினிலக்கணங்களையும் "உச்சைருதாத்த:" "நீசைரநுதாத்த:" "சமாகாரஸ்வரித:" என அவர் கூறியவாற்றானறிக.

உயிர்மெய்

89. புள்ளிவிட் டவ்வொடு முன்னுரு வாகியும்
ஏனை யுயிரோ டுருவு திரிந்தும்
உயிரள வாயதன் வடிவொழித் திருவயிற்
பெயரொடு மொற்றுமுன் னாய்வரு
முயிர்மெய்.

இ–ள். புள்ளி விட்டு – மெய் புள்ளியை விட்டு, **அவ்வொடு முன் உரு ஆகியும்** – அகரவுயிரோடு கூடியபோது அவ்விட்டவுருவே யுருவாகியும், **ஏனை உயிரோடு உருவு திரிந்தும்** – அஃதொழிந்த வுயிர்களொடு கூடிய போது உருவு வேறுபட்டும், **உயிர் அளவு ஆய்** – தன் மாத்திரை தோன்றாது உயிர்மாத்திரையே மாத்திரையாய், **அதன் வடிவு ஒழித்து** – தன் வரிவடிவின் விகாரவடிவே வடிவாய் உயிர் வடிவை யொழித்து, **இரு வயின் பெயரொடும்** – உயிரும் மெய்யுமாகிய இரண்டிடத்தும் பிறந்த உயிர்மெய்யென்னும் பெயருடனே, **ஒற்று முன் ஆய்** – ஒற்றொலிமுன்னும் உயிரொலி பின்னுமாகி, **உயிர்மெய் வரும்** – உயிர்மெய்யெழுத்து வரும். **எ–று.**

இதனுள், புள்ளிவிடுதற்கும் முன்னுருவாதற்கும் திரிதற்கும் வினைமுதல் ஒன்றெனவும், உயிரளவாதற்கும் வடிவொழித்தற்கும் இருவயிற்பெயரொடு வருதற்கும் வினைமுதல் உயிர்மெய்யெனவுங் கொள்க.

மெய் பதினெட்டில் ஒவ்வொரு மெய்யும் பன்னிரண்டுயிரொடுந் தனித்தனிகூடப் பன்னிரு பதினெட்டா உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினாறாதல் காண்க.

வரலாறு:– க் அ=க, க்ஆ=கா, க்இ=கி, க்ஈ=கீ, க்உ=கு, க்ஊ=கூ, க்எ=கெ, க்ஏ=கே, க்ஐ=கை, க்ஒ=கொ, க்ஓ=கோ, க்ஔ=கௌ என்று ககர மெய் ஒன்று பன்னிரண்டுயிரொடுந் தனித்தனி கூடுதலாற் பன்னிரண்டுயிர்மெய் உண்டாயின. இவை கவர்க்கமெனப்படும். மற்றமெய்களையும் இவ்வாறே பன்னிரண்டுயிரொடுந் தனித்தனி கூட்டி உயிர்மெய்த் தொகை முழுவது மறிக. இவ்வுயிர்மெய்கள் கவர்க்கம், ஙவர்க்கம், சவர்க்கம், ஞவர்க்கம், டவர்க்கம், ணவர்க்கம், தவர்க்கம், நவர்க்கம், பவர்க்கம், மவர்க்கம், யவர்க்கம், ரவர்க்கம், லவர்க்கம், வலர்க்கம், ழவர்க்கம், ளவர்க்கம், றவர்க்கம், னவர்க்கம் என்று பதினெட்டு வருக்கமாய் நிற்கும். ஒவ்வொரு வருக்கத்திலும் பன்னிரண்டுயிர்மெய் யிருத்தலறிக.

ஒவ்வொரு வருக்கத்திலும் குற்றுயிர்மெய் ஐந்தும், நெட்டுயிர்மெய் ஏழுமாக அமைந்து பதினெட்டு வருக்கத்திலும் உயிர்மெய்க்குற்றெழுத்துத் தொண்ணூறும், உயிர்மெய் நெட்டெழுத்து நூற்றிருபத்தாறுமாய்வந்த அவ்விரு நூற்றுப் பதினாறுங் காண்க.

இருநூற்றுப் பதினாறு உயிர்மெய்யுள்ளு வல்லின வுயிர்மெய் எழுபத்திரண்டும், மெல்லின வுயிர்மெய் எழுபத்திரண்டும், இடையின வுயிர்மெய் எழுபத்திரண்டுமாக முப்பகுப்பிருத்தலும் அறிக.

உயிர்மெய்க்குற்றெழுத்து ஒவ்வொன்றும் ஒரு மாத்திரையும், உயிர்மெ் நெட்டெழுத்து ஒவ்வொன்றும் இரண்டு மாத்திரையும் ஒலிக்குமென்று தெளிக. உயிர்மெய்க்குறிலுக்கு ஒரு மாத்திரையும், உயிர்மெய் நெடிலுக்கு இரு மாத்திரையுமாம் என்னுங்கருத்தைச் சுருங்கச் சொல்லல் என்னும் அழகுபற்றி ஆசிரியர் 'உயிரளவாய்' என்பதனால் விளக்கினார். இதனை யறியாதார் பலர் 'உயிரளவாய்' என்றதனால் உயிர்மெய்யில் மெய்யினுடைய மாத்திரை சிறிதும் ஒலித்தலின்றி உயிரினுடைய மாத்திரை முழுவதும் ஒலிக்குமென்று விபரீதமாக விளங்குகின்றனர். மெய்யினது மாத்திரை ஒலிக்காது உயிரினது மாத்திரையே ஒலிக்குமாயின்; க, கா முதலான உயிர்மெய்களுக்கும், அ, ஆ முதலான உயிர்களுக்கும் ஒலியிலே பேதமில்லாதிருத்தல் வேண்டும்: அவை பேதமாகவே யுச்சரிக்கப்படுதலைச் சுரோத்திரேந்திரியப் பிரத்தியக்ஷத்தாற் றெளியலாம். தெளிந்து அந்த விபரீதவிளக்கத்தை மாற்றிவிடுக. இவ்விபரீத விளக்கம் அறியலுறுவோரும் அறிவிப்போருமாகிய மாணாக்கர் உபாத்தியாயர் என்போரிற் பலரிடத்தன்றி நூலாசிரியரிடத்துச் சிறிதாயினுமில்லையென்பது 'ஒற்றுமுன்னாய் வருமுயிர்மெய்' என்று வரகோட்டி நியாயத்தாற் கூறியதினாலு முணரப்படும். (இதில் ஒற்று முன்னாய் எனவே உயிர் பின்னாய் என்பது உணரப்படும்). இதனையு நோக்காது, 'நின்றநெறியே யுயிர்மெய்ம்முதலீறே' என்பதையு நோக்காது, 'பன்னீருயிருங் க ச த ந ப ம வ ய, ஞ ங வீ ரைந்துயிர் மெய்யுமொழிமுதல்' என்பதனையு நோக்காது, 'உ ஊ ஒ ஓ வல்லொடு வம் முதல்' 'அ ஆ உ ஊ ஒ ஔ யம் முதல்' என்பவை முதலிய சூத்திரங்களையு நோக்காது தம் மனஞ்சென்றவாறே விபரீதவிளக்கங்கொள்கின்றோர் எங்ஙனம் வியக்கப்படுவர்! ஆயின், ஒற்று உயிரென்னு மிரண்டினுடைய மாத்திரையு மொலிக்கப் பெறுமாயின், உயிர்மெய்க் குற்றெழுத்திற்கு ஒன்றரை மாத்திரை யென்றும், உயிர்மெய் நெட்டெழுத்திற்கு இரண்டரை மாத்திரையென்றுங் கூறாமல்; ஒரு மாத்திரையும் இரு மாத்திரையுங் கூறியதென்னை யெனின்; கலப்புற்ற மெய்யினுடைய மாத்திரையி லொருகூறும் உயிரினுடைய மாத்திரையி லொருகூறுமாக அரை மாத்திரை ஒடுங்கியதினாலென்றறிக. இங்ஙனமன்றி மெய்யினது மாத்திரை முழுவதுங்கெட்டு உயிரினது மாத்திரை முழுவதுமொலிக்குமென்று கொள்வது அசம்பாவிதமாம்.

முற்றாய்தம்

90. குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.

இ–ள். ஆய்தப்புள்ளி – புள்ளி வடிவினதாகிய ஆய்தம், – **குறியதன் முன்னர்** – குற்றெழுத்தின் முன்னதாய், – **உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்து** – உயிரொடுகூடிய வல்வெழுத் தாறனுள் ஒன்றன்மேலதாய்வரும்.

உ–ம். எஃகு, கஃசு, இருபஃது, பஃறி, வெஃகாமை எனவரும். இச்சூத்திரம் அகத்தியத்திலுளதாய் மேற்கோளாதலின் தானெடுத்து மொழிதலென்னு முத்தி. வல்லின வகையால் இயல்பாக வரும் ஆய்தம் ஆறு; அவ்+கடிய= அஃகடிய என ஒரெழுத்து மற்றொரெழுத்தாகத் திரிதலாகிய புணர்ச்சி விகாரத்தால் வரும் ஆய்தம் ஒன்று; மஃகான் என விரித்தலாகிய செய்யுள் விகாரத்தால் வரும் ஆய்தம் ஒன்று ஆகவே முற்றாய்தம் எட்டாதல் காண்க.

உயிரளபெடை

91. இசைகெடின் மொழிமுத லிடைகடை நிலைநெடில்
அளபெழு மவற்றவற் றினக்குறில் குறியே.

இ–ள். இசைகெடின் – பாட்டில் ஓசை குறையின் – **மொழி முதல் இடை கடை நிலை நெடில்** – மொழிக்கு முதலிலும் நடுவிலும் இறுதியிலும் நின்ற நெட்டெழுத்தேழும், – **அளபு எழும்** – அவ்வோசையை நிறைக்கத் தம் மாத்திரையின் மிக்கொலிக்கும், – **அவற்று அவற்று இனக்குறில்** – அப்படி அளபெடுத் தமையை அறிதற்கு அவற்றின் பின் அதற்கு அதற்கு இனமாகிய குற்றெழுத்துக்கள், – **குறி** – வரிவடிவில் அறிகுறியாய் வரும். **எ–று.**

உ–ம். "ஓஒதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செய்வினை, ஆஅது மென்னுமவர்" எனவும் "உறாஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச், செறா அஅய் வாழிய நெஞ்சு" எனவும், "அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாணுசுப்பிற்கு, நல்ல படாஅ பறை" எனவும் வரும். இவற்றுள் ஓதல் என்பதில் ஓ என்னு நெட்டெழுத்து மொழிக்கு முதலிலும், உறார்க்கு என்பதில் ஆ என்னு நெட்டெழுத்து இடையிலும், படா என்பதில் ஆ என்னு நெட்டெழுத்துக் கடையிலும் அளபெடுத்தமை காண்க. செறாய் என்பதில் ஆ வென்னு நெட்டெழுத்து ஈரளபெடுத்து நின்றது.

செய்யுளோசை குன்றாதவிடத்தும் இன்னிசை நிறைக்கவுஞ் சொல்லிசை நிறைக்கவும் வரும் அளபெடைகளும் உண்டு. இன்னிசை நிறைக்க வரும் அளபெடையாவது குற்றெழுத்து கெட்டெழுத்தாக நீண்டு இன்னிசை நிறைத்தற்பொருட்டு அளபெடுப்பது. உ–ம். "நெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே, எடுப்பதூஉ மெல்லா மழை" இதனுள் கெடுப்பதும் எடுப்பதுமென நிற்பினும் வெண்பாவுக்குரிய செப்பலோசை குன்றாதாகவும் இன்னிசை நிறைத்தற்பொருட்டுக் குறில் நெடிலாகி அளபெடுத்தமை காண்க. செப்பலோசையாவது வெண்டளையால் வருமோசை. இது யாப்பிலக்கணத்தில் விரித் துணர்த்தப்படும். சொல்லிசை நிறைக்க வரும் அளபெடையாவது பெயர்ச்சொல் வினையெச்சச் சொல்லாய் நிறைதற்பொருட்டு அளபெடுத்து நிற்பது. உ–ம். "உரனசைஇ யுள்ளந் துணையாகச் சென்றார், வரனசைஇ யின்னு முளேன்," நசை என்பது ஆசை, ஆசைப்பட்டு என வினையெச்சம் நிறைதற்பொருட்டு நசைஇ என அளபெடுத்தது. நசைஇ என்பதற்கு ஆசைப்பட்டு என்பது பொருள். குரீஇ, ஆடூஉ, மகடூஉ, குழூஉ, அல்லதூஉம் என்பன செய்யுளிற் புக முன்பும் தசொல்வடிவாகவே யிருந்து அளபெடுத்தமையால் இவையியற்கை யளபெடை யெனப்படும்.

ஔகாரமல்லாத நெட்டெழுத்தாறும் மொழிக்கு முதல் இடை ஈறு என்னுமூன்றிடத்தும் அளபெடுத்தலால் வரும் அளபெடை பதினெட்டும், ஔகாரம் மொழிக்கு (இடையிலு மீற்றிலு மளபெடுக்க

வராமல்) முதலில் மாத்திரம் வந்தளபெடுத்தது ஒன்றும், இன்னிசை நிறைக்கவரும் அளபெடை சொல்லிசை நிறைக்கவரும் அளபெடை என்னுமிரண்டுங்கூடி உயிரளபெடை இருபத்தொன்றாதல் காண்க.

ஒற்றளபெடை

92. நஙஞண நமன வயலள வாய்தம்
அளபாங் குறிலிணை குறிற்கீ ழிடைகடை
மிகலே யவற்றின் குறியாம் வேறே.

இ–ள். இசைகெடின் – பாட்டில் ஓசை குறையின், **குறலிணை** (கீழ்) (இடைகடை) – குறிலிணைக் கீழிடையிலும் குறிலிணைக் கீழ்க்கடையிலும், **குறிற்கீழ் இடை கடை –** குறிற்கீழிடையிலும் குறிற்கீழ்க்கடையிலும் நின்ற, **ங ஞ ண ந ம ன வ ய ல ள ஆய்தம் –** ஙம் முதலிய இப்பத்தும் ஆய்தமுமாகிய பதினோரெழுத்தும், **அளபு மிகல் ஆம் –** (அவ்வோசையை நிறைக்கத்) தம் மாத்திரையின் மிக்கொலிக்கும், **அவற்றின் வேறு குறியாம் –** அப்படி யளபெடுத்தமையை அறிதற்கு அவற்றின்பின் அவ்வவ்வெழுத்துக்களே வரிவடிவில் வேறறிகுறியாய் வரும். **எ–று.**

முற்சூத்திரத்தில் இசைகெடின் என்றது இதற்குங் கூட்டப்பட்டது. குறி எனினும், அறிகுறி எனினும், அடையாளம் எனினும் ஒக்கும். குறிலிணை என முன் விதந்தமையாற் பின் குறிலென்றது இணையாத தனிக் குறிலே.

உ–ம். "இலங்ங்கு வெபிறைசூ டீசனடி யார்க்குக், கலங்ங்கு நெஞ்சமிலை காண்" எனவும், "மடங்ங் கலந்த மனனே களத்து, விடங்ங் கலந்தானை வேண்டு" எனவும், "எங்ங் கிறைவனுள் னென்பாய் மனனேயா, னெங்ங் கெனத்திரிவாரின்" எனவும், "அங்ங் கனிந்த வருளிடத்தார்க் கன்பு செய்து, நங்ங் களங்கறுப்பா நாம்" எனவும் வரும். இவற்றுள், இலங்கு கலங்கு என்னுஞ் சொற்களிற் குறிலிணைக் கீழிடையிலும்; மடம், விடம் என்னுஞ் சொற்களிற் குறிலிணைக் கீழ்க்கடையிலும்; எங்கு என்னுஞ் சொல்லிற் குறிற்கீழிடையிலும்; அம், நம் என்னுஞ் சொற்களிற் குறிற்கீழ்க் கடையிலும் நகரவொற் றளபெடுத்தது.

"விலஃஃகி வீங்கிரு ளோட்டுமே மாத, ரிலஃஃகு முத்தி னினம்" எனவும், "எஃஃகி லங்கிய கையரா யின்னுயிர், வெஃஃகு வார்க்கில்லை வீடு" எனவும், வரும். இவற்றுள், விலஃகி, இலஃகு என்னுஞ் சொற்களிற் குறிலிணைக் கீழிடையிலும், எஃகு, வெஃகு என்னுஞ் சொற்களிற் குறிற்கீழிடையிலும் ஆய்தம் அளபெடுத்தது. காட்டாதனவற்றிற்கு உதாரணம் வந்தவிடத்துக் கண்டுகொள்க.

ங் ஞ் ண் ந் ம் ன் வ் ய் ல் ள் என்னும் பத்து மெய்களும் குறிலிணைக்கீழிடை குறிலிணைக் கீழ்க்கடை, குறிற்கீழிடை குறிற்கீழ்க்கடை என்னும் நான்கிடத்தும் அளபெடுத்தலால் வருமள பெடை நாற்பதும், ஆய்தம் ஈற்றில் வராமற் குறிலிணைக் கீழிடையிலும், குறிற்கீழிடையிலும் அளபெடுத்தலால் வருமளபெடை இரண்டுங்கூடி ஒற்றளபெடை நாற்பத்திரண்டானமை காண்க.

ஆய்தவெழுத்து செய்யுட்சீரசையில் சிலவிடத்து அலகுபெற்று உயிர்போன்றும், சிலவிடத்து அலகுபெறாமல் மெய்போன்றும் வருதலால் உயிரெனப் படுதற்கும் மெய்யெனப்படுதற்கும் ஒருவாறு ஒக்குமேனும், இயல்பான மாத்திரை அரையாகவும் அளபெடுத்த மாத்திரை ஒன்றாகவும் ஒலித்தலால் மெய்போலுந் தன்மையே மிகுதியாதலின் ஆய்தமளபெடுத்ததையும் 'ங ஞ ண ந ம ன வ ய ல ள வாய்தமளபாம்' என்று ஒற்றளபெடையி லடக்கினார்.

"அற்றா லளவறிந் துண்க வஃதுடம்பு, பெற்றா னெடி துய்க்கு மாறு" என்னுங் குறள் வெண்பாவில், ஆய்தம் உயிர்போல அலகு பெற்றது.

வரலாறு அற்றா – தேமா, லளவறிந் – கருவிளம், துண்க – தேமா, வஃதுடம்பு – கருவிளங்காய், பெற்றா – தேமா, னெடிதுய்க்கு – புளிமாங்காய், மாறு – காசு. இந்த ஏழுசீர்களின் பொருத்துகளாகிய தலைகள் ஆறையும் முறையே, இயற்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர்வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை என்று கண்டு ஆய்தம் உயிர்போல அலகுபெற்றதறிக. இக்கவியில் ஆய்தத்தை அலகு பெறாததாய் மெய்போலக் கொண்டால் வஃதுடம்பு என்பது கூவிளங்காய் என்னுஞ் சீராம். இச்சீரைத் துண்க என்னும் முதற்சீரொடு சேர்த்தபோது நேரொன் றாசிரியத்தளையாம். ஆகவே "வெள்ளையுட்பிற தளைவிரவா" என்ற விதிக்கு மாறாகி வெண்பாவின் செப்பலோசை சிதையுமாதலின் அங்ஙனஞ் சிதையாமல் ஆய்தம் அலகுபெற்றமை காண்க.

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார், தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று" என்னுங் குறள்வெண்பாவில், ஆய்தம் அலகுபெறாமல் மெய்போல நின்றது.

வரலாறு. தோன்றிற் – தேமா, புகழொடு – கருவிளம், தோன்றுக – கூவிளம், வஃதிலார் – கூவிளம், தோன்றலிற் – கூவிளம், தோன்றாமை – தேமாங்காய், நன்று – காசு. இந்த ஏழுசீர்களின் பொருத்துகளாகிய தளைகள் ஆறையும் முறையே இயற்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை, என்று கண்டு வஃதிலார் என்பதில் ஆய்தம் அலகு பெறாது மெய்போல நின்றதறிக. இக்கவியில் ஆய்தத்தை உயிர்போல அலகிடின் வஃதிலார் என்பது கருவிளம் என்னுஞ் சீராம். இச்சீரை உண்க என்னும் முதற்சீரொடு சேர்த்தபோது நிரையொன்றாசிரியத் தளையாய் வெண்பாவிற் பிறதளை கலந்து செப்பலோசை குன்றிப் பிழைபடுமாதலின் அங்ஙனம் பிழை படாமைப் பொருட்டு ஆய்தம் அலகு பெறாது நின்றமை காண்க.

இவையெல்லாம் யாப்பிலக்கணம் கற்றவர் தாமே யறிகுவர். ஙகரமெய்யும் ஆய்தம்போல மொழிக்கிடையிலன்றி மொழிக்கீற்றில் அளபெடுக்க மாட்டாது என்று இலக்கண விளக்க நூலார் கூறினர்.

93. யகரம் வரக்குற ளுத்திரி யிகரமும் அசைச்சொன் மியாவி னிகரமுங் குறிய.

இ–ள். யகரம் வரக்குறள் உத்திரி இகரமும் – யகரத்தை முதலிலேயுடைய சொல்வரக் குற்றியலுகரந் திரிந்த இகரமும், – **அசைச்சொல் மியாவின் இகரமும்** – அசைச்சொல்லாகிய மியாவென்பதின் மகரத்தின் மேலிருக்கிற இகரமும், – **குறிய** – குற்றியலிகரங்களாம். **எ–று.**

உ–ம். நாகு + யாது = நாகியாது; எஃகு + யாது = எஃகியாது; வரகு + யாது = வரகியாது; கொக்கு + யாது = கொக்கியாது; குரங்கு + யாது = குரங்கியாது; தெள்கு + யாது = தெள்கியாது; எனவும் கேண்மியா எனவும் வரும். ஈற்றில் வருங் குற்றியலுகரம் முப்பத்தாறின் திரிபினாலும், மியா என்னும் அசைச் சொல்லினாலுங் குற்றியலிகரம் முப்பத்தேழாதல் காண்க.

குற்றியலுகரம்

94. நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடை தொடர்மொழி யிறுதி வன்மையூ ருகரம் அஃகும் பிறமேற் றொடரவும் பெறுமே.

இ–ள். நெடிலோடு – தனிநெடில் ஏழுடனே, **ஆய்தம்** – ஆய்தம் ஒன்றும், **உயிர்** – சொல்லுக்கு நடுவில் வராத ஔகாரம் நீங்கிய உயிர் பதினொன்றும், **வலி** – வல்லெழுத்தாறும், **மெலி** – மெல்லெழுத்தாறும், **இடை** – வல்லெழுத்துக்களோடு தொடராத வகரம் நீங்கிய இடையெழுத்தைந்தும் ஆகிய முப்பத்தாறனுள் ஒன்றால், **தொடர்** – தொடரப்பட்டு, **மொழி இறுதி வன்மை ஊர் உகரம்** – சொல்லின் இறுதியில் வல்லெழுத்துகளுள் யாதாயினும் ஒன்றின்மேல் ஏறிவரும் உகரமானது, **அஃகும்** – தன்னரை மாத்திரையிற் குறுகும்,

பிற மேல் தொடரவும் பெறும் – இவ்வறுவகைத் தொடருள் ஆய்தத் தொடர் முதலிய ஐந்து தொடரும் வன்மையூருகரத்தை ஈற்றயலெழுத்துத் தொடர்தலே யன்றிப் பிறவெழுத்துக்களுள் ஒன்றும் பலவும் அவ்வீற்றயலெழுத்தின் இடப்புறத்தே தொடரவும் பெறும். **எ–று.**

நெடிலோடு என நெடிலை ஒடுக்கொடுத்து வேறாக்கியது நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரமொழி ஈரெழுத் தொருமொழியாயே வருமன்றிப் பிறமேற்றொடர்தல் அதற்கில்லையென்பது தோன்றுதற்காம். மற்ற ஐந்து தொடர்க் குற்றியலுகரமொழிகளும் மூன்றெழுத்திற் குறையாது பலவெழுத்து மொழியாய் வருமென்பதும் அறிக. உயிரென்றது குற்றுயிர் நெட்டுயிர் இரண்டையும்.

உ–ம். நாகு, காசு, ஆறு, வீடு, தூது, ஏறு, ஐது, கோடு, கௌது என்பன நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரம். எஃகு, கஃசு, இருபஃது என்பன ஆய்தத் தொடர்க் குற்றியலுகரம். வரகு, பலாசு, கயிறு, போவது, ஒன்பது, இறம்பூது என்பன உயிர்தொடர்க் குற்றியலுகரம். கொக்கு, கச்சு, பிண்ணாக்கு, விளையாட்டு, குருத்து, ஒப்பு, பற்று, ஈர்க்கு, பீர்க்கு என்பன வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம். கங்கு, பஞ்சு, நண்டு, பந்து, அம்பு, கன்று, பட்டாங்கு, சுண்ணாம்பு என்பன மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம். வெய்து, மார்பு, சால்பு, தெள்கு என்பன இடைத் தொடர்க்குற்றியலுகரம். ஈர்க்கு, பீர்க்கு என ஈரொற்றுத் தொடர்ந்தாலும் ஈற்றயலெழுத்து வல்லினமாதலின் வன்றொடரெனக் கொள்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் ‘‘நெட்டெழுத்திம்பருந் தொடர் மொழியீற்றுங், குற்றியலுகரம் வல்லாறூர்ந்தே’’ எனத் தொகுத்துக் கூறியவாறு கூறாமல், இங்கே ஈற்றயலெழுத்தைக் கொண்டு குற்றியலுகரத்தை அறுவகையாகக் கூறியது பின்னே புணரியலில் எடுத்தாளுதற் பொருட்டாமாதலின், இது முன்மொழிந்து கோடலென்னும் உத்தி. ‘‘குற்றியலுகர முறைப்பெயர் மருங்கின், ஒற்றியநகரமிசை நகரமொடு முதலும்’’ என்று தொல்காப்பியர் கூறிய நுந்தை என்னும் முறைப்பெயரின் முதலில் நகரமெய்யின் மேல் நிற்கும் உகரத்தையும் மொழிந்த பொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாத தனையுமுட்டின்று முடித்தல் என்னுமுத்தியாற் குற்றியலுகர மென்று கொள்க. குற்றியலுகரமல்லாத உகரமெல்லாம் முற்றியலுகர மென்றறிக. அவை மொழி முதலிலும் இடையிலும் ஈற்றிலும் வரும். உ–ம். உறி, உச்சி எனவும், அருள், பல்லுகம் எனவும், கடு, வேணு, கொள்ளு எனவும், முறையே காண்க. குற்றியலுகரமும் ஈற்றில் வரும்; சில முற்றியலுகரமும் ஈற்றில் வருமாதலின் இவ்விரண்டினுக்கும் வேறுபாடு விரைவில் அறிதற்பொருட்டு ஈற்றில்வரும் முற்றியலுகரத்திற்கும் இலக்கணம் கூறப்படுவதாம். மொழியீற்றில் மெல்லின மெய்யின் மேலாவது இடையின

மெய்யின் மேலாவது ஏறிநிற்கும் உகரமும், ஒரு குற்றெழுத்தின் பின்னின்ற வல்லினமெய்யின்மேல் ஏறிநிற்கும் உகரமும் ஈற்று முற்றியலுகரமாம். இவற்றிற்கு உதாரணம் முன் பெறப்பட்டன. பல்லுகம் – கரடி.

முற்றியலுகரமுங் குற்றியலுகரமும் ஒரு சொல்லில் வருதலுமுண்டு. உ–ம் கரும்பு, கடுகு என்பனவற்றில் ஈற்றில் நிற்பன குற்றியலுகரமும் இடையில் நிற்கும் உகரம் முற்றியலுகரமுமாம் என்று தெளிக.

ஐகார ஔகாரக் குறுக்கங்கள்

95. தற்சுட் டளபொழி யைம்மூ வழியும்
நையு மௌவு முதலற் றாகும்.

இ–ள். ஐ – ஐகாரம், – தற்சுட்டு அளபு ஒழி மூவழியும் – தன்னைக் குறித்துத் தன்பெயர் சொல்லும் அளவிற்குறுகாது சொல்லுக்கு முதலிடை கடைகளில் எங்கே நிற்பினும், – **நையும்** – தன் மாத்திரையிற் குறுகும், – **ஔவும் முதல் அற்றாகும்** – ஔகாரமும் தன்பெயர் சொல்லுமளவிற் குறுகாது சொல்லுக்கு முதலிலே தன் மாத்திரையிற் குறுகும். **எ–று.**

உ–ம். ஐப்பசி, இடையன், குவளை எனவும், ஔவை, மௌவல் எனவும் வரும். இ–வகையால் ஐகாரக்குறுக்கம் மூன்றும் ஔகாரக் குறுக்கம் ஒன்றும் வருதல் காண்க.

இச்சூத்திரத்திற்கு இலக்கணவிளக்க நூலார் ‘‘தன்னைச் சுட்டுதற்கண்ணும் அளபெடுத்தற் கண்ணும் அல்லாதவழி வந்த ஐகாரம் மொழி முதலிடைகடை யென்னும் மூன்றிடத்தும் குறுகும். அவ்வாறு வரும் ஔகாரமும் மொழிமுதற்கட் குறுகும்’’ என்றார். இவ்வுரைக்குச் சிவஞான முனிவர் கண்டன மெழுதினர். ஆயினும் விவேகிகள் குணதோஷங்களை ஆய்ந்து தெளியக்கடவர்.

மகரக் குறுக்கம்

96. ணனமுன்னும் வஃகான் மிசையுமக் குறுகும்.

இ–ள். ணனமுன்னும் – ணகர னகரவொற்றுக்களில் ஒன்று நின்று தொடர அதன்முன் வரினும், **வஃகான் மிசையும்** – உயிரொடு கலந்த வகரம் வந்து தொடர அதன் இடப்புறத்தே நிற்பினும், **மக்குறுகும்** – மகரவொற்றுத் தன்னரைமாத்திரையிற் குறுகும். **எ–று.**

உ–ம். ‘‘வெருளினு மெல்லாம் வெருளுமஃதன்றி, மருளினு மெல்லா மருண்ம்’’ எம், ‘‘திசையறி மீகானும் போன்ம்’’ எம், தரும் வளவன்

எம் வரும். போலும், மருளும் என்னுஞ் செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டு முற்றுச் சொல்லின் ஈற்றயலில் நின்ற உகரங் கெட அவ்வுகரமேறிய லகர ளகரங்கள் ஈற்றுமகரத்தொடு மயங்காமையின் மயங்குதற்குரிய னகர ணகரமாய்த் திரிந்தனவே இங்கே நின்ற னகர ணகரமென்பதும் இவற்று ளொன்றுடன் ஈரொற்றாய் மயங்கின் மகரங் குறுகுமென்பதும் இவற்றின்முன் குறுகுதல் செய்யுளிடத்தென்பதும் மேல்வரும் பல சூத்திரங்களைக் கொண்டு உய்த்துணர வேண்டுதலால் இச்சூத்திரம் உய்த்துணரவைப்பென்னு முத்தியும் தூரத்தில் நின்ற சூத்திரக் கருத்தைப் பெறவேண்டுதலாற் பருந்தின் வீழ்வென்னு நிலையுமாம்.

போலும், மருளும் என்பன செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலைவினை முற்றென்பது 'பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற், செல்லா தாகுஞ் செய்யுமென் முற்றே' என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும், முற்றிறுதியயல் உகரவுயிர் கெடுமென்பது 'செய்யு மெனெச் சவீற்றுயிர் மெய்சேறலுஞ், செய்யுளுளும் முந்தாகலுமுற்றே, லுயிருமுயிர்மெய்யுமேகலுமுளவே' என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும், லகர ளகர மெய்களின் முன் மகரம் மயங்காதென்பது 'லளமுன்கசபவய வொன்றும்மே' என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும், லகர ளகர மெய்கள் மகரத்தின் முன் முறையே னகர ணகரங்களாகத் திரியுமென்பது 'லளவேற்றுமையிற் றடவுமல்வழி யவற்றோடுறழ்வும் வலிவரினாமெலி, மேவினணவுமிடை வரினியல்பு, மாகுமிருவழியானு மென்ப' என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும், இந்த னகர ணகரங்களு ளொன்றுடன் ஈரொற்றாய் மயங்கின் மகரங் குறுகுமென்பதும் இவைகளின் முன்குறுகுதல் செய்யுளினிடத் தென்பதும் 'லளமெய் திரிந்த னணமுன் மகாரம் நைந்தீரொற்றாஞ் செய்யுளுள்ளே' என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும் உய்த்துணரப்படும்.

மகரக்குறுக்கம் இடவகையால் மூன்றாதல் காண்க.

ஆய்தக் குறுக்கம்

97. லளவீற் றியைபினா மாய்த மஃகும்.

இ–ள். லள ஈற்று இயைபின் ஆம் ஆய்தம் – லகார ளகார ஈற்றுப் புணர்ச்சியில் உண்டாகின்ற ஆய்தம், **அஃகும்** – தன்னரை மாத்திரையிற் குறுகும். **எ–று.**

உ–ம். கல் + தீது = கஃறீது, முள் + தீது = முஃடீது என வரும்.

லகார ளகாரவீற்றுப் புணர்ச்சியில் ஆய்தம் வருதலை 'குறில்வழிலகரத் தவ்வணையினாய்த, மாகவும்பெறூஉமல் வழியானே' என்னுஞ் சூத்திரத்தாலறிக. இது முடிவிடங்கூறலென்னுமுத்தி. திரிந்த எழுத்துவகையால் ஆயுதக் குறுக்கம் இரண்டாதலறிக.

5. உருவம்

98. தொல்லை வடிவின வெல்லா வெழுத்துமாண் டெய்து மெகர வொகரமெய் புள்ளி.

இ–ள். எல்லாவெழுத்தும் தொல்லை வடிவின – எல்லாவெழுத்துக்களும் பல வேறுவகைப்பட எழுதி வழங்கும் பழைய வடிவினையுடையனவாம் , **ஆண்டு** – அப்படி வழங்குமிடத்து, **எகரம் ஒகரம் மெய் புள்ளி பெறும்** – எகரமும் ஒகரமும் மெய்களும் புள்ளியைப் பெறும். எ–று.

உ–ம். அ ஆ, க கா, முதலியன தொல்லைவடிவின. எ ஒ எ – ம் க்ங் ச் ஞ் ட் ண் த் ந் ப் ம் ய் ர் ல் வ் ழ் ள் ற் ன் எனவும் வரும்.

ஆயினும் இக்காலத்தில் எகர வொகரங்கள் எழுதப்படுதல் அவ்வாறன்றென வறிக. பவணந்திமுனிவர் நன்னூற்செய்த காலத்தில் எகர ஏகாரங்கலுக்குப் பேதந் தோன்றாமல் அவ்விரண்டையும் ஒரே வடிவாகவும், ஒகர ஓகாரங்களுக்குப் பேதந்தோன்றாமல் அவ்விரண்டை யும் ஒரே வடிவாகவும், பதினெட்டு மெய்களுக்கும் அகரவுயிரோடு கலப்புற்ற பதினெட்டு உயிர்மெய்களுக்கும் பேதந் தோன்றாமல் முறையே அவ்வவற்றை ஒரே வடிவாகவும் எழுதி வழுவாக வழங்கும் வழக்கம் நிகழ்வுற்றதாதலின் அதனை நீக்கி தடுமாற்றமின்றி வழங்குவித்தற் பொருட்டு எய்துமெகரவொகரமெய்புள்ளி மென்றார் பேதந் தோன்றா தெழுதப்பட்டமையைப் பழைய கையெழுத்துப் பிரதிகளிலும், தற்காலக் கையெழுத்துக் கடிதவாசகங்களிலும் மின்றுங் காணலாம். தற்காலத்தில் மெய்களுக்கும் அவ்வுயிர் மெய்களுக்கும் பேதந் தோன்ற மெய்கள் புள்ளியிடப்படுகின்றனவேனும் எகரவொகரங்கள் புள்ளியிப்படவில்லை. எகர ஏகாரங்களுக்குப் பேதந் தெரிய ஏகாரத்தின் கீழிழிந்கீற்றை இப்புறத்தே சிறிது மடக்கி நீட்டியும், ஒகர ஓகாரங்களுக்குப் பேதந் தெரிய கீழிழிந்து மேனோக்கிய கீற்றைச் சுழித்தும் எழுதி வழங்குகின்றனர். ஆய்தத்தைச் சிறுபான்மை கூ இவ்வுருவமாயும் வழங்குகின்றனர். பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல காலவகையினானே எனவும் இறந்ததுவிலக்கல் எதிரதுபோற்றல் எனவுங் கூறியிருத்தலால் இவ்வழக்கம்தள்ளப்படாது கொள்ளப்படும்.

6. மாத்திரை

எழுத்துக்களின் மாத்திரை

99. மூன்றுயி ரளபிரண் டாநெடி லொன்றே குறிலோ டையௌக் குறுக்க மொற்றளபு

பரையொற் றிஉக் குறுக்க மாய்தங்
கால்குறண் மஃகா னாய்த மாத்திரை

இ–ள். உயிரளபு (மாத்திரை) **மூன்று** (ஆம்) – உயிரளபெடைக்கு மாத்திரை மூன்றாம், **நெடில்** (மாத்திரை) **இரண்டாம்** – நெட்டெழுத்திற்கு மாத்திரை இரண்டாம், **குறில் ஐ** (க்குறுக்கம்) **ஔக்குறுக்கம்** ஒற்றளபு (மாத்திரை) **ஒன்றே** (ஆம்) – குற்றெழுத்திற்கும் ஐகாரக் குறுக்கத்திற்கும் ஔகாரக்குறுக்கத்திற்கும் ஒற்றளபெடைக்கும் தனித்தனி மாத்திரை ஒன்றாம், **ஒற்று இ**(க்குறுக்கம்) **உக்குறுக்கம் ஆய்தம்** (மாத்திரை) **அரை** (ஆம்) – மெய்யெழுத்திற்கும் குற்றிய லிகரத்திற்கும் குற்றியலுகரத்திற்கும் முற்றாய்தத்திற்கும் தனித்தனி மாத்திரை அரையாம், **குறள் மஃகான்** (குறள்) ஆய்தம் மாத்திரை கால் (ஆம்) – மகரக் குறுக்கத்திற்கும் ஆய்தக் குறுக்கத்திற்கும் தனித்தனி மாத்திரை காலாம். **எ–று.**

மேலே 'உயிரளவாய்' என்றதனால் இங்கே உயிர்மெய்க்கு மாத்திரை கூறாதொழிந்தார். இது உரைத்தாமென்னுமுத்தி.

"செறாஅய் வாழிய நெஞ்சு" என்பதில் மூன்று மாத்திரையாய் வந்த அளபெடையெனக் கொள்ளின் செறா அய் என்பது புளிமா என்னுஞ் சீராகுமாதலின், பின்வந்த வாழிய என்னும் கூவிளம் ஆகிய சீருடனே கூடி நேரொன்றாசிரியத் தளையாய் வெண்பாவில் வெண்டளையல்லது பிறதளை வரலாகாது என்னும் விதிக்கு மாறாதலால், செப்பலோசை குறையாமைப் பொருட்டு நான்கு மாத்திரை யாய் அளபெழுந்து வெண்டளை பிழையாது வந்தது. சூத்திரவுரையையு நோக்குக.

மொழிமுதற்கண் ஐகாரக்குறுக்கம் ஒன்றரை மாத்திரையாயும், ஏனையிடங்களில் ஒரு மாத்திரையாயும், ஔகாரம் மொழிமுதற்கண் ஒன்றரை மாத்திரையாயும் குறுகுமென்பது உய்த்துணர்ந்துகொள்க. அவ்வாறு உய்த்துணர்ந்து கொள்ளாவிடின், "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார், வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர், வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல், வைகலை வைத்துணரா தார்" எனவும் "கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன், மெய் வேல் பறியா நகும்" எனவும் "ஔவிய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான், கேடு நினைக்கப் படும்" எனவும் வரும் இலக்கியங்களுக்கு இலக்கண மின்றாய் முடியும்.

உயிரளபெடை நான்கு மாத்திரையவாதலும், ஐகார ஔகாரக் குறுக்கங்கள் ஒன்றரை மாத்திரையவாதலும் ஆரிடத்துள்ளும் ஆரிடப் போலியுள்ளுஞ் சிறுபான்மை வந்து செய்யுள் வழுவமைதியாய் முடிதலின் அவற்றையொழித்து, எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்து பெருவழக்காய் வருவன

மூன்று மாத்திரையும் ஒரு மாத்திரையுமாதலின் 'மூன்றுயிரளபு' என்றும் 'ஒன்றேகுறிலோடை ஔக்குறுக்கம்' என்றுங் கூறினார்.

மாத்திரை இன்னதென்பது

100. இயல்பெழு மாந்த ரிமைநொடி மாத்திரை.

இ–ள். மாந்தர் இயல்பு எழும் இமை நொடி – மனிதருடைய இயல்பாக வுண்டாகுகின்ற கண்ணிமைத்தற் பொழுதாவது கைந்நொடித்தற் பொழுதாவது, **மாத்திரை** – ஒரு மாத்திரை யென்னுங் கால வரையறையாம்.

இந்த அளவு கருவியை 'மூன்றுயிரளபு' என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு முற்கூறாது பிற்கூறியது பின்னதுநிறுத்தலென்னுமுத்தி.

மாத்திரைக்குப் புறனடை

101. ஆவியு மொற்று மளவிறந் திசைத்தலும்
மேவு மிசைவிளி பண்டமாற் றாதியின்.

இ–ள். ஆவியும் ஒற்றும் – முதலுஞ் சார்புமாகிய உயிரெழுத்துக்களும் அவ்விருவகையான மெய்யெழுத்துக்களும், – **இசை விளி பண்டமாற்று ஆதியின்** – இராகமும் அழைத்தலும் பண்டமாற்றக் கூறுதலு முதலியவைகளிடத்து, **அளவு இறந்து இசைத்தலும் மேவும்** – முன்னசொன்ன அளவைக் கடந்து மிக்கொலித்தலையும் பொருந்தும். **எ–று.**

ஆதியென்றதனால் முறையீடு, புலம்பம் முதலியனவுங் கொள்க. இராகத்தில் அளவிறந்தொலிக்கும்போது உயிர் பன்னிரண்டு மாத்திரையீறாகவும், ஒற்றுப் பதினொரு மாத்திரை யீறாகவும் ஒலிக்குமென்றார் இசை நூலார். இது பிறநூன் முடிந்தது தானுடன் படுதலென்னுமுத்தி.

இச்சூத்திரம் 'இயல்பெழும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தைத் தழுவாது அதற்கு முன் நின்ற 'மூன்றுயிரளபு' என்னுஞ் சூத்திரத்தைத் தழுவி நின்றதினாலே தவளைப் பாய்த்து என்னுநிலை.

7. முதனிலை

மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்கள்

102. பன்னீ ருயிருங் கசதந பமவய
ஞஙவீ ரைந்துயிர் மெய்யு மொழிமுதல்.

இ–ள். பன்னீருயிரும் – பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும், – **க ச த ந ப ம வ ய ஞ ங ஈரைந்து உயிர்மெய்யும்** – உயிரேறிய ககர முதல் ஙகரமீறாகச் சொல்லப்பட்ட பத்து மெய்யெழுத்துக்களும், – **மொழிமுதல்** – சொல்லுக்கு முதலாகும். **எ–று.**

உ–ம். அணி, ஆடை, இலை, ஈகை, உடல், ஊடல், எடு, ஏடு, ஐயம், ஒதி, ஓதி, ஔவியம், எனவும் கனி, காய், சனி, சாடி, தளிர், தாய், நலம், நாகம், படை, பால், மலை, மாலை, வனம், வாடை, யவனர், யானை, ஞமலி, ஞாலம், அங்ஙனம் எனவும் வரும். மெய்கள் உயிரொடு கூடியன்றி உயிர்போலத் தனித்து முதலாக மாட்டாமையால் உயிர் மெய்யென்றார். இது இன்னதல்லதிதுவென மொழிதலென்னு முத்தி. ஈரைந்து என்பது உயிரென்பதைத் தொடராமல் மெய்யென்பதைத் தொடர்ந்து வந்தது. எந்த எந்த மெய் எந்த எந்த உயிரோடு கூடி முதலாகுமென்பதைப் பின்வருஞ் சூத்திரங்களால் வரையறுக்கின்றார்.

சிறப்பு விதி

103. உ ஊ ஒ ஓ வலவொடு வம்முதல்.

இ–ள். உ ஊ ஒ ஓ அல ஒடு – உ, ஊ, ஒ, ஓ என்னு நான்கும் அல்லாத எட்டுயிரோடும், **வ முதல்** – வகரமெய் சொல்லுக்கு முதலாகும்.

உ–ம். வளி, வாழை, விடை, வீடு, வெளி, வேளை, வையம், வௌவால் எனவரும். உ ஊ ஒ ஓ என்னும் நான்குயிரொடும் வகரமெய் மொழிக்கு முதலாகமாட்டாதென்றறிக.

104. அ ஆ உ ஊ ஓ ஔ யம்முதல்

இ–ள். அ ஆ உ ஊ ஓ ஔ (ஒடு) – அ ஆ உ ஊ ஓ ஔ என்னும் ஆறு உயிரோடுங்கூடி,**ய முதல்** – யகரமெய் சொல்லுக்கு முதலாகும்.

மேலைச் சூத்திரத்தின் ஒடு இங்கே வருவிக்கப்பட்டது.

உ–ம். யவனர், யானை, யுகம், யூகி, யோகி, யௌவனம் எனவரும். இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ, ஒ என்னும் ஆறுயிரோடும் யகரமெய் **மொழிக்கு முதலாகாதென்றறிக.**

105. அ ஆ எ ஒவ்வோ டாகு ஞம்முதல்.

இ–ள். அ ஆ எ ஒவ்வோடு – அ ஆ எ ஒ என்னும் நான்கு உயிரோடும், **ஞ முதல் ஆகும்** – ஞகரமெய் சொல்லுக்கு முதலாகும். **எ–று.**

உ–ம். ஞமலி, ஞாலம், ஞெகிழி, ஞொள்கிற்று எனவரும்.

இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ என்னும் எட்டுயிரோடும் ஞகரமெய் மொழிக்கு முதலாகாதென்பது கருத்து. ஆயினும், மிஞிறு என்னுஞ் சொல்லில் இரண்டாமெழுத்து முதலும் முதலெழுத்து இரண்டாவதுமாக நிலைமாறின. இலக்கணப் போலி மொழியாகிய ஞிமிறு என்பதில் ஞகரம் மொழி முதலானது காண்க. இயற்கையான சொற்களில் முதலாகும் ஞகரமெய்யொடு கூடுமுயிரெழுத்துக்களைக் கூறுமிடத்து இகரத்தைச் சேர்க்காது விட்டார். ஞேயம் என்னும் வடமொழியில் ஞகரம் ஏகாரத்தொடு முதலானதுங் காண்க.

104. சுட்டியா வெகர வினாவழி யவ்வை ஒட்டி நுவ்வு முதலா கும்மே.

இ–ள். சுட்டு – அ இ உ என்னும் மூன்று சுட்டிடைச் சொற்களுக்கும், **யா (வினா) எகரவினா** – யா என்னும் எ என்றும் வரும் வினாவிடைச் சொற்களுக்கும், **வழி** – பின், **அவ்வை ஒட்டி நுவ்வும் முதலாகும்** – அகரத்தைச் சேர்ந்து நுகரமெய்யுஞ் சொல்லுக்கு முதலாகும். **எ–று.**

உ–ம். அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம் எனவரும். ஙனமென்பது இடத்தையும், தன்மையையு முணர்த்தும் நாநார்த்தபதம். (நாநார்த்தம் – பலபொருள்.) அகரமல்லாத மற்றப் பதினொரு உயிர்களோடுங் கூடி ஙகரமெய் முதலாக மாட்டா தென்றறிக. பத்துமெய்களுள் ஙகரம் மற்றவைபோல முதலாகாமல் அ, இ, உ, யா, எ என்னும் ஐந்திடைச் சொற்களுள் ஒன்றன்பின்னாக அகரத்தொடு கூடி வருமொழியிலே முதலாகுதலால் ஙவ்வும் என இழிவு சிறப்பும்மை கொடுத்துக் கூறினார்.

முதலாகாதென்பவருக்கு உடன்படுதலும், மறுத்தலுமாதலால், யகரம் ஆறுயிரோடும், ஞகரம் நான்குயிரோடும், ஙகரம் ஒருயிரோடும் கூடி மொழிக்கு முதலாகுமென்று வரையறை செய்தது போல் க, ச, த, ந, ப, ம என்னும் ஆறுமெய்களும் இன்னவுயிரொடு கூடி முதலாகுமென்று வரையறை செய்யாதது அவை பன்னிரண்டு உயிரொடுங் கூடி மொழிக்கு முதலாகுதலாலென்றறிக.

முறையிற்கூறாமல் ககரத்தின் பின்னிரண்டாவதாகக் கூறத்தகும் ஙகரத்தை ஈற்றில் வைத்தும், சகரத்தையடுத்துக் கூறத்தகும் ஞகரத்தை ஈற்றயலில் வைத்தும், ஙகர ஞகர யகரங்களுக்குப் பின் வைக்கத்தகும் வகரத்தை அம்மூன்றற்கும் முன்வைத்தும் பிறழக் கூறியது அவை மொழி முதலாகும்போது கூடும் உயிரின் குறைவும் மிகுதியும் ஆகிய விசேடம் பற்றியென்றுணர்க. எவ்வாறெனில்;

பன்னிரண்டுயிரொடு மொழிக் கு முதலாகுங் க ச த ந ப ம என்னும் ஆறுமெய்களையும் முந்தியும், எட்டுயிரோடு கூடி முதலாகும் வகரத்தை அவற்றின் பின்னும், ஆறுயிரோடு கூடி முதலாகும் யகரத்தை அதன்பின்னும், நான்குயிரோடு கூடி முதலாகும் ஞகரத்தை அதன்பின்னும், ஒருயிரோடு கூடி முதலாகும் ஙகரத்தை அதன் பின்னுமாக வைக்கப்பட்டமையாம்.

8. இறுதிநிலை

மொழிக்கிறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள்

107. ஆவி ஞ ண நம ன ய ர ல வ ழள மெய்
சாயு முகரநா லாறு மீறே.

இ–ள். ஆவி – (தனித்தும் மெய்யொடு கூடியும் வரும்) பன்னிரண்டுயிர்களும், **ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள மெய் –** இப்பதினொருமெய்களும், **சாயும் உகரம்** – குற்றியலுகரமுமாகிய, **நாலாறும் ஈறு** – இருபத்துநான்கெழுத்தும் மொழிக்கீறாகும். **எ–று.**

பின்வரும் புணர்ச்சியிலெடுத்தாளுதற் பொருட்டுக் குற்றியலு கரத்தை வேறாக எடுத்துத் தொகை கொடுத்தோதினார்.

உ–ம். ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, அ, இ, உ, எ, ஒ, எனவும் விள, பலா, கரி, தீ, கடு, பூ, சே, தை, கோ, கௌ, எனவும். உரிஞ், மண், பொருந், மரம், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், வீழ், வாள், அஃகு, எனவும். வரும்.

ஈறாவன சிலவற்றிற்குச் சிறப்புவிதி

108. குற்றுயி ரளபி னீறா மெகர
மெய்யொடே லாதொந் நவ்வொ டாமௌக்
ககர வகமோ டாகு மென்ப.

இ–ள். குற்றுயிர் அளபின் ஈறாம் – குற்றுயிரைந்தும் (நெட்டுயிர்) அளபெடுக்கும் போது (வரிவடிவிலே அறிகுறியாகத்) தனித்து ஈறாகும், **எகரம் மெய்யொடு ஏலாது** – எகரயிர் மெய்யொடு கலந்தீறாகாது, **ஒ நவ்வொடு ஆம்** – ஒகரம் நகரமெய்யொன்றுடன் கலந்து ஈறாகும், **ஔ ககர வகரமோடு ஆகுமென்ப** – ஔகாரம் ககரமெய்யொடும் வகரமெய்யொடுங் கலந்தீறாகும் என்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

உ–ம். ஆ அ வளிய, ஈ இ ரிரை, தூஉந்திரை, மே எ வலை, ஒ ஒ வழக்கும் எனக் குற்றுயிரைந்தும் அளபெடையில் அறிகுறியா யீறாயின. இவற்றை "ஆ அ வளியவலவன்றன்பார்ப்பினோ, டீ இரிரை

யுங் கொண்டீஈரளைப் பள்ளியுட், டூ உந் திரையலைப் பத்துஞ்சா திறைவன்றோள், மே எ வலைப்பட்ட நம்போன்று நுதால், ஒ ஒ வழக்குந்துயர்" என்னுங் கவியிற் காண்க.

நொ, கௌ, வௌ, எனவரும். நொ – துன்பப்படு, கொ – வாயாற் பற்று. வௌ – கொள்ளையிடு.

இன்னும் "ஏ ஒ எனுமுயிர் ஞகாரத்தில்லை. இ–ள். ஏ ஒ என்று சொல்லப்படுமுயிர்கள் ஞகரமெய்யொடு கூடியீறாகமாட்டா என்பது என்றும் ஊகாரம் நகரவொற்றோடும் வகரவொற்றோடும் ஈறாகாது என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறிய சில வரையறைகளையு நோக்கி உலகவழக்குச் செய்யுள் வழக்குக்களையு மாராய்ந்து ஈறாகும் உயிர்களுள் வரையறை பெறாதன தத்தமக்கேற்ற மெய்களோடு கூடியீறாகு மென்று அறிக. தாமேயீறாதலன்றிக் குற்றுயிர் அளவினு மீறாம் என்று உம்மைகொடாதொழிந்தார் அறிகுறி மாத்திரமாய் நின்ற இவற்றொடு தனித்தீறாயொலிக்கும் அவற்றைச் சேர்த்தெண்ணுதல் தகுதியன்றென்பது கருதி. முதல் சார்பு என எடுத்துக்கொண்ட எல்லா எழுத்துக்களும் உயிர், மெய், ஆய்தமென மூவகையாய் அடங்குதலால் இவற்றுள் முதலுமீறுமாகாத ஆய்தத்தை ஒழித்து நின்ற இரண்டையும் உயிர்முதல் மெய்ம்முதல் உயிரீறு மெய்யீறு என வகுத்துக் கொண்டார் இனிவரும் புணர்ச்சிவிதி யடங்குதற்கென்றறிக.

109. நின்றநெறி யேயுயிர் மெய்முத லீறே.

இ–ள். உயிர்மெய் முதலீறு – உயிர்மெய்யெழுத்திற்கு முதலும் ஈறும், **நின்ற நெறியே** – ஒற்றொலிமுன்னும் உயிரொலி பின்னுமாக அது ஒலித்துநின்ற நெறியேயாம். **எ–று.**

'புள்ளிவிட்டவ்வொடு' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'ஒற்றுமுன்னாய் வருமுயிர்மெய்' என்று முற்கூறினாராதலின் நின்றநெறியே என்றார். மெய் இடப்புறமாய் முன்னும் உயிர் வலப்புறமாய்ப் பின்னும் நின்று கலந்த போது உண்டாயினது உயிர்மெய்யென்பது பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குதலால் நின்றநெறியே யென்றாரெனினுமாம்.

கலப்புற்ற உயிர்மெய்க்கு முதலீறு இவ்வாறாமெனவே உயிரும் ஒற்றும் ஆய்த முதலிய ஒன்பது சார்பெழுத்துக்களும் கலப்புறாத தனித்தனி யெழுத்தாதலால் அவற்றிற்கு முதலு மீறும் அது அதுவேயென்பதும் அருத்தாபத்தியாற் கூறினாராம். இது, எஞ்சிய சொல்லினெய்தக்கூறல் என்னுமுத்தி. இப்படியன்றி விளங்கச் சொல்லப்பட்டனவெல்லாம் சொல்லின் முடிவினைப் பொருண்முடித்த லென்னுமுத்தி.

முன்பு மொழிக்குமுதலு மீறுங் கூறியவற்றுள்ளும், பின்பு

இடைநிலை, போலி, பதம், புணர்பு என்பவற்றுள்ளும் உயிர்மெய்யைப் பிரித்துத் தனிமெய்யுந் தனியுயிரும் போல வைத்து இலக்கணங்கூறலால் மொழிக்கு முதலுமீறுங் கூறியதன்றி எழுத்திற்கும் முதலுமீறுங் கூறினாரெனக் காண்க. எண்ணிலக்கணத்துள் இயைபுபற்றி ஒரெழுத்தாக மதித்துக் கூறிய உயிர்மெய்யை இங்கே இரண்டெழுத்தாக வைத்து இலக்கணஞ் சொன்னதென்னெனின் ஒற்றொலி முன்னும் உயிரொலி பின்னுமாகி யொலிக்கும் வேறுபாடு கருதியென்க. இச்சூத்திரம் சிங்கநோக்கம்.

9. இடைநிலை மயக்கம்.

110. ***க ச த ப வொழித்த வீரேழன் கூட்டம்***
மெய்ம்மயக் குடனிலை ரழவொழித் தீரெட்
டாகுமிவ் விருபான் மயக்கு மொழியிடை
மேவு முயிர்மெய் மயக்கள வின்றே.

இ – ள். க ச த ப ஒழித்த ஈரேழன் கூட்டம் மெய்ம் மயக்கு (ஆகும்) – (பதினெட்டு மெய்களிற்) க ச த ப என்னு நான்கையு நீக்கிய பதினான்குமெய்களும் பிறமெய்களொடு கூடுங்கூட்டம் வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கமாம், **ர ழ ஒழித்து ஈரெட்டு** (க்கூட்டம்) **உடனிலை** (மெய்ம்மயக்கு) **ஆகும்** – (பதினெட்டு மெய்களில்) ரழ என்னு மிரண்டனையு நீக்கி மற்றைப் பதினாறு மெய்களுந் தம்மொடு கூடுங்கூட்டம் உடனிலை மெய்ம்மயக்கமாகும், **இவ்விருபால் மயக்கும் மொழி இடை மேவும்** – இவ்விருவகை மயக்கமுந் தனிமொழிக்கு நடுவிலுந் தொடர்மொழிக்கு நடுவிலும் வரும், **உயிர்மெய் மயக்கு அளவின்று** – உயிருடன் மெய்யும் மெய்யுடனுயிருமாய் மாறி மயங்கும் உயிர்மெய் மயக்கத்திற்கு வரையறையில்லாது வேண்டியவாறே மயங்கும். **எ – று.**

இடைநிலையெனினும், கூட்டமெனினும், மயக்கம் எனினும், (எழுத்துக்கள் அடுத்துநிற்றலெனினும்) ஒக்கும். இடைநிலையாவது: தனிமொழியிலும் தொடர்மொழியிலும் இரண்டெழுத்துப் பொருந்தும் பொருத்துவாயாம். வாய் என்பது இடம்.

பின் உடனிலை என்றதனால் முன்னது வேற்றுநிலை என்பது பெறப்பட்டது. உடனிலை மயக்கமாவது தன் மெய்யொடு அடுத்து நிற்பது. வேற்றுநிலைமயக்கமாவது பிறமெய்யொடு அடுத்துநிற்பது என்னு மிலக்கணங்களைச் சிறப்பு விதிகளாலறிக. உ–ம். அல்லி, என லகரமெய்யும் லிகரத்திலிருக்கிற லகரமெய்யும் அடுத்து நிற்றல் கண்டு உடனிலை மெய்ம்மயக்கமின்னதென்றறிக. கற்பு, நட்பு என றகரமெய்யும்

புகரவுயிர்மெய்யிலிருக்கிற பகரமெய்யும் அடுத்து நிற்றலுங்கண்டு வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்க மின்னதென்றறிக. அல் என்பதில் முன்னின்ற அகரவுயிருடனே பின்னின்ற லகரமெய் மயங்கினது. கா என்பதில் முன்னின்ற ஆகாரவுயிருடனே ககரமெய் மயங்கி யுயிர் மெய்யாயிற்று. இவ்விரண்டும் உயிர்மெய் மயக்கமெனப்படும் என்றுணர்க. உயிருமுயிரு மயங்குதலில்லையென்றறிக. உயிர்மெய் மயக்களவின்றே யென்றாரேனும் சிறுபான்மை வரையறையுண்டென்பது 'ரழத்தனிக்குறிலணையா' என்று பின் கூறப்படுதலாலறிக. பதினெட்டு மெய்களுள்ளே க் ச் த் ப் என்னு நான்குமெய்களும் உடனிலையாக மாத்திரம் மயங்குவன. உ–ம். செக்கு, கச்சு, பத்து, செப்பு எனவரும். ஆப்தன் என்பதில் பகரமெய் தகரமாகிய பிறமெய்யொடு மயங்க வில்லையோ வெனின், அது வடமொழி யுச்சாரணந்தோன்ற அவ்வா றெழுதப்பட்டதன்றித் தமிழ்நடையன்றென்சு. தமிழில் ஆத்தனென்று வரும். ர் ழ் என்னுமிரண்டு மெய்களும் வேற்று நிலையாக மாத்திரம் மயங்குவன. உ–ம். சேர்தல், வாழ்தல் எனவரும்.

ங் ஞ் ட் ண் ந் ம் ய் ல் வ் ள் ற் ன் என்னுமிப் பன்னிரண்டு மெய்களும் உடனிலையாகவு மயங்குவன; வேற்று நிலையாகவு மயங்குவனவாம். உ–ம். அங்ஙனம், அங்கு; மஞ்ஞை, மஞ்சு; வட்டம், வட்கல்; வண்ணம், வண்டு; வெந்நீர், வேந்து; அம்மை, அம்பு; வெய்யர், வெய்து; வெல்லம், வெல்க; தெவ்வர், தெவ்யாது; கொள்ளல், கொள்க; கற்றல், கற்பு; அன்னை, அன்பு எனவரும். ஆகவே க் ச் த் ப் ங் ஞ் ட் ண் ந் ம் ய் ல் வ் ள் ற் ன் என்னும் பதினாறு மெய்களும் உடனிலை மயக்கத்தில் வரும் எனவும் ர் ழ் ங் ஞ் ட் ண் ந் ம் ய் ல் வ் ள் ற் ன் என்னும் பதினான்கு மெய்களும் வேற்று நிலை மயக்கத்தில் வருமெனவும் உய்த்துணர்க. பிறமெய்களில் எவ்வெவற்றோடு மயங்குமென்னும் வரையறை பின் கூறப்படும்.

உடனிலை வேற்றுநிலை மயக்கங்களுக்கு உதாரணங்கள் பின் வருமாயினும் அவற்றின் விளக்கம் இச்சூத்திரத்திலமைதற் பொருட்டு இங்கே வேண்டிய அளவிற் கூறப்பட்டன,

வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கத்திற்குச் சிறப்புவிதி

111. ***நம்முன் கவ்வாம் வம்முன் யவ்வே.***

இ–ள். ங முன் க ஆம் – ஙகரமெய்யின் முன் ககரம் மயங்கும், **வ முன் யவ்வே** (ஆம்) – வகரமெய்யின் முன் யகரம் மயங்கும். **எ – று.**

முன் என்றது இடமுன்னாகிய வலப்பக்கத்தை.

உ-ம். ***கங்கன் எனவும் தெவ்யாது எனவும் வரும்.***

112. ஞநமுன் றம்மினம் யகரமொ டாகும்.

இ – ள். ஞந முன் தம்மினம் யகரமொடு ஆகும் – ஞகர நகர மெய்களின் முன் அவற்றிற் கினமாகிய சகர தகரங்களும் யகரமும் மயங்கும்.

ஞகரமெய்யின்முன் சகரமும் யகரமு மயங்கும்; நகர மெய்யின் முன் தகரமும் யகரமு மயங்கும் என்று தெளிக.

113. டறமுன் கசப மெய்யுடன் மயங்கும்.

இ – ள். டறமுன் – டகர றகர மெய்களின் முன், – **க ச ப மெய் உடன் மயங்கும்** – க ச ப என்னு மூன்று மெய்களும் இணங்கி மயங்கும். **எ–று.**

உ–ம். கட்கம், கட்சி, திட்பம் எனவும். கற்க, கற்சிறார், கற்ப எனவும். வரும்.

114. ணனமுன் னினங்கச ஞபமய வவ்வரும்.

இ – ள். ணனமுன் – ணகர னகர மெய்களின்முன், – **இனம்** – அவற்றிற்கினமாகிய டகர றகரங்களும் – **க ச ஞ ப ம ய வ வரும்** – க ச ஞ ப ம ய வ என்னு மேழுமெய்களும் மயங்கும். **எ–று.**

ணகர மெய்யின்முன் ட க ச ஞ ப ம ய வ என்னுமெட்டும், னகரமெய்யின்முன் ற க ச ஞ ப ம ய வ என்னுமெட்டும் மயங்குமென்று தெளிக.

உ– ம். விண்டு, வெண்கலம், வெண்சோறு, வெண்ஞமலி, வெண்பலி, கண்மலர், மண்யாது, மண்வலிது, எனவும். மன்றல், புன்கண், புன்செய், புன்ஞமலி, புன்பயிர், பொன்மலர், பொன்யாது, பொன்விலை எனவும். வரும்.

115. மம்முன் பயவ மயங்கு மென்ப.

இ–ள். ம முன் ப ய வ மயங்கும் என்ப – மகரமெய்யின்முன் ப ய வ என்னு மூன்று மெய்களும் மயங்குமென்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

உ–ம். கம்பன், கலம்யாது, கலம்வலிது என வரும்.

116. யரழ முன்னர் மொழிமுதன் மெய்வரும்.

இ–ள். ய ர ழ முன்னர் – ய ர ழ என்னு மூன்று மெய்களின் முன், **மொழிமுதல் மெய் வரும் –** மொழிக்கு முதலாக நின்ற பத்து மெய்களும் மயங்கும்.

சுருங்கச் சொல்லலென்னு மழகுபற்றி மொழிமுதன் மெய்வரும் என்று கூறியதினால் யகரவொற்றின்முன் யகரம் மயங்குகிற உடனிலை மயக்கமும் இவ்வேற்று நிலை மயக்கத்துள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டது. ஆதலின், யகரத்தின் முன் யகர மயங்குதலை இவ்விடத்துக் கொள்ளாது விலக்கிவிடுக.

உ–ம். வேய்கடிது, வேய்சிறிது, வேய்ஞான்றது, வேய்தீது, வேய்நீண்டது, வேய்பெரிது, வேய்மாண்டது, வேய்வலிது, வேய்ங்குழல் எனவும். வேர் கடிது, வேர் சிறிது, வேர் ஞான்றது, வேர் தீது, வேர் நீண்டது, வேர் பெரிது, வேர் மாண்டது, வேர் யாது, வேர் வலிது, ஆர்ங் கோடு எனவும். வீழ்கடிது, வீழ்சிறிது, வீழ்ஞான்றது, வீழ்தீது, வீழ்நீண்டது, வீழ்பெரிது, வீழ் மாண்டது, வீழ்யாது, வீழ்வலிது, பாழ்ங் கிணறு. எனவும். வரும்.

117. லளமுன் கசப வயவொன் றும்மே.

இ–ள். லளமுன் க ச ப வ ய ஒன்றும் – லகமெய்யின் முன்னும், ளகர மெய்யின்முன்னும் க ச ப வ ய என்னுமிவ்வைந்தும் மயங்கும். **எ–று.**

உ–ம். வேல்கடிது, வேல்சிறிது, வேல்பெரிது, வேல்வலிது, வேல்யாது, எனவும். வாள்கடிது, வாள்சிறிது, வாள்பெரிது, வாள்வலிது, வாள்யாது. எனவும் வரும்.

உடனிலை மெய்ம்மயக்கத்தின் சிறப்புவிதி

118. ரழவல்லன தம்முற் றாமுட னிலையும்.

இ–ள். ர ழ அல்லன – ரகர ழகர மல்லாத பதினாறுமெய்களும், – **தம்முன் தாம் உடனிலையும்** – தமக்கு முன் தாம் உடனின்று மயங்கும் **எ–று.**

அந்த அந்த மெய்க்குமுன்னே அந்த அந்தமெய் இணங்கி நிற்கும் என்றறிக.

உ–ம். அக்கம், அங்ஙனம், அச்சம், அஞ்ஞானம், பட்டம், அண்ணம், அத்தம், அந்நீர், வெப்பம், அம்மை, வெய்யர், வல்லி, தெவ்வர், வள்ளல், அற்றம், புன்னை. 'க ச த ப வொழித்த' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'உடனிலை ரழவொழித் தீரெட்டாகும்' என்றதினால் உடனிலை மெய்ம்மயக்கங் கூறப்பட்டதே பின்னுமிச் சூத்திரத்தாற் கூறியதென்னை யெனின்; அங்கே உடனிலை மெய்ம்மயக்கத்திற் குரிய எழுத்துகளிவை யென்றார். உடனிலை மயக்கமாவது தனக்குமுன் தான்மயங்குதல் என்னு மிலக்கணம் ஈண்டே விளக்கினரென்றறிக.

தனிமெய்யுடன் தனிமெய்யாக மயங்குவனவும், தனிக்குறிலின்பின் மொழிக்குறுப்பாக மயங்காதனவும்

119. யரழவொற் றின்முன் கசதப ஙஞநம
ஈரொற் றாம்ரழத் தனிக்குறி லணையா.

இ—ள். ய ர ழ ஒற்றின்முன் – ய ர ழ என்னுமூன்று மெய்களின் முன்னும், **க ச த ப ங ஞ ந ம** – இவ்வெட்டுமெய்களும், **ஈரொற்று** ஆம் – (தனிமெய்யும் உயிரேறிய மெய்யுமாக மயங்குதலுமல்லாமல்) இரண்டு மொற்றாகவும் மயங்கி நிற்கும், **ர ழ** – (உயிர்மெய் மயக்கத்துள்) ரகரவொற்றும் ழகரவொற்றும், **தனிக்குறில் அணையா** – (மொழிக்கு அங்கமாக) தனித்தகுற்றெழுத்தின் பின்வந்து மயங்கா. **எ—று.**

உ—ம். வேய்க்குறை, வேய்ச்சிறை, வேய்த்தலை, வேய்ப்புறம், வேய்ங்குழல், தேய்ஞ்சது, காய்ந்தது, வேய்ம்புறம் எனவும்.

வேர்க்குறை, வேர்ச்சிறை, வேர்த்தலை, வேர்ப்புறம், சார்ங்கம், ஈர்ஞ்சுனை, நேர்ந்தனம், கூர்ம்பகழி. எனவும்.

வீழ்க்குறை, வீழ்ச்சிறை, வீழ்த்தலை, வீழ்ப்புறம், பாழ்ங்கிணறு, பாழ்ஞ்சுனை, வாழ்ந்தனம், பாழ்ம்பதி. எனவும். வரும்.

வேய்கடிது, வேர்கடிது, வீழ்கடிது என்பவற்றில் முறையே யகர மெய்யும் ககரவுயிர் மெய்யிலிருக்கிற ககரமெய்யுமாகவும், ரகரமெய்யும் ககரவுயிர்மெய்யிலிருக்கிற ககரமெய்யுமாகவும், ழகரமெய்யும் ககர வுயிர்மெய்யிலிருக்கிற ககரமெய்யுமாகவும் மயங்கினமை போலன்றி வேய்க்குறை என்பதில் யகரமெய்யும் ககரமெய்யும் ஆகிய இரண்டுடனே இவற்றின்பின் மூன்றாவதாக குகரவுயிர்மெய்யிலிருக்கிற ககரமெய்யும் மயங்கின. இரண்டு தனிமெய்களும் ஒரு உயிர்மெய்யுமாக மயங்கின என்றவாறாம். இப்படியே மற்றவைகளையு நோக்கி ஈரொற்றாய் மயங்கினமை யறிக.

ஈரொற்றுமாம் என உம்மைகொடாது சூத்திரித்தார் யரழ என்னு மூன்று மெய்களின் முன்னும் ஙகரம் ஈரொற்றாயன்றி ஒரொற்று முயிர்மெய்யுமாக மயங்குதலின்மையின் அதற்கும் பொருத்தமாதற் பொருட்டு.

ஈரொற்றாம் என்பது இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை தொக்கதெனக் கொள்ளின் ஏற்புழிக்கோடலால் ஓரொற்று முயிர்மெய்யு மாய் மயங்காதனவற்றை விலக்கி ஏனையவற்றைக்கொள்க.

ரகரமெய்யும் ழகரமெய்யுந் தனிக்குற்றெழுத்தின்பின் வரப்பெற்ற மொழிகள் தமிழிலில்லாமையால் ரழத் தனிக்குறிலணையா என்றார் என்றது 'உயிர்மெய் மயக்களவின்றே' என்று முற்கூறப்பட்ட

உயிர்மெய் மயக்கத்திற்குச் சிறிது வரையறையுமுண்டென்பது உணர்த்தியவாறாம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் "ரகார ழகாரங் குற்றொற்றாகா" என்று கூறினார். கூறினரேனும், அர்த்தம், அர்க்கன், வர்க்கம், சர்க்கரை, கர்த்தபம், வர்த்தகம் என்று சில வடமொழிகள் 'ரவ்வழியுவ்வுமாம்' என்னும் விதியால் உகரம் பெறாமலும் வடமொழி மயமாய்த் தமிழில் உலகவழக்கினுஞ் செய்யுள் வழக்கினும் பயின்றுவருதல் காண்க.

உயிருமுயிரு மயங்குதலில்லையாதலின் அதனை ஒழித்து மெய்யுடன்மெய் மங்குதலை உடனிலை வேற்றுநிலையென்றிரண்டாக வகுத்தார்.

உயிருடன் மெய் மயங்குதலையும் மெய்யுடன் உயிர் மயங்குதலையும் உயிர்மெய் மயக்கமென்றுரைத்தார். இவைகளுமேயன்றி உயிருடன் ஆய்தமும் ஆய்தத்துடன் மெய்யுமயங்கு மயக்கமுமுண்டு: அது 'குறியதன் முன்னராய்தப்புள்ளி, உயிரொடு புணர்ந்தவல்லாறன் மிசைத்தே' என்று ஆய்தத் தோற்றங்கூறிய முகத்தாலுணரப் படுமாதலின் வேறாகக் கூறாதுவிட்டார்.

செய்யுளில் ஈரொற்றாய் நிற்கும் எழுத்துக்கள்

120. ளளமெய் திரிந்த னணமுன் மகாரம்
நைந்தீ ரொற்றாஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இ—ள். ல ள மெய் திரிந்த ன ண முன் மகாரம் – லகார ளகார வொற்றுத் திரிந்த னகார ணகாரங்களின் முன்வரும் மகர வொற்று, – **நைந்து ஈரொற்று ஆம் செய்யுளுள்** – (முன்சொன்னபடி) குறுகி அந்த மெய்யொடு ஈரொற்றுடனிலையாம் பாட்டினுள். **எ—று.**

உ—ம். "திசையறுமீகானும்போன்ம்" எனவும். "மயிலியன் மாதர்மருண்ம்" எனவும் வரும்

முதனிலை இறுதிநிலை இடைநிலைகளுக்குப் புறனடை

121. தம்பெயர் மொழியின் முதலு மயக்கமும்
இம்முறை மாறியு மியலு மென்ப.

இ—ள். தம் பெயர் மொழியின் – எழுத்துக்கள் தம்முடைய பெயரைச் சொல்ல வருங்காலத்தில், **முதலும் மயக்கமும்** – முதனிற்றலும் இடை நிற்றலும், **இம்முறை மாறியும் இயலும் என்ப** – (முன்விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய) இந்தக்கிரமந்தவறுற்றும் நடைபெறும். **எ—று.**

முதலீறிடை நிலைகளுக்கு முன்விதிக்கப்பட்டனவும், விலக்கப் பட்டனவும் மொழியின்கண் வருமெழுத்துகளுக்காதலின், எழுத்துக்களுடைய பெயரை உச்சாரணத்தாற்கூறின் அப்பொழுது, (மொழிக்கு முதலாகுமென்ற எழுத்துக்களேயன்றி) முதலாகாத எழுத்துக்களும் முதலாகும். அவற்றை நிலைமொழி வருமொழியாகப் புணர்க்குமிடத்து (இன்னதோடு இன்னது மயங்குமெனப்பட்ட எழுத்துக்களுமன்றி) விலக்கப்பட்ட எழுத்துக்களும் மயங்கும் என்று தெளிக.

இப்படியே விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எல்லா வெழுத்துக்களும் முதலாகும் இடைநிற்றலாகுமெனவே ஈற்றிற்கு விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எழுத்துக்கள் ஈறாகியும் வருமென்பது அருத்தாபத்தியால் அமைதலால் ஈறுமென மிகைபடக் கூறாதுவிட்டார். சிறுபான்மையவாதலின்.

வ–று. ''அவற்றுள், ல ளகான் முன்னர் யவவுந்தோன்றும்'' என்றதில் லகரம் முதலாகியும், 'அவற்றுள் என்னுங் கூனிறுதி ளகரமெய்யொடு மயங்கியும் நின்றது. கெப்பெரிது என்பதில் எகரம் மெய்யொடு கூடி யீறாகி நின்றது.'

எழுத்தை எடுத்து மொழிந்தமையால் முதலாகாதது முதலாகியும், மங்காதது மயங்கியும், ஈறாகாதது ஈறாகியும் வந்தன.

10. போலி

மொழியிறுதிப் போலி

122. மகர விறுதி யஃறிணைப் பெயரின்
னகரமோ டுறழா நடப்பன வுளவே.

இ–ள். அஃறிணைப் பெயரின் இறுதி மகரம் – பால்பகா வஃறிணைப் பெயர்களிடத்து ஈற்றிலே நின்ற மகரமெய், **னகரமோடு உறழா நடப்பன உள –** னகரமெய்யொடு ஒத்து நடப்பனவுஞ் சிலவுள. **எ–று.**

மகரம் னகரத்தோடொத்தலாவது பெயரினிறுதியிலே மகரமெய் நின்றவிடத்து னகரமெய் வந்து நிற்பினும் பொருள் வேற்றுமையின்றி யொத்தலாம். இம்மகரம் குறிலிணைக் கீழ் மகரமென்றறிக.

உ–ம். அகம்=அகன்; நிலம்=நிலன்; பலம்=பலன்; கலம்=கலன்; அறம்=அறன் என வரும்.

அஃறிணைப் பெயரினிறுதி மகரம் னகரத்துடனொத்து நடவாதன பலவுளவாதலின் உறழாது நடப்பன என்னுந் தொடரும்

நிலைமொழியீறு குறைந்து உறழா நடப்பன என்று நிற்குமாதலின் அது அவ்விருபொருட்கு மியைய அவ்வாறு கூறினார். ஒவ்வாது வருதற்கு உதாரணம்: வட்டம், குட்டம், மாடம், கூடம், பாடம் என்பனவாம். இவை வட்டன், குட்டன், மாடன், கூடன், பாடன் என்று வரமாட்டா. அகலம், படம், கமலம் என்று குறிலிணையைச் சார்ந்துவந்தும் னகரவொற்றொடு ஒவ்வாதுவந்த மகரங்களுமுண்டு. இவ்வாறே பிறவுங் கண்டாராய்க.

தலைதடுமாற்றமாக இவ்விறுதிப் போலியை முற்கூறியதினால், சுரும்பு=சுரும்பர்; வண்டு=வண்டர் எனச் சில மென்றொடர்க் குற்றியலுகரப் பெயரிறுதி உகரம் அர் என்பதனோடொத்து வருதலும், பந்தல்=பந்தர், சாம்பல்=சாம்பர், குடல்=குடர் எனச் சில லகரமெய்யீற்றுப் பெயரினிறுதி லகரமெய் ரகரமெய்யோடொத்துவருதலுங் கொள்க.

தலை தடுமாற்றவகைபற்றிக் கொள்ளப்பட்ட இந்த மகரங்களும், பலவெழுத்தின்பின் வந்தனவே என்றும் அவற்றுள்ளும் சிலவே யாகுமன்றி அனைத்துமாவன வல்லவெனவும் கண்டுணர்க.

மொழிமுதற்போலியும், மொழியிடைப்போலியும்

123. அ ஐ முதலிடை யொக்குஞ் சஞயமுன்

இ–ள். முதல் இடை – சொல்லுக்கு முதலிலும் நடுவிலும் – **அ ஐ ஒக்கும் –** அகரமும் ஐகாரமும் வேறுபாடின்றி ஒத்து நடக்கும், **ச ஞ ய முன் –** சகர ஞகர யகரங்களுக்கு முன்வருமாயின். **எ–று.**

இங்கே முன் என்றது கால முன்னை.

உ–ம். பசல்–பைசல்; மஞ்சு – மைஞ்சு; மயல்–மையல் என முதலில் ஒத்து வந்தன. அமச்சு – அமைச்சு; இலஞ்சி – இலைஞ்சி; அரயர் – அரையர் என இடையில் ஒத்து வந்தன. இயற்கை அகரத்துக்கு ஐகாரம் போலியாய் வந்ததன்றி ஐகாரத்துக்கு அகரம் போலியாய் வந்ததன்று என்றறிக.

மொழியிடைப் போலி

124. ஐகான் யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞஃகா னுறழு மென்மரு முளரே.

இ–ள். சில் வழி – சொல்லுக்கு நடுவே சிலவிடத்து, **ஐகான்** (வழி) – ஐகாரத்தின் பின்னும், **யவ் வழி –** யகர மெய்யின் பின்னும், **நவ்வொடு ஞஃகான் உறழும் –** இயல்பாய்வரும் நகரமெய்யினோடு ஞகரமெய் ஒத்துநடக்கும், **என்மரும் உளர் –** என்று சொல்வாருஞ் சிலருண்டு. **எ–று.**

உ–ம். ''செய்ஞ்ஞின்ற நீல மலர்கின்ற தில்லைச்

சிற்றம்பலவன், மைஞ்ஞின் றவொண்கண் மலைமகள் கண்டு மகிழ்ந்துநிற்க, நெய்ஞ்ஞின்றெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற்றான், கைஞ்ஞின்ற வாடல்கண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு காண்பதென்னே.'' என்னுங்கவியில் செய்ந்நின்ற, நெய்ந்நின்றெரியும் என யகரவொற்றின் பின்னின்ற இயல்பான நகரத்திற்கு ஞகரம் போலியாய் வந்ததும்; மைந்நின்ற, கைந்நின்ற என்பவைகளில் ஐகாரத்தின் பின்னின்ற இயல்பான நகரத்திற்கு ஞகரம் போலியாய் வந்ததுங் காண்க. சேய்நலூர் – சேய்ஞலூர்; ஐந்நூறு – ஐஞ்ஞூறு என்பனவும் யகரமெய்யின்பின் வந்த நகரத்திற்கு ஞகரம்போலி யானதற்கும் ஐகாரத்தின் பின்னின்ற நகரத்திற்கு ஞகரம் போலியானதற்கும் முறையே உதாரணமாம்.

மண்யாத்தகோட்ட மழகளிறு, ''மண்ஞாத்த கோட்டமழகளிறு தாங்குமே.'' எம். பொன்யாத்த – ''பொன்யாத்ததார்ப்புரவிபரிக்குமே'' எம் ணகரமெய்யின் முன்னும், னகரமெய்யின்முன்னும் வருமொழிவினைச் சொல்லின் முதலிலே யா நின்றவிடத்து ஞா நிற்பினும் ஒக்கும்போலிக்கு. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் ''ண னவென் புள்ளிமுன் யாவு ஞாவும் வினையோரனைய வென்மனார் புலவர்'' எனச் சூத்திரஞ்செய்தபடி இவ்வாசிரியர் செய்யாதுவிட்டது இறந்தது விலக்கலென்னும் உத்தி.

சந்தியக்கரம்

***125.** அம்மு னிகரம் யகர மென்றிவை*
யெய்தி னையொத் திசைக்கு மவ்வோ
டுவ்வும் வவ்வு மௌவோ ரன்ன.

இ–ள். அம்முன் இகரம் யகரம் என்று **இவை ஒத்து எய்தின்** – அகரத்தின் முன் இகரமும் யகரமுமாகிய இவை தம்முள் ஒத்துப்பொருந்தினால், – **ஐ இசைக்கும்** – ஐ என்னு நெட்டெழுத்து ஒலிக்கும், – **அவ்வோடு உவ்வும் வவ்வும் (ஒத்து) ஓரன்ன எய்தின்** – அகரத்தோடு உகரமும்வகரமெய்யுந் தம்முளொத்து ஒரு தன்மையனவாகப் பொருந்தினால், – **ஔ** (இசைக்கும்) – ஔ என்னு நெட்டெழுத்து ஒலிக்கும். **எ–று.**

யகர வகரமெய்கள் நடுவிலே கலக்குமெனக் கொள்க.

''ஏ ஐ ஓ ஔ சந்தியாக்ஷராணி'' என்று சாரஸ்வத வியாகரணங் கூறுதலுங் காண்க. மொழிந்த பொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனையு முட்டின்று முடித்தல் என்னு முத்தியால் அகரக்கூறும் இகரக்கூறுந் தம்முளொத்து எகரமொலிக்கும்;

அகரக்கூறும் உகரக்கூறுந் தம்முளொத்து ஒகரமொலிக்குமெனக் கொள்க.

பிறிதோருரை: (எழுத்துப்போலி யுணர்த்துகின்றது)

இ–ள். அம்முன் இகரம் யகரம் என்றிவை எய்தின் – அகரத்தின் முன் இகரமும் யகர வொற்றுமாகிய இவை தனித்தனி வருமாயின், **ஐ ஒத்து இசைக்கும்** – ஐகாரத்தை யொத்தொலிக்கும், **அவ்வோடு உவ்வும் வவ்வும் எய்தின்** – அகரத்தொடு உகரமும் வகரவொற்றுமாகிய இவை தனித்தனி வருமாயின், **ஔ ஓரன்ன** – ஔகாரத்தை ஒத்து ஒலிக்கும். **எ–று.**

ஓர் என்பதிடைச்சொல். **உ–ம்.** அ இ=ஐ; அய்=ஐ எனவும்.

அஉ=ஔ; அய்=ஔ, எனவும் கஇ=கை, கய்=கை, கஉ=கௌ, கவ்=கௌ. எ=ம் ''கய்வேல் களிற்றொடு போக்கிவருபவன், மெய்வேல்பறியா நகும்'' எனவும் ''அவ்விய நெஞ்சத்தானாக்கமுஞ் செவ்வியான், கேடு நினைக்கப்படும்.'' எனவும் இவை செய்யுளிலே தொடைநோக்கி ஐகார ஔகாரங்கள் நின்ற இடத்துப் போலிவந்தவாறு காண்க.

இனி இவ்வாறே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ''அகர இகரம் ஐகாரமாகும்'' ''அகர உகர மௌகாரமாகும்'' ''அகரத்திம்பர் யகரப்புள்ளியும், ஐயெமெனடுஞ்சினை மெய்பெறத்தோன்றும்'' எனக் கூறியதறிந்தும், அய்இ இந்த மூன்றுங்கூடி. ஐகாரமாயிற்று. எனவும். அவ்உ இந்த மூன்றுங்கூடி ஔகாரமாயிற்று. எனவும். பொருள் கூறுவாருமுளர். அது போலியிலக்கணமாகாமையுணர்க.

இந்த, 125ம் சூத்திரத்தின் இரண்டாமுறை இராமாநுச கவிராசருடையது. இவ்விஷயத்தில் விசாகப்பெருமாள் ஐயரும் அகரமும் யகரவொற்றுஞ் சேர்ந்து ஐகாரம்போன்றும், அகரமும் வகரவொற்றுஞ் சேர்ந்து ஔகாரம் போன்றும் ஒலிக்கும் என்றார்.

எழுத்தின் சாரியைகள்

***126.** மெய்க ளகரமு நெட்டுயிர் காரமும்*
ஐயௌக் கானு மிருமைக் குறிலிவ்
விரண்டொடு கரமுமாஞ் சாரியை பெறும்பிற.

இ–ள். மெய்கள் அகரமும் – ஒற்றுக்கள் அகரச்சாரியையும், **நெட்டுயிர் காரமும்** – உயிர் நெடில்கள் காரச் சாரியையும், **ஐ ஔக்கானும்** – (அவற்றுள்) ஐகார ஔகாரங்கள் (காரச்சாரியையைப் பெறுதலுமன்றிக்) கான்சாரியையும், **இருமைக்குறில் இவ்விரண்டொடு கரமும்** – உயிர்க்குறிலும் உயிர்மெய்க்குறிலும்

கரம்தான் என்னும் இரண்டையும் தனித்தனி பெறுதலுமன்றிக் கரச்சாரியையும்,**ஆம் சாரியை பெறும்** – ஆகின்ற சாரியைகளைப் பெறும்.

மெய்கள் அவ்வும் என்னாது (சாரியையாய் வருவதற்குஞ் சாரியை சேர்த்து) அகரமுமென்றமையால் கரம், காரம், கான்வரின் அவை மெய்யெழுத்திற்குச் சாரியையாய் வந்த அகரத்தினது சாரியை என்று கொள்க. எனவே மெய்யெழுத்துக்கள் அ என்னுஞ் சாரியையும் அதுபெற்றபின் கரம், காரம், கான் என்னு மூன்று சாரியைகளில் ஒன்றையும் உடன்பெறுமென்றறிக. குற்றெழுத்தொடு கான் சாரியை கூடும்போது இடையிலே ஆய்தம் விரியும். அகரமும், கரமும், கானும் என்று மூன்று சாரியை சொல்லிவிட்டுப் பின்பு, இவ்விரண்டொடு என்று இகரச்சுட்டாற் குறித்தமையால் சமீபத்திலுள்ள கான், காரம் என்னு மிரண்டு சாரியையுங் கருதப்பட்டன.

உ–ம். க, ங, ச, ஞ எம், ஆகாரம், ஈகாரம், ஐகாரம், ஔகாரம், எம், ஐகான், ஔகான், எம், அகாரம், அஃகான், அகரம்; மகாரம், மஃகான், மகரம், எம், வரும். வடமொழியிலே உயிர்மெய் நெடில்கள் சாரியை பெறுவனவாயினுந் தமிழில் உயிர்மெய் நெடில்கள் சாரியைபெற மாட்டாவாதலின் உயிர்மெய் நெடில்களுக்குச் சாரியை கூறாதுவிட்டார். மெய்கள் அகரமும் என மெய்யை முதலெடுத்துக் கூறியதுமெய்கள் சாரியை பெற்றன்றித் தனித்து உச்சரிக்கப்படா உயிருமுயிர்மெய்க் குறிலுஞ் சாரியை பெறாமலும் உச்சரிக்கப்படும் என்பது விளக்குதற்காம்.

இச்சூத்திரத்திற் சாரியை என்றது உச்சாரணத்தின் பொருட்டு எழுத்துக்களோடு சேர்க்கப்படுமெழுத்தை யென்றறிக. ''ஹகாராதி ஷ்வகார உச்சாரணார்த்த:'' என்று வடமொழி வியாகரணங் கூறுதலுமறிக.

விகற்பத்தின் முடித்தலென்னு முத்தியால் மேல் விரிந்து முடிந்து கிடந்தனவற்றை விளங்கவேண்டி இங்கே தொகுத்து முடித்தலால், இச்சூத்திரம் முடிந்தது முடித்தலென்னு முத்தி.

மேல்விரிந்து கிடந்தன சில வருமாறு:– 68ம் சூ. 'வல்லினங் க ச ட த ப ற வெனவாறே' என்பதில் அகரச்சாரியையும், கஉ0–ம் சூ. 'மகாரம் நைந்தீரொற்றாம்' என்பதில் அகரச்சாரியையுடன் காரச் சாரியையும், கக–ம் சூ. 'வஃகான்மிசையுமக்குறுகும்' என்பதில் அகரச் சாயையுடன் கான்சாரியையும் மெய்யெழுத்துப் பெற்றமை காண்க. சக–ம் சூ. 'உகரமாறாறைகான்மூன்றே, ஔகானொன்றே மஃகான்மூன்றே' என்பதில் கரம் என்னுஞ் சாரியையும், கான் என்னுஞ் சாரியையும் உயிர்பெற்றமையும், 'அ இ உ எ ஒக்குறிலைந்தே' 'ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ நெடில்' என உயிர் சாரியை பெறாமலும் , கஉச–ம் சூ. 'நவ்வொடுசில்வழி' என உயிர்மெய்க்குறில் சிலவிடத்துச் சாரியை பெறாமலும் வந்தமை

காண்க. இவற்றையும் இவை போல்வனவற்றையுங் கண்டு மேல்விரிந்து கிடந்தனவற்றை இச்சூத்திரந் தொகுத்து முடித்தலை வகைபட விளங்குக.

எழுத்தின் அகத்திலக்கணமாகிய பத்து விஷயங்களுமல்லாது, எழுத்துக்களின் உச்சாரணவுபகாரமாக 'மெய்களகரமும்' என்று பிறவிடயஞ் சொல்லப்படுகின்றதே யெனின்; அ என்பதை அகரம் என்றும், அகாரம் என்றும், அஃகான் என்றும், ம என்பதை மகரம் என்றும், மகாரம் என்றும், மஃகான் என்றும், வழங்குதலும் ஒருவாற்றானோக்கின் ஓரொலியைக் குறித்தற்குப் பலவெழுத்தினொலியுமொத்து வந்த ஒருவகைப் போலியென்று கொள்ளுதற்கும் பொருந்துமாதலின் இவ்விஷயம் பிறவிடயமன்றென்க.

இவ்வியலுக்குப் புறனடை

127. மொழியாய்த் தொடரினு முன்னனைத் தெழுத்தே.

இ–ள். எழுத்து – எழுத்துக்கள், – **மொழியாய்த் தொடரினும்** – பதமாயினும் அப்பதம் தன்னொடும் உருபொடுந் தொடர்ந்தாலும், – **முன் அனைத்து** – முன் சொல்லப்பட்ட அப்பத்திலக்கணத்தையு முடையனவாகும்.

எழுத்தென்பது சாதியொருமையாதலால் அனைத்தென்னும் ஒருமையோடு முடிந்தது.

வ–று. அஃகல்; அ, எனவும், ஆல், ஆ, எனவும், கடல், க, எனவும் கண்டு கொள்க. இடையீறுகளில் நிற்குமெழுத்துக்களை மிவ்வாறு நோக்கியுணர்க. இவ்வுதாரணங்களில் உயிரெழுத்தும், மெய்யெழுத்தும், சார்பெழுத்தும் மொழிக்கு அங்கமாய்த் தொடர்ந்து நிற்கு நிலையினும், மொழியாகுதற்கு முன்னே தனித்து எழுத்தாகி நிற்கு நிலையினும் பெயர், பிறப்பு, உருவம், மாத்திரை முதலாயின ஒத்து விகற்பமின்றியிருத்தல் காண்க.

''மொழிப்படுத்திசைப்பினுந் தெரிந்து வேறிசைப்பினும், எழுத்தியறிரியா வென்மனார் புலவர்'' என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும்.

உகரம் தனியே நிற்கு நிலைதவிரச் சிலவெழுத்துக்களோடு தொடர்ந்து குற்றியலுகரமெனப்பட்டு மாத்திரை வேறுபடும். ஐகாரந் தனிநிற்கு நிலையிலன்றி மொழியாய்த் தொடர்ந்தவிடத்து மாத்திரை யாற் பேதப்படும்.

இவ்வாறு சிலவெழுத்துக்கள் பேதப்படுமாயினும் பெரும்பான்மை பற்றி முன்னனைத்தென்றார்.

எழுத்தியன் முற்றிற்று.

2. பதவியல்

பதம்

பதம் இன்னதென்பதும், அதன் வகையும்

128. எழுத்தே தனித்துந் தொடர்ந்தும் பொருடரிற்
பதமா மதுபகாப் பதம்பகு பதமென
இருபா லாகி யியலு மென்ப.

இ–ள். எழுத்தே – எழுத்துக்கள் தாமே, **தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள் தரின் பதமாம்** – ஒவ்வொன்றாகத் தனித்தும் இரண்டு முதலாகத் தொடர்ந்தும் பிறபொருளைத் தருமாயின் பதமாம், **அது பகாப்பதம்** (என) **பகுபதமென இருபாலாகி இயலும்** – அப்பதம் பகாப்பதமெனவும் பகுபதமெனவும் இரண்டு வகையினையுடையதாகி நடைபெறும், – **என்ப** – என்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

எழுத்தே தனித்தும் பதமாம், தொடர்ந்தும் பதமாம் பிறபொருள் என்பதனாற் பலவெழுத்து மொழியுங் கருதப்பட்டன.

உ–ம். ஆ, ஈ என ஓரெழுத்து மொழிகள் காண்க. கிளி, அணி; மரம், காலம்; அரக்கு, கஞ்சம்; பம்பரம், தரங்கம்; உத்திராடம், சதபத்திரி எனப் பலவெழுத்துமொழி காண்க.

எழுத்தே பொருடரின் பதமாம் எனவே பொருடராவிடிற் பதமாகாதென்று எதிரதுமறுத்து மீட்சிமொழியாயிற்று.

உ–ம். கி, என்று தனித்துவந்து பொருடராமையிற் பதமாகாமை காண்க.

இறிஞி என்று பலவெழுத்துத் தொடர்ந்துவந்து பொருடராமையிற் பதமாகாமை யுணர்க.

கி என்பது தனியே நின்று கிகரம் என்னும் எழுத்தாகிய பொருளைத் தரும், இறிஞி என்று தொடர்ந்த மூவெழுத்துக்களும் இகரறிகர ஞிகர எழுத்துக்கள் என்னும் பொருளைத் தருமே இங்ஙனமாகவும் பதமாகாவென்னலாமோவெனின் இங்கே பொருளென்றது எழுத்தாகிய பொருளையன்று பிறபொருளையாதலின்; பிற பொருளையுணர்த்தாமையிற் பதமாகவில்லையென்றறிக.

இங்கே எழுத்தைக் காட்டும் போதும் பதமாமென்று ஆசிரியர் கருதினாராயின் பொருடரின் என்பதைவிட்டு எழுத்தே தனித்துந் தொடர்ந்தும் பதமாம் என்று கூறுவர். இவ்வாறு கூறாமற் பொருடரின் என்பதைக் கூடிக் கூறினமையாற்றான் எழுத்தல்லாத பிறபொருளையே ஈண்டுப் பொருளென்று கருதினாரென்பது தெளிவாயிற்று. ‘‘தன்னை

யுணர்த்தினெழுத்தாம் பிறபொருளைச், சுட்டுதற்கண்ணே யாஞ்சொல்’’ என்று பிறர் வகுத்துணர்த்தியதும் அறிக.

ஓரெழுத்துமொழி

129. உயிர்மவி லாறுந் தபநவி லைந்துங்
கவசவி னாலும் யவ்வி லொன்றும்
ஆகு நெடினொது வாங்குறி லிரண்டோ
டோரெழுத் தியல்பத மாறேழ் சிறப்பின.

இ–ள். உயிர் மவில் ஆறும் – உயிர் வருக்கத்திலும் மவ்வருக்கத்திலும் அவ்வாறும், **த ப ந வில் ஐந்தும்** – தவ்வருக்கத்திலும் பவ்வருக்கத்திலும் நவ்வருக்கத்திலும் ஐவைந்தும், **கவசவில் நாலும்** – கவ்வருக்கத்திலும் வவ்வருக்கத்திலுஞ் சவ் வருக்கத்திலும் நந் நான்கும், **யவ்வில் ஒன்றும்** – யவ்வருத்தத்தில் ஒன்றும், **ஆகும் நெடில்** – ஆகுநெட்டெழுத்துமொழி நாற்பதும், **நொது ஆம் குறில் இரண்டோடு** – நொவ்வுந் துவ்வும் ஆகுங் குற்றெழுத்து மொழி இரண்டுடனே, **ஓரெழுத்து இயல்பதம் ஆறேழ் சிறப்பின** – ஓரெழுத்தாலாகியமொழி நாற்பத்திரண்டுஞ் சிறந்தனவாம். **எ–று.**

உ–ம். ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, எனவும், மா, மீ, மூ, மே, மை, மோ, எனவும், தா, தீ, தூ, தே, தை, எனவும், பா, பூ, பே, பை, போ, எனவும், நா, நீ, நே, நை, நோ, எனவும், கா, கூ, கை, கோ எனவும், வா, வீ, வை, வெள எனவும், சா, சீ, சே, சோ எனவும், யா எனவும், நொ, து எனவும், வரும். இவற்றுள் ஊ–இறைச்சி. ஓ–மதகுநீர் தாங்கும் பலகை. பே – நுரை. நே – அன்பு. சோ – மதில். நொ – துன்பப்படு. து – உண்.

இவை சிறப்பின எனவே கு, கெள, பீ, வே என்பனவும் அவ் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்ப்பொருளை ஒப்புமையாற் காட்டுகின்ற ஔ என்பது ம், அ, இ, உ என்னுஞ் சுட்டிடைச் சொல்லும், எ என்னும் வினாவிடைச் சொல்லும், ஒ என்னும் முதனிலை இடைச்சொல்லும் ஆகிய உயிர்க்குற்றெழுத்தாலாகிய ஓரெழுத்து மொழிகளும், கு, கெள, வெள, பீ, கு, சை என்பனவும் இவைபோல்வனவும் சிறப்பில்லாத ஓரெழுத்துமொழிகளெனக்காண்க.

பலவெழுத்தொருமொழி

130. பகாப்பத மேழும் பகுபத மொன்பதும்
எழுத்தீ றாகத் தொடரு மென்ப.

இ–ள். பகாப்பதம் ஏ (ழெழுத்து) **ஈறு ஆக**–பகாப்பதங்கள் இரண்டெழுத்து முதல் ஏழெழுத்தீறாகவும், **பகுபதம் ஒன்பது எழுத்து**

ஈறாக – பகுபதங்கள் இரண்டெழுத்து முதல் ஒன்பதெழுத்தீறாகவும், – **தொடரும் என்ப** – தொடருமென்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

இச்சூத்திரத்தாற் கூறப்படுவன பலவெழுத்து மொழியாதலின் இரண்டெழுத்து முதல் என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது தொடர்தற் கின்றியமை யாமையின் எழுத்தென்பதை ஏழென்பதனோடுங் கூட்டியுரை செய்யப்பட்டமையால் எண்ணும்மைகள் உரையில் எழுதப்படவில்லை.

உ–ம். அணி, அறம், அகலம், அருப்பம், தருப்பணம், உத்திரட்டாதி என்பன பலவெழுத்துப் பகாப்பதங்கள்.

கூனி, கூனன், குழையன், பொருப்பன், அம்பலவன், அரங்கத் தான், உத்திராடத்தான், உத்திரட்டாதியான் என்பன பலவெழுத்தாய் வந்த பகுபதங்கள். நடத்துவிப்பிக்கிறான் எனப் பகுதிமுதலிய உறுப்பு வேறுபட்டு வருவனவற்றிற்கு இவ்வரையறையில்லை, ஒன்பதெழுத்தின் மேற்பட்டும் வருமென்றறிக.

பகாப்பத இலக்கணம்

***131.** பகுப்பாற் பயனற் றிடுகுறி யாகி*
முன்னே யொன்றாய் முடிந்தியல் கின்ற
பெயர்வினை இடையுரி நான்கும் பகாப்பதம்.

இ–ள். பகுப்பால் பயன் அற்று – பிரிக்கப்படுதலாற் பொருட்பயனின்றி, **இடுகுறியாகி** – காரணமின்றி இடப்பட்ட குறியாகி, **முன்னே ஒன்றாய் முடிந்து இயல்கின்ற** – தோன்றிய காலந்தொட்டு ஒரு பதமாய் முடிந்து நடக்கின்ற, **பெயர் வினை இடை உரி நான்கும் பகாப்பதம்** – பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாகிய நான்கும் பகாப்பதங்களாம். **எ–று.**

உ–ம். வாழை, நீர், நெருப்பு, பொன், மரம், வேர் என்பன பெயர்ப்பகாப்பதம், நட, வா, அடி, மிதி, உண், தின், வெஃகு என்பன வினைப்பகாப்பதம். மன், கொல், போல், மற்று, பிறிது என்பன இடைப்பகாப்பதம். உறு, கழி, நனி, தவ, கடி என்பன உரிப்பகாப்பதம்.

உறு, கழி, நனி, தவ என்பன மிகுதிப் பொருளன. கடி – மணமுதலிய பொருளது. ஏற்புழிக் கோடலென்னுமுத்தியால் இடுகுறியாகி என்பதைப் பெயருக்கு மாத்திரங்கொண்டு, மற்றெல்லா வற்றையும் நால்வகைக்குங் கொள்க.

நிரூபணம்: வாழை என்னும் பகாப்பதத்தை வா+ழை எனப் பிரித்தால் பிரித்திருக்கிற அவ்விரண்டு பங்கும் பொருளிழந்து அநர்த்தமாயினமை காண்க. (அநர்த்தம் – பயனின்மை, வீண்) வா என்னும் பங்குக்கு வாராயென்று பொருளில்லையோவெனில் அது பிறிது சொல்லின் பொருளன்றி வாழை என்னும் பொருளின் பங்காயியையும் பொருளில்லை யென்றறிக.

பயனற்று என்பதற்குப் பகுதி விகுதிகளாகிய பயனில்லாமல் என்றுரைக்கிற் பகுதி விகுதி இல்லாமை பயனின்மை என்றாகி அவை இல்லாதனவாகிய பகாப்பதம் பயனற்றனவென்று முடிந்து விபரீதமாகுதலறிக.

பகுபதம்

***132.** பொருளிடங் காலஞ் சினைகுணந் தொழிலின்*
வருபெயர் பொழுதுகொள் வினைபகு பதமே.

இ–ள். பொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழிலின் வருபெயர். பொருளும் இடமுங் காலமுஞ் சினையுங் குணமுந் தொழிலுங் காரணமாக வருகின்ற பெயர்ச் சொற்களும், **பொழுது கொள் வினை** – தெரிநிலையாகவுங் குறிப்பாகவுங் காலத்தைக் கொள்ளும் வினைச்சொற்களும், **பகுபதம்** – பகுபதங்களாகும். **எ–று.**

பொழுதுகொள்வினை பகுபதமெனவே அவ்விருவகை வினையாலணையும் பெயர்களும் பகுபதமாமென்பது அருத்தாபத்தியாற் கூறினாரெனவறிக. அவ்விருவகை வினையாலணையும் பெயர்களாவன: தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர், குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர் என்னுமிரண்டும் என்றறிகி.

உ–ம். பொன்னன் என்பது பொருட்பெயர்ப்பகுபதம், அகத்தன் என்பது இடப்பெயர்ப்பகுபதம், ஆதிரையான் என்பது காலப்பெயர்ப்பகுபதம், கண்ணன் என்பது சினைப்பெயர்ப்பகுபதம், கரியன் என்பது குணப்பெயர்ப்பகுபதம், ஊணன் என்பது தொழிற் பெயர்ப்பகுபதம்.

நடந்தான், நடக்கின்றான், நடப்பான் என்பன உடன்பாட்டுத் தெரிநிலைவினை முற்றுப் பகுபதம்.

நடந்த, நடக்கின்ற, நடக்கும் என்பன உடன்பாட்டுத் தெரிநிலைப் பெயரெச்சவினைப் பகுபதம்.

நடந்து, நடக்க, நடக்கின் என்பன உடன்பாட்டுத் தெரிநிலை வினையெச்சப் பகுபதம்.

நடந்திலன், நடக்கின்றிலன், நடவான் என்பன எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினை முற்றுப் பகுபதம்.

நடவாத என்பது எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினைப்பெயரெச்சப் பகுபதம்.

நடவாது, நடவாமல் என்பது எதிர்மறைத் தெரிநிலைவினை வினையெச்சப் பகுபதம்.

பொன்னன், ஊணன், அற்று, இற்று, எற்று என்பன உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினை முற்றுப் பகுபதம்.

கரிய, பெரிய என்பன உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினைப் பெயரெச்சப் பகுபதம்.

பைய, மெல்ல என்பன உடன்பாட்டுக் குறிப்பிவினை வினையெச்சப் பகுபதம்.

அல்லன், இல்லன், அன்று, இன்று என்பன எதிர்மறைக் குறிப்பு வினைமுற்றுப் பகுபதம்.

அல்லாத, இல்லாத, என்பன எதிர்மறைக் குறிப்புவினைப் பெயரெச்சப் பகுபதம். அன்றி, இன்றி, அல்லாமல், இல்லாமல் என்பன எதிர்மறைக்குறிப்பு வினை வினையெச்சப் பகுபதம்.

நடந்தான், நடந்தவன் என்பன தெரிநிலை வினையா லணையும் பெயர்ப் பகுபதம். பொன்னன், பொன்னவன் என்பன குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர்ப் பகுபதம்.

பெயர்ப்பகுபதம் பகுதி விகுதி யிரண்டிலும் பொருட் சிறப்புடையதாய்க் காலங்கொள்ளாது வேற்றுமையுருபேற்று வரும். வினைக் குறிப்பு முற்றுப் பகுபதம் பகுதியிற் பொருட்சிறப்புடையதாய்க் காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டி வேற்றுமையுருபேலாது வரும் வினைக் குறிப்பு முற்றாலணையும் பெயர்ப் பகுபதம் விகுதியிற் பொருட்சிறப்புடையதாய்க் காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டி வேற்றுமையுருபேற்று வரும். இவையே இம்மூன்றுக்கும் வேறுபாடாம். உ–ம். பொன்னனை வணங்கினான்; சாத்தன் பண்டுபொன்னன்; பண்டு பொன்னனைக் கொணர்ந்தேன் எனவரும்.

தெரிநிலைவினை முற்றுப் பகுபதம் பகுதியிற் பொருட் சிறப்புடையதாய்க் காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டி வேற்றுமை யுருபேலாது வரும். தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர்ப் பகுபதம் விகுதியிற் பொருட்சிறப்புடையதாய்க் காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டி வேற்றுமையுருபேற்று வரும். இவையே இவ்விரண்டற்கும் வேறுபாடாம். உ–ம். சாத்தனடந்தான்; நடந்தானைத் தடுத்தேன் எனவரும்.

எல்லாச் சொற்களையும் கூறுங்காற் பொருள் சிறக்குமிடத் தெழுத்தை எடுத்தும், அயலெழுத்தை நலித்தும், மற்றையெழுத்துக் களைப் படுத்துங் கூறுக.

மேற்கூறிய பெயர்ப் பகுபதங்களுள் அடங்காது வேறாய் வருவனவுஞ் சிலவுள: அவை தொழிற்பெயரும், பண்புப்பெயரும், பிறபெயருமாம். உ–ம். நடத்தல், வருதல், உண்டல், சேறல் எனவும், செம்மை, கருமை எனவும். சேர்ந்தார்க்கொல்லி, உடுக்கை எனவும். வரும்.

பகுபதவுறுப்புகள்

133. பகுதி விகுதி யிடைநிலை சாரியை
சந்தி விகார மாறினு மேற்பவை
முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுமெப் பதங்களும்.

இ–ள். பகுதி விகுதி இடைநிலை சாரியை சந்தி விகாரம் ஆறினும் – முதனிலையும் இறுதிநிலையும் இடைநிலையும் சாரியையுஞ் சந்தியும் விகாரமும் ஆகிய இவ்வாறு றுப்பினுள்ளும், **ஏற்பவை முன்னிப் புணர்ப்ப** – பொருளமைதிக்கு ஏற்பவைகளை நினைத்து அறிவுடையோர் கூட்டி முடிக்க, **எப்பதங்களும் முடியும்** – எவ்வகையான பகுபதங்களும் முடிவு பெறும். **எ–று.**

உ–ம். கூனி என்பது கூன்+இ எனப் பகுதிவிகுதிகளான் முடிந்தது. உண்டான் என்பது உண்+ட்+ஆன் என அவ்விரண்டுடன் இடைநிலை பெற்று முடிந்தது. உண்டனன் என்பது உண்+ட்+அன்+அன் என அம்மூன்றுடன் சாரியைபெற்று முடிந்தது. பிடித்தனன் என்பது பிடி+த்+த்+அன்+அன் என அந்நான்குடன் சந்தி பெற்று முடிந்தது. நடந்தனன் என்பது நட+த்+த்+அன்+அன் என அவ்வைந்தும் பெற்றுச் சந்தியால்வந்த தகர வல்லொற்று மெல்லொற்றாதலாகிய விகாரமும் பெற்று முடிந்தது.

பதப்புணர்ச்சிக்கு விதிக்கப்பட்ட தோன்றன் முதலாகிய மூன்று புணர்ச்சி விகாரங்களையும் வலித்தன் முதலாகிய ஒன்பது செய்யுள் விகாரங்களையும் இது பெறுமென மாட்டுதலால் இது மாட்டெறிந் தொழுகலென்னு முத்தி. **பிரகிருதி** என்னும் அரியமொழி பகுதியெனவும், **விகிருதி** என்னும் ஆரியமொழி விகுதி எனவுந் திரிந்து நின்றன.

பகுதி
பகுதி இன்னவென்பது

134. தத்தம்,
பகாப்ப தங்களே பகுதி யாகும்.

இ–ள். தத்தம் பகாப்பதங்களே – பெயர்ப் பகுபதங்களுள்ளும் வினைப் பகுபதங்களுள்ளும் அவ்வவற்றின் முதலில் நிற்கின்ற பகாப்பதங்களே, **பகுதியாகும்** – பகுதிகளாம். **எ–று.**

பெயர்ப் பகுபதங்கட்கும் வினைக் குறிப்புப் பகுபதங்கட்கும் பெரும்பான்மையும் பெயர்ச்சொற்களும் சிறுபான்மை இடைச் சொற்களும் பகுதிகளாம்.

உ–ம். குழையன், அகத்தன், ஆதிரையான், பல்லன், செய்யன், கூத்தன், எனப் பெயர்ப் பகுபதங்கட்கு குழை, அகம், ஆதிரை, பல், செம்மை, கூத்து என்னும் பொருளாதி யறுவகைப் பெயரும் பகுதியாய் வந்தன. வினைக் குறிப்பு முற்றிற்கும் இவை உதாரணமாமெனக் கொள்க.

அவன், எவன், பிறன் எனப் பெயர்ப் பகுபதங்கட்கு இடைச் சொற்கள் பகுதியாய் வந்தன. அற்று, இற்று, எற்று என வினைக்குறிப்பு முற்றுப் பகுபதங்கட்கு இடைச்சொற்கள் பகுதியாய் வந்தன.

படித்தான், விதைக்கிறான், துயில்வான் என்னுந் தெரிநிலை வினைப் பகுபதங்களுக்கு முறையே படி, விதை, துயில் என்னும் வினைப் பகுதிகள் வந்தன.

தத்தம் என்றது பெயர்ப் பகுபதங்களையும் வினைப் பகுபதங்களையும், 'பொருடரிற்பதமாம்' என்று முன்னோதியதினாலும், பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி என்று பகுபதங்களைப் பகுத்தபோது பிரிந்து நின்ற நிலைமையிற் பகுதி மாத்திரம் பொருட்பேறுடைய பதமாய் நிற்கும்; விகுதி முதலானமற்றை யறுப்புக்கள் பகுதியோடு கூடினபின்னன்றிப் பயன்படாவாமாதலினாலும், இங்கே பகாப்பதங்களே என்றது பகுதிகளையே யென்பது தெளிவாயிற்று.

வ–று. பிடித்தனன் என்னும் பகுபதத்தில் பியென்னும் பகுதி பொருளுணர்த்திப் பதமாகின்றதன்றி த்+த்+அன்+அன் என்று வந்த சந்தியும், இடைநிலையும், சாரியையும், விகுதியும் பிரிந்துநின்ற நிலைமைக்கண் பொருளுணர்த்தாமை காண்க. அவை காலம், திணைபால் முதலிய வுணர்த்துவனவாயினும் 'எழுத்தே தனித்துந் தொடர்ந்தும் பொருடரிற்பதமாம்' என்றது இப் பொருளையன் றென்றுணர்க. ஆதலின் விகுதி இடைநிலை முதலிய வுறுப்புக்கள் பதமாகாமையறிக. சென்றான் என்பதில் ற் இடைநிலையைப் பதமென்று கொள்ளின் றகரம் மொழிக்கு முதலாகி வந்ததென்றுங் கருதல் வேண்டும். அப்படிக் கருதுதல் பெருங்குற்றமாம். இப்படியே பதமென்னுதற் கியலாதவகை பலவுளவாதலாலும், பகுதியைப் பதமென்னுதற்கோரிழுக்கு மின்மையாலும் பகாப்பதங்களே பகுதியாகும் என்றாசிரியர் கூறி விளங்க வைத்தார். பிறரிதற்கு வேறுரை கூறினார்.

பண்புப் பகுதிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி

135. செம்மை சிறுமை சேய்மை தீமை
வெம்மை புதுமை மென்மை மேன்மை
திண்மை யுண்மை நுண்மை யிவற்றெதிர்
இன்னவும் பண்பிற் பகாநிலைப் பதமே.

இ–ள். **செம்மை... நுண்மை** – செம்மை முதல் நுண்மை யீறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினொன்றும், **இவற்றெதிர்** – இவைகளுக் கெதிரான வெண்மை முதலானவைகளும், **இன்னவும்** – இவை போல்வன பிறவும், **பண்பின் பகாநிலைப்பதம்** – பண்புப் பொருளினின்றும் வேறுபொருள் பகுக்கப்படாத நிலையையுடைய பதங்களாம். **எ–று.**

செம்மைக்கு எதிரான மையீறு:– வெண்மை, கருமை, பொன்மை, பசுமை, சிறுமைக்கெதிரான மையீறு: பெருமை; சேய்மைக்கு – அணிமை; தீமைக்கு – நன்மை; வெம்மைக்கு – தண்மை, (குளிர்மை); புதுமைக்கு – முதுமை, (பழமை); மென்மைக்கு – வன்மை, (கடுமை); மேன்மைக்கு – கீழ்மை; திண்மைக்கு – நொய்மை; உண்மைக்கு – இன்மை; நுண்மைக்கு – பருமை.

இன்னவுமென்றதினால் இளைமை, செழுமை, கொழுமை, வண்மை, அன்மை, வெறுமை, குறுமை, நெடுமை, உடைமை, பொய்மை, வறுமை என்பனவுங் கொள்க.

இவையெல்லாஞ் சொன்னிலையாற் பகுபதமாயினும் மை விகுதிக்குப் பகுதிப்பொருளல்லது வேறுபொருள் இல்லாமையினாலே பொருணிலையாற் பகாப்பதமாம் என்பது அறிவித்தற்குப் பண்பிற்பகா என்றும், இவை மை விகுதியின்றி இயங்காமையினால் இவ்விகுதியையும் பகுதியாகவே நிறுத்தி மேல்வரும் விகுதியோடு புணர்க்கத்தகும் என்பது அறிவித்தற்கு நிலைப்பதம் என்றுங் கூறினார். பண்புப் பகாப்பத மென்னாது பண்பிற் பகாநிலைப்பதம் என்றது சொற்பொருள் விரித்த லென்னுமுத்தி. செம்மை சிறுமை முதலியவாக எடுத்துக்காட்டிய வாய்பாடுகள் எடுத்துக்காட்ட லென்னுமுத்தி.

136. ஈறு போதலிடை யுகரமிய் யாதல்
ஆதி நீடலடி யகரமை யாதல்
தன்னொற் றிரட்டன்முன் னின்றமெய்
திரிதல்
இனமிக லினையவும் பண்பிற் கியல்பே.

இ–ள். ஈறுபோதல் – இறுதியிலுள்ள மை விகுதி கெடுதலும், **இடை உகரம் இ ஆதல்** – நடுநின்ற உகரம் இகராமதலும், **ஆதி நீடல்** – முதனின்ற குறில் நெடிலாதலும், **அடி அகரம் ஐ ஆதல்** – முதனின்ற

அகரம் ஐகாரமாதலும், **தன் ஒற்று இரட்டல்** – தன்மெய் நடுவே மிகுதலும், **முன் நின்ற மெய் திரிதல்** – முன்னின்ற மெய் வேறொரு மெய்யாதலும், **இனம் மிகல்** – வருமெழுத்திற்கு இனவெழுத்து மிகுதலும், **இனையவும்** – இவைபோல்வன பிறவும், **பண்பிற்கு இயல்பு** – அப்பண்பினுக்கு இயல்பாகும்.

இவ்விகாரங்கள் பதப்புணர்ச்சிக்குங் கொள்க. இது ஒப்பின் முடித்தலென்னுமுத்தி.

உ–ம். நெடுமை + வழி = நெடுவழி நெடுமையின் மை விகுதி கெட்டது. கருமை+அன்= கரியன் கருமையின் மை விகுதி கெட்டு நடுநின்ற உகரம் இகரமாயிற்று. பசுமை+இ=பாசி; பசுமையின் மைவிகுதி கெட்டு ஆதி நீண்டது. (ஆதி நீண்டபின்பு பாசு என்பதில் ஈற்றுகரங்கெட்டது குற்றியலுகரப் புணர்ப்பு விதியினாலென்றறிக.) பசுமை + தார் = பைந்தார் பசுமையின் மை விகுதியும் நடுநின்ற சகரவுயிர்மெய்யுங் கெட்டு வருமெழுத்திற்கு இனவெழுத்து மிகுந்து முதலிலிருந்த அகரம் ஐகாரமாயிற்று. வெறுமை+இலை=வெற்றிலை; வெறுமையின் மைவிகுதி கெட்டுத் தன்னொற்றிரட்டியது. (தன்னொற்றிரட்டினபின் வெற்று என்பதில் உகரங்கெட்டது குற்றியலுகரப் புணர்ச்சி விதியினாலென்றறிக.) செம்மை + ஆம்பல் = சேதாம்பல்; செம்மையின் மைவிகுதி போய் ஆதிநீண்டு முன்னின்ற மகரமெய் தகரமெய்யாகத் திரிந்தது.

இவ்விகாரங்கள் அன்பன், அழகன் முதலிய வாய்பாடுகளில் எய்தாது செம்மை, சிறுமை முதலாக எடுத்துக்காட்டிய வாய்பாடுகளிலே எய்த வைத்தலால் இது எடுத்த மொழியினெய்த வைத்தலென்னுமுத்தி.

137. நடவா மடிசீ விடுகூ வேவை
நொப்போ வெளவுரி ஞுண்பொருந் திருந்தின்
தேய்பார் செல்வவ் வாழ்கே ளஃகென்
றெய்திய விருபான் மூன்றா மீற்றவுஞ்
செய்யெ னேவல் வினைப்பகாப் பதமே.

இ–ள். **நட....–அஃகு என்று** – நட, வா, மடி, சீ, விடு, கூ, வே, வை, நொ, போ, வெள, உரிஞ், உண், பொருந், திரும், தின், தேய், பார், செல், வவ், வாழ், கேள், அஃகு என்று, **எய்திய இருபான் மூன்று ஆம் ஈற்றவும்** – முதனிலையாகப் பொருந்திய இருபத்து மூன்றாகும் உயிருமெய்யுங் குற்றியலுகரமுமாகிய ஈற்றையுடைய இவை முதலாகிய வாய்பாடுகளெல்லாம், **செய் என் ஏவல்** (பகாப்பதம்) – செய்யென்னும் ஏவலினது பகாப்பதமாகிய பகுதியும், **வினைப் பகாப்பதம்** – மற்றவினைகளது பகாப்பதங்களாகிய பகுதிகளுமாம். **எ–று.**

விகற்பத்தின் முடித்தலென்னு முத்தியால் இருபத்து மூன்றீற்றனவாக விகற்பித்து எடுத்துக்காட்டும் வாய்பாடுகளெல்லாம் இப்பொது வாய்பாட்டில் அடங்குமென்பார் முடிந்தது முடித்தலென்னு முத்தியாற் செய்யெனவுங் கூறினார்.

வினைப் பகாப்பதம் என்ற அளவிலே ஏவற்பகாப்பதமும் அடங்கு மாயினும் நட, வா முதலிய முதனிலைகளை ஏவற் பொருளுணர்த்தாது ஆய் விகுதியோடு புணர்ந்து நின்று உணர்த்து மென்றறிவித்தற்கு வேறு கூறினார்.

'நாலாறுமீறே' என்று இருபத்து நான்கீறு சொல்லப்பட்டிருக்க இச்சூத்திரத்தில் எகரவுயிர் எ என்னும் வினா விடைச் சொல்லிலன்றிப் பிறிதொரு சொல்லிலும் ஈறாகாமையால் அது தவிர்ந்தன இவ்வினைப் பகுதிக் கீறாமென்பார் ஆ மீற்றவும் என்றார்.

நட என அகரவீற்றுளொன்றும், வா என ஆகார வீற்றுளொன்றும், மடி என இகர வீற்றுளொன்றும், சீ என ஈகாரவீற்றுளொன்றுமாக இப்படியே இருபத்து மூன்றீற்றுக்கும் வரிசையாக எடுத்துக்காட்டிய வாய்பாட்டு வினைப் பகுதிகளைப் போல அநேக வினைப் பகுதிகளுள்ளன என்பார் அஃகாமென்னாது அஃகென்று என எய்திய விருபான் மூன்று ஈற்றவுமென்றார்.

ஏவற்பகுதிக்கு உதாரணம்:– நடவாய், வாராய், உண்ணாய், தின்னாய், அஃகாய் எனவும், நடமின், வம்மின், உண்மின், தின்மின், அஃகுமின் எனவும் வருமிவ்வேவல்வினைகளில் நட, வா, உண், தின், அஃகு என்று பகுதிகள் காண்க. முன்னிலையேவலொருமை வினைச் சொற்கள் ஆய் என்னும் விகுதி குன்றி நட, வா, உண், தின், அஃகு என நிற்குமெனவுமறிக. நிற்பினும் விகுதியோடு புணர்ந்து நின்றவைகள் போலவே முன்னிலையேவலொருமைப் பொருளுணர்த்துமென்று கொள்க. பிரயோக விவேக நூலாரும் "முன்னிலை யேவலொருமைச் சொற்போலு முதனிலைகள், அந்நிலைத்தாதுப் பகுதியென்றாகும்" என்றார். தொல்காப்பியரும் "செய்யாயென்னு முன்னிலைவினைச் சொற், செய்யென் கிளவியாகிடனுடைத்தே" என்றார். இப்படி விகுதிபுணர்ந்து கெட்டுநின்குஞ் சொற்கள் இன்னும் பலவுண்டு. அவையெல்லாம் பின்காட்டப்படும்.

ஏவலல்லாத மற்ற வினைப்பகுதிக்கு உதாரணம்:– நடந்தான், வந்தான், மடித்தான், சீத்தான், விட்டான், கூவினான், வெந்தான், வைத்தான், நொந்தான், போயினான், வெளவினான், உரிஞினான், உண்டான், பொருநினான், திருமினான், தின்றான், தேய்த்தான், பார்த்தான், சென்றான், வவ்வினான், வாழ்ந்தான், கேட்டான், அஃகினான் எனவரும் இவற்றைப் பகுத்து முன்னின்ற பகுதிகளை மற்றவினைகளில் வந்த பகுதிகளென்று காண்க.

ஏவல்வினை, ஏவலல்லாத மற்றவினை என்னு மிருவகை வினைப் பகுதிகளையு நோக்குங்கால், வா, வே, நோ, வாழ் என்று சில பகுதிகள் செயப்படுபொருள் குன்றியனவும்; விடு, வை, உண், பார் என்று சில பகுதிகள் செயப்படுபொருள் குன்றாதனவும்; மடி, தேய் என்று சில பகுதிகள் செயப்படுபொருள் குன்றுதல், குன்றாமை என்னு மிருவகைக்கும் பொதுவாவனவுமாய் மூன்று வகையுண்டென்று தெளிந்து, அவ்வப் பகுதிகளிலிருந்துண்டான வினைகளும் அம்மூவகையாக நடைபெறுமாறு காண்க.

உ–ம். வந்தான், வெந்தான், நொந்தான், போயினான் என்று செயப்படு பொருள் கொள்ளாமல் நின்றன. விட்டான், வைத்தான், உண்டான் என்று செயப்படுபொருள் கொண்டு நின்றன.

மடிந்தான், தேய்ந்தான் என்று செயப்படுபொருள் குன்றியும்; மடித்தான், தேய்த்தான் என்று செயப்படுபொருள் குன்றாமலும் வந்தன. இப்படி ஒரு பகுதியிற்றோன்றி வெவ்வேறுருவமாயிருந்து செயப்படு பொருள் குன்றியுங் குன்றாமலும் வருதலுமன்றி, செயப்படுபொருள் குன்றுதற்குங் குன்றாது பெறுதற்கும் பொதுவாக ஒரு பகுதியிற்றோன்றி ஒரே வடிவாயிருக்கும் வினையுமுண்டு. உ–ம். வெளுத்தான் இது தான் வெண்ணிறமாயினான் என்றும், புடவையை வெண்மையாக்கினான் என்றுந், தன்வினையாயும் பிறவினையாயுமிருந்து, செயப்படுபொருள் அற்றும் பெற்றும் வந்தது. செயப்படுபொருள் குன்றிய பகுதியிலிருந்தும் பிறவினையுண்டான போது செயப்படுபொருள் கொள்ளுமென்றறிக. உ–ம். வருவிப்பான், வாழ்விப்பான் எனவரும்.

இந்நூலாசிரியர் வடநூன் மேற்கோளாகத் தனிமொழிகளை விதந்து பகாப்பதம் பகுபதமெனக் காரணப்பெயர் தாமேயிட்டு எழுத்தேயென்னுஞ் சூத்திரமுதல் இதுவரையும் பகாப்பதம் பகுபதமெனப் பலதரஞ்சொல்லுதல் தன்குறி வழக்க மிகவெடுத்துரைத்தலென்னு முத்தி.

இத்தெரிநிலை வினைப்பகுதிகள் விகுதியோடு புணரும்போது தொழுதான், உண்டான் எனச் சில இயல்பாதலன்றியும், செல் சேறல் என முதனீண்டும், தா தந்தான் எனத் தனிநெடில் குறுகியும், சா செத்தான் என முதல் ஆகாரம் எகரமாகியும், கொணா கொணர்ந்தான் என முதலய லெழுத்துக் குறுகி ரகரமெய் விரிந்தும், விரவு விராவினான் என நடுக்குறில் நீண்டும், முழுகு முழுகினான், மூழ்கினான் என இயல்பும் விகாரமுமாக உறழ்ந்தும், வா வருகிறான் எனத் தனிநெடில் குறுகி ஓருயிர்மெய் விரிந்தும், கல் கற்றான் என ஈற்றுமெய் வருமெய்யாகத் திரிந்தும், செல் சென்றான் என ஈற்றுமெய் வருமெழுத்திற்கு இனமாகத் திரிந்தும் இன்னும் பலவாறு விகாரப்பட்டும் வரும்.

கா, சா, தா இவை முறையே காத்தான், செத்தான், தந்தான் எனவும், கல், நில், புல், சொல், இவை கற்றான், நின்றான், புல்லினான், சொன்னான் எனவும், ஒரு நிகராகிய பகுதிகள் பலவிதமாக விகாரப்படுதலால் அவையெல்லாந் தனித்தனி சொல்லப்புகின் விரியுமாதலால், செய்யுள் வழக்கத்தையும் உலக வழக்கத்தையு நோக்கிச் செய்யுள் விகாரமும் புணர்ச்சி விகாரமுங்கொண்டு அமைத்துக் கொள்க.

தெரிநிலைவினைப் பகுபதங்கட்கு நட, வா முதலிய வினைச் சொற்களேயன்றிச் சிறுபான்மை பெயர்ச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொற்களும் பகுதியாய் வரும். உ–ம். சித்திரித்தான், கடைக்கணித்தான் என்பவற்றில் முறையே சித்திரம், கடைக்கண் என்னும் பெயர்ச்சொற்கள் பகுதியாயின. (பொன்) போன்றான், (புலி) நிகர்த்தான் என்பவற்றில் முறையே போல், நிகர் என்னும் இடைச்சொற்கள் பகுதியாயின. சான்றான், மாண்டான் எனபவற்றில் முறையே சால், மாண் என்னும் உரிச்சொற்கள் பகுதியாயின. பிறவுமிவ்வாறு வருதல் காண்க.

ஏவற்பகுதிக்கு எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதி

138. செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிவரிற்
செய்வியென் னேவ லிணையினீ ரேவல்.

இ–ள். செய் என் வினை வழி – செய்யென்னும் வாய்பாட்டு முதனிலைத் தனி வினையின்பின், **விப்பி தனிவரின் செய்வியென் ஏவல் –** வில் விகுதியாயினும் பிவ்விகுதியாயினுந் தனித்து வருமாயின் செய்யென்னு மேவலின்மேல் ஓரேவலாய்ச் செய்வியென்னும் வாய்பாட்டேவற் பகுதியாம், **இணையின் ஈரேவல் –** அவ்வினையின்பின் இவ்விகுதிகள் தன்னொடும் 'பிறிதொடும் இணைந்து வருமாயின் செய்விப்பியென்னும் வாய்பாட்டேவற்பகுதியாம்.'

உ–ம். நடப்பியாய், நடப்பிப்பாய்; வருவியாய், வருவிப்பாய் எனவரும். உரையிற் கோடலென்னு முத்தியால் சிறுபான்மை கு, சு, டு, து, பு, று என்னும் ஆறு விகுதிகளுள் ஒன்று பெற்றும் சில பகுதிகளி லிருக்கிற மெல்லொற்று வல்லொற்றாகத் திரியப் பெற்றும், சில பகுதிகள் விகாரப்பட்டும் அப்படியே பிறவினையாய் வருமெனக் கொள்க.

உ–ம். போ–போக்கு, பாய்–பாய்ச்சு, உருள்–உருட்டு, நட–நடத்து, எழு–எழுப்பு, துயில்–துயிற்று. இவை கு, சு, டு, து, பு, று விகுதிபெற்று வந்தன. இயங்கு – இயக்கு, திருந்து – திருத்து, தோன்று – தோற்று. இவை மெல்லொற்றுவல்லொற்றாகத் திரிபுற்றதினாற் பிறவினைகளாயின. உருகு–உருக்கு, ஆடு – ஆட்டு, ஆறு–ஆற்று,

தேறு–தேற்று. இவை நடுவே இரட்டித்தலாகிய விகாரம் பெற்றுப் பிறவினைகளாயின.

நட, வா முதலிய சிறப்பு வாய்பாடுகளையெல்லாம் செய்யென்னும் பொதுவாய்பாட்டுள் அடக்கி முற்சூத்திரத்திற் கூறினாராதலின் செய்யென் வினைவழியென்றார். எனவே, நட, வா முதலிய பகுதிகளின் வழி விப்பிவரின் என்று கூறியவாறாம்.

ஏவலல்லாதவினையின் பகுதிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி

139. விளம்பிய பகுதிவே றாதலும் விதியே.

இ–ள். விளம்பிய பகுதி – ஏவற்பகுதி வேறாதல்போல அதன்பின்னே சொல்லப்பட்ட வினைப்பகுதிகள், **வேறாதலும் விதி** – வி, பி முதலிய பெற்று வேறுபதெலும் விதியே யாகும். **எ–று.**

உ–ம். நடத்தினான், நடப்பித்தான், நடத்துவிப்பித்தான்; போக்கினான், போக்கினாய், பாய்ச்சினான், பாய்ச்சினாய், உருட்டுகின்றான், உருட்டுகின்றாய், உருட்டுகின்றேன், நடத்தினேன், எழுப்பினாய், துயிற்றுகின்றாய், இயக்கினான், திருத்தினேன், தோற்றினான்; உருக்கினாய், ஆட்டினான், ஆற்றினேன், தேற்றுகின்றான் எனவரும். இங்கே தன்வினைப் பகுதிகள் பிறவினைப் பகுதிகளாய் ஏவலல்லாத மற்றவினைகளிலும் வந்தமை காண்க.

விகுதி

140. அன்ஆன் அள்ஆள் அர்ஆர் பம்மார்
அஆ குடுதுறு என்ஏன் அல்அன்
அம்ஆம் எம்ஏம் ஓமொ டும்மூர்
கடதற ஐஆய் இம்மின் இர்ஈர்
ஈயர் கயவு மென்பவும் பிறவும்
வினையின் விகுதி பெயரினுஞ் சிலவே.

இ–ள். அன் என்பவும் – அன்முதல் முப்பத்தேழாகச் சொல்லப்பட்டவைகளும், – **பிறவும்** – இவைபோல்வன பிறவும், – **வினையின் விகுதி** – தெரிநிலை வினை முற்றுப் பகுபதங்களின் விகுதிகளாகும், – சில (விகுதி) **பெயரினும்** – இவற்றுட் சிலவிகுதிகள் பெயர்ப்பகுபதங்களிலும் வரும். **எ–று.**

உம் ஊர் க ட த ற – உம் என்பதேறிய க ட த ற ஒற்றுக்கள். அவை: கும், டும், தும், றும் என்பன.

அன் முதல் முப்பத் தேழாகச் சொல்லப்பட்ட விகுதிகளாவன:– அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர், ப, மார், அ, ஆ, கு, டு, து, று என், ஏன், அல், அன், அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம், கும், டும், தும், றும், ஐ, ஆய், இ, மின், இர், ஈர், ஈயர், க, ய, உம் என்பனவாம்.

இவற்றில் அன் விகுதி தன்மைக்கு. எதிரது போற்றலென்னு முத்தியாற் பிற்காலத்துச் சேர்க்கப்பட்டதாகலின், வலியுறுத்தற்கு மீட்டுங் கூறினார்.

இந்தமுப்பத்தேழு	விகுதிகளில் வகை	உ–ம்.
அன், ஆன்	ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி	நடந்தனன், நடந்தான்
அள், ஆள்	பெண்பாற் படர்க்கை விகுதி	நடந்தனள், நடந்தாள்
அர், ஆர், ப,மார்	பலர்பாற் படர்க்கை விகுதி	நடந்தனர், நடந்தார், நடப்ப, நடமார்
(து, டு, று)	ஒன்றன்பாற் படர்க்கை	நடந்தது, குண்டுகட்டு, விகுதியுமாம். (கூயிற்று).
அ, ஆ	பலவின்பாற் படர்க்கை விகுதி	நடந்தன, நடவா
கு, டு, து, று,		நடக்கு, உண்டு, நடந்து, சேறு,
என், ஏன், அல், அன்	தன்மையொருமை விகுதி	நடந்தனென்,நடந்தேன், நடப்பல், நடப்பன்.
அம், ஆம், எம்,		நடப்பம், நடப்பாம், நடப்பெம்
ஏம், ஓம், கும்,	தன்மைப்பன்மை விகுதி	நடப்பேம், நடப்போம் நடக்கும்,
டும், தும், றும்		உண்டும், நடந்தும், சேறும்
ஐ, ஆய், இ	முன்னிலை ஒருமை விகுதி	நடந்தனை, நடந்தாய், (ஆய்)
	முன்னிலை ஏவலொருமை விகுதிமாம்.	நடத்தி நடவாய்.
மின், இர்,	முன்னிலை ஏவற்பன்மை	நடமின்,

ஈர், (உம்)	விகுதி	நடந்தனிர்,நடந்தீர் நடவும்.
(இர், ஈர்)	முன்னிலைப் பன்மை விகுதி	நடந்தனர், நடந்தீர்
ஈயர், க, ய	வியங்கோள் விகுதி	நிலீயர், நடக்க, வாழிய
(அல்)	வியங்கோள்உடன்பாட்டெதிர் மறைகளுக்கு விகுதி	உண்ணல், செய்யல்
உம்	செய்யுமென்னு முற்றுவிகுதியும், பெயரெச்சவினைவிகுதியுமாம்	காணும், பாயும்

பிறவுமென்றதனால், மறால், அழேல் என ஆல், ஏல் முதலிய விகுதிகளும் வரும்.

பெயரினுஞ் சில என்றதனால் குறிப்பு வினையினுஞ் சிலவென்றது கூறாதே அமைதலின், வினையின் விகுதியென்றது தெரிநிலைவினை விகுதிகளெனக் காண்க.

தாமே காலங்காட்டும் விகுதி குறிப்புவினைக்கு வருதலில்லை யாகவும், டு, து, று என்னுங் காலங்காட்டும் விகுதிகளைக் குறிப்புவினை பெறு மென்பதென்னையெனின், டு, து, று விகுதிகள் காலங்காட்டுதல் தெரிநிலைத்தன்மை வினையிடத்திலாம், குறிப்பு வினைக்குப் படர்க்கையிலே அவ்விகுதிகள் வந்து காலங்காட்டாம னிற்குமென்றறிக.

வினைக்குறிப்பு முற்றுக்கள் குறிப்பாகக் காலங்காட்டுவன வாதலால் இவ்விகுதிகளுள்ளே தாமே காலங்காட்டும் விகுதிக ளொழித்து ஒழிந்த அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர், அ, டு, து, று, என், ஏன், அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம், ஐ, ஆய், இ, இர், ஈர் என்னும் இருபத்திரண்டு விகுதிகளோடு வருமெனக்கொள்க.

உ–ம். கரியன், கரியான்; கரியள், கரியாள்; கரியர், கரியார்; கரியன; குறுந்தாட்டு, கரிது, குழையிற்று; கரியென், கரியேன், கரியம், கரியாம், கரியெம், கரியேம், கரியோம்; கரியை, கரியாய், வில்லி, கரியிர், கரியீர் எனவரும்.

பெயரினுஞ்சில என்றதனால் இவ்விகுதிகளுள்அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர், மார், அ, து, இ என்னும் பத்தோடு மன், மான், கள், வை, தை, கை, பி, முன், அல், ன், ள், ர், வ், எ என்னும் பதின்மூன்றும் பிறவும் பெயர் விகுதிகளாம்.

உ–ம். குழையன், வானத்தான், குழையள், வானத்தாள், குழையர், வானத்தார், தேவிமார், குழையன, யாது, பொன்னி; வடமன்,

கோமான், கோக்கள், அவை, எந்தை, எங்கை, எம்பி, எம்முன், தோன்றல், பிறன், பிறள், பிறர், அவ் எனவரும்.

இன்னும் வினையின் விகுதி பெயரினுஞ் சில என்றதினாலும், பிறவும் என்றதினாலும் பலவகைப்பட்ட வினைகளுக்கும் பெயர்களுக்கும் இவ்விகுதிகளுள் அடங்கியும் அடங்காதும் வரும் விகுதிகளெல்லாங் கொள்ளப்படும்.

தெரிநிலைப் பெயரெச்ச விகுதிகள்: அ, உம் என்னுமிரண்டு மாம்.

உ–ம். செய்த, செய்கின்ற, செய்யும் எனவரும்.

குறிப்புவினைப் பெயரெச்ச விகுதி அ ஒன்றேயாம். கரிய எனவரும்.

உ–ம். விகுதி இடைநிலையேலாது தானே எதிர்காலங் காட்டலாற் குறிப்புவினைப் பெயரெச்சத்துக்கு வாராது.

தெரிநிலைவினையெச்ச விகுதிகள்: உ, இ, ய், பு, ஆ, ஊ, என, அ, ன், ஆல், கால், ஏல், எனின், ஆயின், ஏனும், கு, இய, இயர், வான், பான், பாக்கு, கடை, வை, இடத்து, உம், (வகை); மல், மை, மே என்னு மிருபத்தொன்பதும் பிறவுமாம். இவற்றுள் இறுதியிற் கூறிய மல், மை, மே என்னு மூன்று விகுதிகளும் எதிர்மறையில் வரும்.

உ–ம் நடந்து, ஓடி, போய், நக்குபு, காணா, காணூ, உண்ணென, உண்ண, உண்ணின், உண்டால், உண்டக்கால், உண்டானேல், உண்டானெனின், உண்டானாயின், உண்டானேனும், உணற்கு, உண்ணிய, உண்ணியர், சொல்லுவான், உண்பான், உண்பாக்கு, செய்தக்கடை, செய்தவழி, செய்தவிடத்து, காண்டலும், தோன்றாவகை, கைப்படாவகை, உண்ணாமல், உண்ணாமை, உண்ணாமே என வரும்.

வகையென்பது உடன்பாட்டிலும் எதிர்மறையிலும் வினையெச்ச விகுதியாகும்.

வ–று. பாரதத்தில் – ‘‘வானிடை நதியையும் வழுவினாலவள், தானிட, ருறும்வகை தந்தையேவினான்’’. என உடன்பாட்டிலும் ‘‘கதுமெனச் சென்று தாய்கைப் படாவகை’ எனவும் கந்தபுராணத்தில் – ‘‘புதல்வர்தோன்றாவகை தடுத்த’’ எனவும், எதிர்மறையிலும் வகையீறு வினைசெய்யத்தில் வருதலால் அதுவுமீண்டு நூதனமாய்ச் சேர்க்கப்பட்டமை யறிக. (நூதனமாய் = புதிதாய்).

குறிப்பு வினையெச்சவிகுதிகள் அ, றி, து, ஆல், மல், கால், கடை, வழி, இடத்து என்னும் ஒன்பதும் பிறவுமாம்.

உ–ம். மெல்ல, அன்றி, அல்லது, அல்லால், அல்லாமல், அல்லாக்கால், அல்லாக்கடை, அல்லாவழி, அல்லாவிடத்து என வரும்.

தொழிற்பெயர் விகுதிகள் தல், அல், அம், ஐ, கை, வை, கு, பு,

உ, தி, சி, வி, உள், காடு, பாடு, அரவு, ஆனை, மை, து என்னும் பத்தொன்பதும் பிறவுமாம்.

உ–ம். நடத்தல், ஆடல், வாட்டம், கொலை, நடக்கை, பார்வை, போக்கு, நடப்பு, வரவு, மறதி, புணர்ச்சி, புலவி, விக்குள், சாக்காடு, கோட்பாடு, தோற்றரவு, வாரானை, நடவாமை, பாய்த்து என வரும்.

மைவிகுதி : செய்தமை, செய்கின்றமை என இறந்தகால விடைநிலை, நிகழ்கால விடைநிலைகளோடு கூடியும் வரும்.

துவிகுதி : அவர் செய்தது, செய்கின்றது, செய்வது என முக்கால விடைநிலைகளோடு கூடியும் வரும்.

பண்புப் பெயர் விகுதிகள் : மை, ஐ, சி, பு, உ கு, றி, று, அம், நர் என்னும் பத்தும் பிறவுமாம்.

உ–ம் நன்மை, தொல்லை, மாட்சி, மாண்பு, மழவு, நன்கு, நன்றி, நன்று, நலம், நன்னர் என வரும்.

பிறவினை விகுதிகள் : வி, பி, கு, சு, டு, து, பு, று என்னும் எட்டுமாம்.

உ–ம். செய்வி, நடப்பி, போக்கு, பாய்ச்சு, உருட்டு; நடத்து, எழுப்பு, துயிற்று எனவரும். ‘‘விப்பி குசுடுது புறுவென மாறும், ஒப்பில் பிறவினைக் குறும் விகு திகளே’’ என்னுஞ் சூத்திரத்தானு மறிக.

கரை, தேய் என்வருந் தன்வினை பிறவினைகளுக்குப் பொதுவாகிய முதனிலைகள் சிறுபான்மை இவ்விகுதி வேண்டாது கரைத்தான், தேய்த்தான்; கரைத்திலன், தேய்த்திலன்; கரைக்கின்றான், தேய்க்கின்றான்; கரைக்கின்றிலன், தேய்க்கின்றிலன்; கரைப்பான், தேய்ப்பான்; கரக்கான், தேய்க்கான் எனப் பிறவினைப் பொருளைத் தரும்போது உடன்பாட்டிலும், எதிர்மறையிலும் வல்லெழுத்து மிக்கும்.

கரைந்தான், கரைந்திலன்; கரைகின்றான், கரைகின்றிலன்; கரைவான், கரையான் எனத் தன் வினைப்பொருளைத் தரும்போது வல்லெழுத்து மிகாதும் வருமென்றறிக.

இ, ஐ, அம் என்னும் மூன்று விகுதிகளும் வினைமுதற்பொருளையுஞ் செயப்படுபொருளையுங் கருவிப் பொருளையு முணர்த்தும்.

உ–ம். அலரி, பறவை, எச்சம் என்பன வினைமுதற் பொருளை யுணர்த்தின. ஊருணி, தொடை, தொல்காப்பியம் என்பன செயப்படுபொருளை யுணர்த்தின. மண்வெட்டி, பார்வை, நோக்கம் என்பன கருவிப் பொருளையுணர்த்தின.

விடு, ஒழி விகுதிகள் துணிவுப் பொருளையுணர்த்தும்.

உ–ம் செய்துவிட்டான், செய்தொழிந்தான் என வரும்.

கொள் விகுதி வினைப்பயன் வினை முதலைச் சென்றடைதலாகிய தற்பொருட்டுப் பொருளை யுணர்த்தும்.

உ–ம். (கல்லிலேகாலை) அடித்துக் கொண்டான், (நாக்கைக்) கடித்துக் கொண்டான் எனவரும்.

படு, உண் விகுதிகள் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளுணர்த்தும்.

உ–ம். கட்டப்பட்டான், கட்டுண்டான் எனவரும்.

மை விகுதி தன்மைப் பொருளுணர்த்தும். (தன்மை = சுபாவம்).

உ–ம் பொன்மை, ஆண்மை எனவரும்

இரு, இடு என்னும் விகுதிகள் தமக்கென வேறு பொருளின்றிப் பகுதிப் பொருள் விகுதியாய் வரும்.

உ–ம் எழுந்திருக்கின்றான், உரைத்திடுகின்றான் எனவரும்.

முன்னிலையேவலொருமை ஆய்விகுதியும், பெயரெச்ச விகுதியும், தொழிற்பெயர் விகுதியும், வினைமுதற் பொருளையுணர்த்தும் இகரவிகுதியும், செயப்படுபொருளை யுணர்த்தும் ஐ விகுதியும் பகுதியொடு புணர்ந்து பின் கெடுதலுமுண்டு. கெடினும் புணர்ந்து நின்றாற் போலவே தம்பொருளை யுணர்த்தும்.

உ–ம் நீ நட, நீ நடப்பி, நீ செல் என்பவைகளில் ஆய்விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. கொல் களிறு, ஓடாக்குதிரை என்பவைகளிலே பெயரெச்ச விகுதிகள் புணர்ந்துகெட்டன. அடி, கேடு, இடையீடு என்பவைகளிலே தல்லென்னுந் தொழிற்பெயர் விகுதி புணர்ந்து கொட்டது.

காய், தளிர், பூ, கனி, திரை, நுரை, அலை என்பவைகளிலே வினை முதற் பொருளுணர்த்தும் இகர விகுதி புணர்ந்து கெட்டது.

ஊண், தீன், கோள் என்பவைகளிலே செயப்படு பொருளுணர்த்தும் ஐகாரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டது.

சிறுபான்மை வரிப்புனைபந்து என்பதில் வரிந்து என்பதின் வினையெச்ச விகுதியும், கொள்வாருங் கள்வருநேர் என்பதில் நேர்வர் என்பதின் முற்று விகுதியுங்கெட்டு வந்தன. இவ்வாறே பிற விகுதிகளுள்ளுஞ் சில கெட்டு வருமெனவுங் கொள்க.

இடைநிலை

பெயரிடை நிலை

141. இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலிற்
பகுதி விகுதி பகுத்திடை நின்றதை
வினைப்பெய ரல்பெயர்க் கிடைநிலை
யெனலே.

இ–ள். இலக்கியம் கண்டு –அறிவுடையோரால் நியமிக்கப் பட்ட இலக்கியத்தைப் பார்த்து, **இலக்கணம் இயம்பலின் –**

அவ்விலக்கியத்தின் அமைதியே இலக்கியத்திற்கு இலக்கணமாகச் சொல்லுதலால், **பகுதி விகுதி பகுத்து** – பெயர்ப்பகுபதத்திற் பகுதியையும் விகுதியையும் பிரித்து, **இடைநின்றதை** – அப்பகுதி விகுதிகளுக்கு நடுவே நின்ற அங்கத்தை, – **வினைப்பெயர் அல்பெயர்க்கு இடைநிலை எனல்** – வினையாலணையும் பெயரல்லாத பெயர்ப் பகுபதங்களுக்கு இடைநிலையென்று சொல்லுக.

"இடைநின்றதை" என்றதினால் பகுதிவிகுதிகளான் மாத்திரம் முடிந்த பகுபதங்களையொழித்து அவற்றொடு இடைநிற்கும் அங்கத்தையுமுடைய பெயர்ப்பகுபதங்களையே ஈண்டுக்கொள்ளுக. குறிக்கப்படுமிலக் கணத்தையுடையனவெல்லாம் இலக்கியமாயினும் ஈண்டிலக்கியமென்றது பெயர்ப்பகுபதங்களை; இலக்கணமென்றதீண்டு அதனகத்துப் பகுதி விகுதி இடைநிலைகளை.

உ–ம் அறிஞன், வினைஞன், கவிஞன் என்பன ஞகர வொற்றிடை நிலை பெற்றன. ஓதுவான், பாடுவான் என்பன வகரவொற்றிடை நிலைபெற்றன. இடைச்சி, வலைச்சி என்பன சகரவொற்றிடை நிலைபெற்றன. வண்ணாத்தி, பாணத்தி, மலையாட்டி, வெள்ளாட்டி என்பன தகர வொற்றிடைநிலை பெற்றன. செட்டிச்சி, தச்சிச்சி என்பன இச் சிடைநிலைபெற்றன.

வினைப்பெயரல் பெயர்க்கிடைநிலையென்றார் ஓதுவான், பாடுவான் என்பன வினையாலணையும் பெயராக நிற்கமாட்டாவோ எனின்; எழுத்தொப்புமையால், வினையாலணையும் பெயராகவும் வினைமுற்றாகவும், தொழிலடியாகக் கொண்ட பெயராகவு நிற்குமாயினும் தொழிலடியாகக் கொண்ட பெயர்களாய் நின்றநிலையே ஈண்டுக்கொள்ளப்படுமென்க. தொழிலடியாகக் கொண்ட ஓதுவான் பாடுவான் என்னும் பெயர்களில் வந்த வகர வொற்றிடைநிலை காலங்காட்டாமல் நின்றது.

இறந்தகால வினையிடைநிலை

142. தடறவொற் றின்னே யைம்பான் மூவிடத்
திறந்த காலந் தருந்தொழி லிடைநிலை.

இ–ள். தடற ஒற்று இன் – தகரமெய்யும் டகரமெய்யும் றகரமெய்யும் இன் என்னுங் குற்றொற்றும், **ஐம்பால் மூவிடத்து** – ஐம்பான் மூவிடங்களிலும் **இறந்தகாலம் தரும் தொழில் இடைநிலை** – இறந்தகாலத்தைக் காட்டும் வினைப்பகுபதங்களினுடைய இடைநிலைகளாகும். **எ–று.**

உ–ம் நடந்தான், நடந்தாள், நடந்தார், நடந்தது, நடந்தன, நடந்தேன், நடந்தேம், நடந்தாய், நடந்தீர். எம் உண்டான். எம். சென்றான்.

எம். உறங்கினான். எம் வரும். உண் என்னும் பகுதியிற்றோன்றிய வினையில் இன் இடைநிலைவாராது; பிறவினையான போதுவரும் பிறவு மாராய்ந்தறிக. சிறுபான்மை இன்னிடைநிலை கடை குறைந்தும் முதல் குறைந்தும் வரும்.

எஞ்சியது என்பதில் இன் என்னும் இடைநிலையின் ஈற்று னகர வொற்றுக் குறைந்தது. குறையாதாயின் எஞ்சினது என நிற்கும்.

போனது என்பதில் இன் இடைநிலையின் முதல் இகரவுயிர் குறைந்தது. குறையாதாயின் போயினது என நிற்கும்.

நிகழ்காலவிடைநிலை

143. ஆநின்று கின்று கிறுமூ விடத்தின்
ஐம்பா னிகழ்பொழு தறைவினை
யிடைநிலை.

இ–ள். ஆநின்று கின்று கிறு – ஆநின்றென்பதுங் கின்றென்பதுங்கிறு வென்பதும், – **ஐம்பால் மூவிடத்தின்** – ஐம்பான் மூவிடங்களிலும், – **நிகழ்பொழுது அறை வினை இடைநிலை** – நிகழ்காலத்தைக் காட்டும் வினைப்பகுபதங்களினுடைய இடைநிலைகளாம். எ–று.

உ–ம் படர்க்கை

நடவாநின்றான், நடக்கின்றான், நடக்கிறான். ஆண்பால்
நடவாநின்றாள், நடக்கின்றாள், நடக்கிறாள். பெண்பால்
நடவாநின்றார், நடக்கின்றார், நடக்கிறார். பலர்பால்
நடவாநின்றது, நடக்கின்றது, நடக்கிறது. ஒன்றன்பால்
நடவாநின்றன, நடக்கின்றன, பலவின்பால்

(கிறுஇடைநிலை அஃறிணைப் பலவின்பால் வினையில் வரமாட்டாது.) பிறவுமாராய்க.

நடவாநின்றேன், நடக்கின்றேன், நடக்கிறேன். தன்மையொருமை
நடவாநின்றேம்,நடக்கின்றேம், நடக்கிறேம். தன்மைப்பன்மை
நடவாநின்றாய், நடக்கின்றாய், நடக்கிறாய். முன்னிலையொருமை
நடவாநின்றீர்,நடக்கின்றீர்,நடக்கிறீர் முன்னிலைப்பன்மை

எதிர்காலவிடைநிலை

144. பவ்வ மூவிடத் தைம்பா லெதிர்பொழு
திசைவினை யிடைநிலை யாமிவை சிலவில.

இ–ள். பவ்வ – பகரமெய்யும் அகரமெய்யும் – ஐம்பால் மூவிடத்து – ஐம்பான் மூவிடங்களிலும், **எதிர்பொழுது இசைவினை**

இடைநிலை ஆம் – எதிர்காலத்தைக் காட்டும் வினைப்பகுபதங்களினுடைய இடைநிலைகளாகும், **இவை சில இல** – இம்முக்கால விடைநிலைகளும் சில முற்றுவினை எச்சவினைகட்கு இலவாம். **எ–று.**

உ–ம் நடப்பான், வருவான்; நடப்பாள்; வருவாள்; நடப்பார், வருவார்;நடப்பேன், வருவேன்; நடப்பேம், வருவேம்; நடப்பாய், வருவாய்; நடப்பீர், வருவீர் எனவரும்.

ஒன்றன்பால் பலவின்பால் வினைகளுக்குப் பகரவகர வொற்றிடை நிலைகள் வருவனவல்ல.

இப்படியே ஒன்பது இடைநிலைகளையும் ஏற்றபெற்றி கொள்க. இவை சிலவிலவெனவே இவ்விடைநிலை வரப்பெறாத சில முற்றுவினைகளிலும் எச்சவினைகளிலும் காலத்தை விகுதியாயினும், விகாரப்பட்ட பகுதியாயினும், வேறிடைநிலையாயினுங் காட்டுமென்பது பெற்றாம். அவை பின்வருஞ் சூத்திரத்தினும் உரையினுங் காண்க.

காலங்காட்டும் விகுதி

145. ***றவ்வொ டுகரவும் மைநிகழ் பல்லவுந்***
தவ்வொ டிறப்பு மெதிர்வும் டவ்வொடு
கழிவுங் கவ்வோ டெதிர்வுமின் னேவல்
வியங்கோ ளிம்மா ரெதிர்வும் பரந்தஞ்
செலவொடு வரவுஞ் செய்யுநிகழ் பெதிர்வும்
எதிர்மறை மும்மையு மேற்கு மீங்கே.

இ–ள். றவ்வொடு உகர உம்மைநிகழ்பு அல்லவும் – றகரமெய்யொடு கூடிய உகரவிகுதியும் உம்விகுதியும் (று, றும்) இறந்தகாலத்தையும், எதிர்காலத்தையும், **தவ்வொடு (உகர உம்மை) இறப்பும் எதிர்வும்** – தகரமெய்யோடு கூடிய உகரவிகுதியும் உம்விகுதியும் (து, தும்) இறந்த காலத்தையும் எதிர் காலத்தையும், **டவ்வொடு (உகர உம்மை) கழிவும்** – டகர மெய்யோடு கூடிய உகர விகுதியும் உம் விகுதியும் (டு, டும்) இறந்த காலத்தையும், **கவ்வோடு (உகர உம்மை) எதிர்வும்** – ககர மெய்யோடு கூடிய உகர விகுதியும் உம்விகுதியும் (கு, கும்) எதிர்காலத்தையும், **மின் ஏவல் வியங்கோள் இன்மார் எதிர்வும்** – மின்விகுதியும் மற்றை முன்னிலையேவல் விகுதிகளும் வியங்கோள் விகுதிகளும் இகர விகுதியும் மார்விகுதியும் எதிர்காலத்தையும், **அந்தம் செலவொடு வரவும்** – பகர விகுதி இறந்த காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும், **செய்யும் நிகழ்பு எதிர்வும்** – செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டு முற்றுவிகுதி நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும், **எதிர்மறை மும்மையும்** – எதிர்மறை ஆகார விகுதி

மூன்று காலத்தையும், **ஏற்கும்** – ஏற்று வரும், **ஈங்கு** – மேலைச் சூத்திரத்து இவை சிலவிலவென்றவைகளுள். **எ–று.**

உ–ம் சென்று, சென்றும் என்பன முறையே சென்றேன், சென்றேம் எனப் பொருள்பட்டு இறந்தகாலங் காட்டின. சேறு, சேறும் என்பன முறையே செல்வேன், செல்வேம் எனப் பொருள்பட்டு எதிர்காலங் காட்டின. வந்து, வந்தும் என்பன முறையே வந்தேன், வந்தேம் எனப் பொருள்பட்டு இறந்தகாலங் காட்டின, வருது, வருதும் என்பன முறையே வருவேன், வருவேம் எனப் பொருள்பட்டு எதிர்காலங் காட்டின. வந்து, வந்தும் என்பன முறையே வந்தேன், வந்தேம் எனப் பொருள்பட்டு இறந்தகாலங்காட்டின. வருது, வருதும் என்பன முறையே வருவேன், வருவேம் எனப் பொருள்பட்டு எதிர்காலங் காட்டின. உண்டு, உண்டும் என்பன முறையே உண்டேன், உண்டேம் எனப் பொருள்பட்டு இறந்தகாலங் காட்டின. உண்கு, உண்கும் என்பன முறையே உண்பேன், உண்பேம் எனப் பொருள்பட்டு எதிர்காலங்காட்டின. உண்மின்; உண்ணீர், உண்ணும், உண்ணாய் என மின், ஈர், உம், ஆய் என்னும் ஏவல்விகுதிகளும்; உண்க, வாழிய, வாழியர் எனக் க, இய, இயர் என்னும் வியங்கோள் விகுதிகளும்; சேறி என இகரவிகுதியும், உண்மார் என மார் விகுதியும் எதிர்காலங் காடின. (சேறி என்பது செல்வாய் எனவும், உண்மார் என்பது உண்பார் எனவும் பொருள்படும்). உண்ப என்பது உண்டார் எனவும் உண்பார் எனவும் பொருள்பட்டு இறந்தகாலமும் எதிர்காலமுங் காட்டின. உண்ணும் என்னும் செய்யுமென் வாய்பாட்டு வினைமுற்று நிகழ்காலமும் எதிர்காலமுங் காட்டிற்று. உண்ணா என்னும் எதிர்மறை முக்காலமுங்காட்டிற்று. இகர விகுதி எழுத்துப் பேறாய் வருந் தகர மெய்யின்மேல் ஏறிவரும்; இவ்விகுதி சென்றி, செல்லாநின்றி என இறந்த காலவிடைநிலை நிகழ்காலவிடை நிலைகளோடு கூடிவரும்போது அவ்விடைநிலை காலங் காட்டலால் தான்காலங்காட்டாது நிற்கும். 'இர் ஈரீற்றவிரண்டு மிருதிணைப், பன்மை முன்னிலை மின்னவற்றேவல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் ஈர் ஈற்றை முன்னிலை வினையென்றதன்றி ஏவலென்று சொல்லவில்லையே இங்கே ஈர் ஈற்றை ஏவலென்று விளக்கிய தென்னையோவெனின் ஈர்விகுதி ஏவற்பொருளில் வரும்போது ஏவலேயாம். இர், ஈர், மின் என்னு மூன்று விகுதிகளையுந் தொகுத்து முன்னிலைத் தெரிநிலைவினை, குறிப்புவினை இரண்டற்குங் கூறும்போது குறிப்புவினையில் வராத ஏவற்கேயுரிய மின்விகுதியை 'மின்னவற்றேவல்' என்று வேறுபடக் கூறினாரன்றி ஈர்விகுதி ஏவலுக்கு வாரா தென்றாரல்லரென்க.

'இவைசிலவில' என்றவைகளுள்ளே காலங் காட்டும் விகுதிகளை மாத்திர' சொல்லிக் காலங்காட்டும் பகுதியையும் பிறவிடை

நிலையையுஞ் சொல்லாமையால் அவை சிறுபான்மையின; வந்தவிடங்களிற் கண்டுகொள்க என்றாயிற்று. அவை வருமாறு : கு,டு,று என்னும் மூன்றுயிர் மெய்யீற்றுச் சிலகுறிலிணைப்பகுதிகள் தம்மொற்றிரட்டி இறந்தகாலங் காட்டும். **உ–ம்.** புக்கன், நக்கான் எனவும் – தொட்டான், விட்டான், எனவும் உற்றான், பெற்றான், எனவும் வரும்.

யகரவிடைநிலை இறந்தகாலமும்; ஆகிடந்து, ஆவிருந்து என்னும் இரண்டிடை நிலைகளும் நிகழ்காலமும் காட்டும்.

உ–ம். போயது, எனவும். உண்ணாகிடந்தான், உண்ணா விருந்தான், எனவும் வரும்.

இசின் என்பது இறந்தகால விடைநிலையாயும், மகர மெய்யும் மன் என்பதும் எதிர்கால விடைநிலைகளாயுஞ் செய்யுளில் வரும். உ–ம். என்றிசினோர். எனவும் என்மர், என்மனார். எனவும் வரும்.

ஈங்கே என்ற மிகையால் வருதி, பெயர்தின இகரவிகுதி நிகழ்காலங் காட்டுதலையும், பெயரெச்ச வினையெச்சங்களில் இடைநிலையின்றி விகுதி காலங்காட்டுதலையும் அமைத்துக் கொள்க.

பகுதி விகுதி என்னுஞ் சூத்திரமுதல் இச்சூத்திரம் வரையும் பகுபதங்களை மேலோர் முடித்தவாறு முடித்துக் காட்டினமையால் முடித்துக்காட்ட லென்னுமுத்தி, முன்னைத் தமிழ் நூல்களில் இல்லாதவைகளை இவ்வாசிரியர் தாமே பகாப்பதம் பகுபதமென முன்னே நாட்டி இச்சூத்திரம் வரையும் அவைகளுக்கு இலக்கணங்கூறி நிறுத்தினமையால், தானாட்டித் தனாது நிறுப்பென்னுமதம்.

* * * * *

வடமொழியாக்கம்
(ஆரியமொழி தமிழில் வடமொழியெனப்பட்டுவருதல்)

146. ***இடையி னான்கு மீற்றி விரண்டும்***
அல்லா வச்சை வருக்க முதலீறு
யவ்வாதி நான்மைளவ் வாகு மையைம்
பொதுவெழுத் தொழிந்தநா லேழுந் திரியும்.

இ–ள். இடையில் நான்கும் ஈற்றில் இரண்டும் அல்லா அச் – (ஆரிய மொழியுள் அச்சென்று வழங்கும் உயிர் பதினாறனுள்ளும்) இடையில் நின்ற என்னு நான்கும் ஈற்றில் நின்ற என்னு மிரண்டும் ஒழிந்து நின்ற அ ஆ இ ஈ உ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்னும் பத்தும், **ஐவருக்கமுதல் ஈறு –** (ஹல் என்று வழங்கும் மெய் முப்பத்தேழுள்ளும் சுவர்க்கம், சவர்க்கம், டவர்க்கம், தவர்க்கம், பவர்க்கம் என்னும்) ஐந்து வருக்கங்களின் முதலினின்ற க ச ட தப என்னும் ஐந்தும் அவற்றின்

ஈற்றில் நின்ற ங ஞ ண ந ம என்னும் ஐந்தும், **ய ஆதி நான்மை ய ர ல வ என்னு நான்கும் ள ஆகும் ஐயைம் பொதுவெழுத்து –** ளகரமும் ஆகிய பொதுவெழுத் திருபத்தைந்தும், **ஒழிந்த நாலேழும் திரியும் –** அல்லாத (உயிருள் இடையில் நான்கும் ஈற்றில் இரண்டும் மெய்களுள் ஐவருங்கங்களிலும் இடையில் நின்ற பதினைந்தும் முப்பதாமெய்ம் முதலிய எட்டனுள் ளகரமொழிந்த ஏழும் ஆகிய இருபத்தெட்டுச் சிறப்பெழுத்துக்களும் தமிழில் (தத்தமக்கேற்ற பொதுவெழுத்துக் களாகத்) திரிந்துவரும். **எ–று.**

சிறப்பெழுத்துத் திரியுமென வரையறை கூறவே, பொதுவெழுத்து இயல்பாயுஞ் சில தமக்கேற்ற விகாரமாயும் வருமென்பதுங் கொள்ளப்படும். பொதுவெழுத்து விகாரமாதல் ''ஆவீறையுமீயீறிகரமும்'' என்பதனாலுங் காண்க.

ஆரியமொழி தமிழில் வடமொழியாய் வருதற்குச் சிறப்புவிதி

147. ***அவற்றுள், -***
ஏழா முயிரிய்யு மிருவுமை வருக்கத்
திடையின் மூன்று மவ்வம் முதலும்
எட்டே யவ்வு முப்பது சயவும்
மேலொன்று சடவு மிரண்டு சதவும்
மூன்றே யகவு மைந்திரு கவ்வும்
ஆவீ றையு மீயீ றிகரமும்.

இ–ள். அவற்றுள் – திரியுமென்று முற்குறித்த சிறப்பெழுத்துக்களில், **ஏழாம் உயிர் இய்யும் இருவும் –** ஏழாம் உயிராகிய காரம் இரகமாகவும் இருவாகவுந் திரியும், **ஐ வருக்கத்து இடையின் மூன்றும் அவ்வம் முதலும் –** ஐந்துவருக்கங்களிலும் இடைநின்ற மும்மூன்றெழுத்தும்,அவ்வவ்வருக்கத்தின் முதலெழுத்தாகத் திரியும், **எட்டு யவ்வும் –** எட்டாமெய்யாகிய ஜகாரம் மொழியிடையில் யகாரமாகவுந்திரியும், **முப்பது சயவும் –** முப்பதாமெய்யாகிய காரம் மொழிமுதலிற் சகரமாகவும் இடையில் ஏற்றபெற்றி சகரமாகவும் யகரமாகவுந் திரியும், **மேல் ஒன்று சடவும் –** முப்பத்தொராமெய்யாகிய ஷகாரம் மொழிமுதலிற் சகரமாகவும் இடையிலுங் கடையிலும் டகரமாகவுந் திரியும், **இரண்டு சதவும் –** முப்பத்திரண்டாமெய்யாகிய ஸகாரம் மொழிமுதலிற் சகரமாகவும் இடையில் ஏற்றபெற்றி சகரமாகவுந் தகரமாகவுந் திரியும், **மூன்று அகவும் –** முப்பத்து மூன்றாமெய்யாகிய ஹகாரம் மொழிமுதலில் அகரமாகவும் இடையில் ககரமாகவுந் திரியும்,

ஐந்து இரு கவ்வும் – முப்பத்தைந்தாமெய்யாகிய க்ஷகாரம் இரண்டு ககரமாகத்திரியும், **ஆ ஈறு ஐயும்** – பொதுவெழுத்துக்களுள்ளே மொழியிறுதி ஆகாரம் ஐகாரமாகத் திரியும், **ஈ ஈறு இகரமும்** – மொழியிறுதி ஈகாரம் இகரமாகத் திரியும். **எ–று.**

பயின்று வருவனவற்றிகுத் திரிபுகூறி ஒழிந்தன அருகி வருதலால் அவற்றை வந்தவிடத்திற் காண்கவென்பார் இகரமுமாகு மென்று பயனிலை கொடுத்து முடியாது இகரமுமென அவாய்நிலையாக முடித்தார். (பயின்று வருதல் – மிகுதியாகவருதல் அருகிவருதல் – சிறுபான்மையாக வருதல். அவாய்நிலை – முடிவுபெறாமல் மேலொன்றை வேண்டியே நிற்பது.)

148. ரவ்விற் கம்முத லாமுக் குறிலும்
லவ்விற் கிம்முத லிரண்டும் யவ்விற்
கிய்யு மொழிமுத லாகிமுன் வருமே.

இ–ள். ரவ்விற்கு அ முதலாம் முக்குறிலும் – ரகரத்திற்கு அ இ உ என்னு மூன்று குற்றெழுத்துக்களில் ஒன்றும், **லவ்விற்கு இ முதல் இரண்டும்** – லகரத்திற்கு இ உ என்னும் இரண்டில் ஒன்றும், – **யவ்விற்கு இய்யும்** – யரகத்திற்கு, இகரமும், **மொழி முதலாகி முன்வரும்** – அவ்வெழுத்துக்களை முதலிலுடைய வடமொழிகளில் ரகர லகர யகரங்களுக்கு முதலாகி அம்மூன்றெழுத்துக்களுக்கும் வரும். **எ – று.**

அகர இகர உகரங்கள் முன்வருதல் ஏற்றபெற்றி கொள்ளப்படும். **உ–ம்.** ர0ம: = அரங்கம், ரா : = இராமன், ரொ : = உரோமம் எ–ம். னாஹ: = இலாபம், னொஹ: = உலோபம் எ–ம். யக்ஷ: = இயக்கன் எ–ம். வரும். ஏற்ற பெற்றிகொள்ளாமல் அரங்கமென்பதனை உரங்கம் என்றல் பொருத்தமின்றாம். உலோபம் என்பதனை இலோபமென்னுதலும் இராமன் என்பதை அராமன்னுதலும் பொருந்தாவாம்.

149. இணைந்தியல் காலை யரலக் கிகரமும்
மவ்வக் குகரமு நகரக் ககரமும்
மிசைவரும் ரவ்வழி யுவ்வு மாம்பிற.

இ–ள். இணைந்து இயல் காலை – ஆரியமொழியுள் இரண்டு மெய்கள் இணைந்து ஒரெழுத்துப்போல நடக்கும்போது; **யரலக்கு இகரமும்** – அவ்விணைந்த எழுத்துக்களிற் பின்னின்ற யகரத்துக்கும் ரகரத்துக்கும் லகரத்துக்கும் இகரவுயிரும், **மவ்வக்கு உகரமும்** – மரகத்துக்கும் வகரத்துக்கும் உகரமும், **நகரக்கு அகரமும்** – நகரத்திற்கு அகரமும், **மிசை வரும்** – மேலே வந்து வடமொழி

களாகும், **ரவ்வழி உவ்வும் ஆம்** – இணைந்து முன்னின்ற ரகரத்திற்குப் பின் உகரமும் வரும். **எ–று.**

இடையில் உயிர் கலக்கப் பெறாமற் பல மெய்கள் இணைந்து அவ்விணைப்பின் ஈற்றுமெய்யின்மேல் உயிர் கலக்கப் பெற்றிருந்தால் அவ்விணைப்பிற்குச் சம்யுக்தாக்ஷரம் என்று பெயர். மெய் முன்னும் உயிர்மெய் பின்னுமாக இணைவது சம்யுக்தாக்ஷரமெனினுமாம். இணைந்தியல் காலை என்றது சம்யுக்தாக்ஷரங்களாய் வரும்போது என்றுணர்க. க்ய, ர்ய, ல்ய, த்ம, க்வ, த்ந, ர்வா என்பன முன்னே மெய்யும் பின்னே உயிர்மெய்யுமாக இணைந்து நின்றமையறிக.

தமிழெழுத்திலே சிறப்பெழுத்தும் பொதுவெழுத்தும்

150. றனழஎ ஒவ்வு முயிர்மெய்யு முயிரள
பல்லாச் சார்புந் தமிழ்பிற பொதுவே.

இ–ள். றனழ எ ஒவ்வும் – முதலுஞ் சார்புமாகிய தமிழெழுத்து நாற்பதிலே றகர னகர ழகர எகர ஒகரங்கள் ஐந்தும், **உயிர்மெய்யும் உயிரளபு அல்லாச் சார்பும்** – உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையுமல்லாத எட்டுவகைச் சார்பெழுத்துக்களும், **தமிழ்** – தமிழுக்கே சிறப்பெழுத்துக் களாம், **பிற பொது** – ஒழிந்த இருபத்தேழெழுத்துக்களும் ஆரியத்திற்குந் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்துக்களாம். **எ–று.**

பிற பொதுவே என்றதனால் முற்கூறியவை சிறப்பென்று விளங்கிக் கிடத்தலால், தமிழ்ச் சிறப்பென்று கூறாது தமிழென வாளா கூறினார். ஆரிய எழுத்துக்களைத் தமிழெழுத்துக்களோடு நோக்கி ஆரியத்திற்கேயுரியனவாகிய சிறப்பெழுத்துக்களையும், ஆரியத்திலுந் தமிழிலுமிருக்கும் பொதுவெழுத்துக்களையும் **'இடையினான்கும்'** என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறினார். தமிழிலிருக்குமெழுத்துக்களையும் ஆரியவெழுத்துக்களோடு நோக்கித் தமிழிற்கேயுரியனவாகிய சிறப்பெழுத்துக்களையும், தமிழிலும் ஆரியத்திலுமிருக்கும் பொது வெழுத்துக்களையும் இச்சூத்திரத்தால் வகுத்துக் கூறினாரென்றறிக.

முதலெழுத்தினுள், ற ன ழ எ ஒ என்னும் ஐந்தும் தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்து. சார்பெழுத்துக்களுள்ளே உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினாறில், ற ன ழ என்னு மூவருக்கங்களாலாகிய முப்பத்தாறு எழுத்துக்களும் ற் ன் ழ் என்னு மூன்று மெய்யுமொழிய நின்றமெய் பதினைந்தில் எகர ஒகரமாகிய இரண்டுயிர்களின் கலப்பினால் வந்த உயிர்மெய் முப்பதும் ஆகிய அறுபத்தாறு உயிர் மெய்யெழுத்துக்களும், ஆய்தமும், ஒற்றளபெடையும், குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகர மும், ஐகாரக்குறுக்கமும், ஔகாரக்குறுக்கமும், மகரக்குறுக்கமும், ஆய்தக்குறுக்கமும் தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்துக்களாம்.

உயிரெழுத்துக்களுள்ளே அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஐ ஒ ஔ என்னும் பத்தும், மெய்யெழுத்திலே க் ங் ச் ஞ் ட் ண் த் ந் ப் ம் ய் ர் ல் வ் ள் என்னும் பதினைந்தும், இப்பதினைந்து மெய்களோடு எகர ஒகர மிரண்டுமல்லாத பத்துயிருங் கலத்தலாலுண்டான உயிர்மெய் நூற்றைம்பதும், உயிரளபெடையும் தமிழிற்கும் ஆரியத்திற்கும் பொதுவெழுத்துக்களாம்.

உயிர்மெய்யைப் பொதுவெழுத்தென்று சூத்திரங் கூறியிருக்கவும் உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினாறையும் பொதுவெழுத் தென்று கொள்ளாமல் அவற்றுள் நூற்றைம்பதைமாத்திரம் பொதுவெழுத் தென்றுகொண்டு, மற்றை அறுபத்தாறுயிர்மெய்களையுந் தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்துட் கொண்டதென்னை யெனின், ற் ன் ழ் என்னு மூன்றொற்றையுந் தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்தென்றா ராதலின் இந்த மூன்றொற்றும் உயிரொடு கலந்துண்டாகு முயிர்மெய்யும் ஆரியத்திலில்லை யாமாதலினாலும், எ ஒ என்னு மிரண்டுயிரைத் தமிழிற்குச் சிறப்பெழுத்தென்றாராதலின் மெய்யொடு இவ்விரண்டுயிர் கலத்தலாலுண்டாகும் உயிர்மெய்யும் ஆரியத்திலில்லையா மாதலினா லும் அவற்றைக் கழித்து நின்றவற்றையே பொதுவெழுத்தாகக் கொள்ள வேண்டுதலாலென்க.

பதவியல் முற்றிற்று

3. உயிரீற்றுப் புணரியல்

புணர்ச்சி
(புணர்ச்சி இன்னதென்பது)

151. மெய்யுயிர் முதலீ றாமிரு பதங்களுந்
தன்னொடும் பிறிதொடு மல்வழி வேற்றுமைப்
பொருளிற் பொருந்துழி நிலைவரு மொழிகள்
இயல்பொடு விகாரத் தியைவது புணர்ப்பே.

இ–ள். மெய் உயிர் முதல் ஈறு ஆம் இருபதங்களும் – மெய்யையும் உயிரையும் முதலு மீறுமாகவுடைய பகாப்பதம் பகுபதம் என்னும்இருவகைப் பதங்களும், – **தன்னொடும் பிறிதொடும்** – தென்னொடுதானும் பிறிதொடுபிறிதுமாய், – **அல்வழி வேற்றுமைப் பொருளின் பொருந்துழி** – அல்வழிப் பொருளினாலேனும் வேற்றுமைப்

பொருளினாலேனும் பொருந்துமிடத்து, – **நிலை வரு மொழிகள்** – நிலைமொழியும் வருமொழியும், – **இயல்பொடு விகாரத்து இயைவது** – இயல்பாகவேனும் விகாரமாகவேனும் சந்திப்பது, – **புணர்ப்பு** – முன்சொல்லப்பட்ட புணர்ச்சியாம். **எ–று.**

மெய்யுயிர் முதலீறாம் எனவே : – மெய்ம்முதன் மெய்யீறு, மெய்ம்முதல் உயிரீறு, உயிர்முதல் உயிரீறு, உயிர்முதன் மெய்யீறு என்று சொற்கள் நால்வகைப்படுமென்றுணர்க. உ–ம். கனகம், கடுகு, உவகை, ஓடம் என முறையே காண்க.

தன்னொடும் பிறிதொடும் எனவே : – நிலைமொழி வருமொழிகளில் உயிரீறும் உயிர்முதலுஞ் சந்தித்தலும், உயிரீறும் மெய்ம்முதலுஞ் சந்தித்தலும், மெய்யீறும் மெய்ம்முதலுஞ் சந்தித்தலும், மெய்யீறும் உயிர்முதலுஞ் சந்தித்தலும் என்று எழுத்துவகையால் புணர்ச்சி நால்வகைப் படுமென்பதும், இருபதங்களும் என்றது பகாப்பதம், பகுபதங்களையாதலின் தன்னொடும் பிறிதொடும் என்றது பகாப்பதத்தொடு பகாப்பதமும், பகுபதத்தொடு பகுபதமும்; பகாப்பதத்தொடு பகுபதமும், பகுபதத்தொடு பகாப்பதமும் நிலைமொழி வருமொழிகள் சந்தித்தலும் என்று பதவகையால் நால்வகைப் புணர்ச்சி குறிக்கப்படுமென்பதும். உ–ம். பொன் + ஒளி; கற்றோர் + புகன்றார்; வாழை + முரிந்தது; விழுந்தது + மரம் என முறையே காண்க.

அல்வழி வேற்றுமைப் பொருளில் பொருந்துழி எனவே : – அல்வழிச் சந்தி வேற்றுமைச் சந்தியென்று பொருணோக்கத்தாற் புணர்ச்சியிருவகைப் படுமென்பதும். உ–ம். வாழைமுரிந்தது, பழத்தை உண்டான் என வரும்.

இயல்பொடு விகாரத் தியைவது எனவே இயல்புச்சந்தி விகாரச்சந்தியென்று சுபாவபேதங்களால் இருவகைப்படும் புணர்ச்சியென்பதும் உணர்க.

உ–ம். பொன்விலை, புகழ்அழகிது எனவும்.வாழைப்பழம், பொற்கலம், மரவேர் எனவும். வரும். இவற்றிற் சுபாவமும் பேதமுங் காண்க. இயல்பு, இயற்கை, தன்மை, சுபாவம் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். விகாரம், செயற்கை, செயல், விதி, பேதம் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

இவ்விரு வகைகளையும் இணைத்தால், அல்வழி இயல்புச்சந்தி, அல்வழி விகாரச்சந்தி, வேற்றுமை இயல்புச்சந்தி, வேற்றுமை விகாரச்சந்தி என்று நால்வகைப்படுமென்றறிக. இவற்றில் உயிரீறு, மெய்யீறு, உயிர்முதல், மெய்ம்முதல்களும் பகாப்பதம் பகுபதங்களும் ஆகிய அனைத்தும் அடங்கி நிலைமொழி வருமொழிகளாய் நிற்றலுங்காண்க.

நிலைமொழியாவது சந்திப்பில் இடப்புறத்தில் நிற்கும் பதம்;

அதற்குப் பின்னாக வலப்புறத்தில் வந்தமொழி வருமொழியாம். (சூத்திரம்.) ; – "சந்தியிலிடமொழி நிலைமொழியாமதன், பிந்தியவலமொழி வருமொழிப் பெயர்பெறும்" என்பதனாலறிக.

உயிர்மெய் முதலீறாம் என்று முறையிற் கூறாமல், மெய்யுயிர் முதலீறாம் என்று முறைபிறழக் கூறியது என்னையெனின்; உயிர்மெய் முதலீறாம் என்று கூறின் உயிர்மெய்யென்னும் எழுத்தென்று கருதப்பட்டு உயிர்மெய்யெழுத்து முதல் உயிர்மெய்யெழுத்து ஈறாம் என்று பொருள்பட்டு மெய்ம்முதல் உயிரீற்றுப்பதம் மாத்திரங் குறிக்கப்பட்டு மெய்ம்முதல் மெய்யீறும், உயிர்முதலுயிரீறும், உயிர்முதல் மெய்யீறும் ஆகிய மற்றவை மூவகைப் பதங்களும் அடங்காவாம் ஆதலின் அந்நால்வகையும் அடங்குதற் பொருட்டு மெய்ம்முதலுயிரீறாமென்று கூறியதென்றுணர்க.

வேற்றுமையல்லாதவழி அல்வழியாதலின் வேற்றுமை யல்வழிப் பொருளின் என்று முறையிற் கூறாமல் அல்வழி வேற்றுமைப் பொருளின் என்று கூறியது என்னையெனின்; வேற்றுமை யல்வழிப்பொருளின் என்று கூறின் (வேற்றுமைவழி யல்லாததாகிய) அல்வழியென்று இவ்வொன்றுமே கருதப்பட்டு வேற்றுமைவழி கொள்ளப்படாதுபோம் ஆதலின் ஐயநீக்கி அவ்விருவழியையுங் குறித்தற்கு அல்வழியை முன்வைத்து அவ்வாறு கூறினாரென்றறிக.

(அல்வழி வேற்றுமை இவையென்பது)

152. வேற்றுமை யைம்முத லாறா மல்வழி
தொழில்பண் புவமை யும்மை யன்மொழி
எழுவாய் விளியீ ரெச்சமுற் றிடையுரி
தழுவு தொடரடுக் கெனவீ ரேழே.

இ–ள். வேற்றுமை – வேற்றுமை வழிப்புணர்ச்சி, **ஐ முதல் ஆறு** (தழுவுதொடர்) **ஆம்** – ஐ ஆல் கு இன் அது கண் என்னும் ஆறுருபுகளும் மறைந்தாயினும் வெளிப்பட்டாயினும் வரப் பதங்கள் பொருந்துந் தொடர்ச்சியாம், **அல்வழி** – அல்வழிப்புணர்ச்சி,**தொழில்** (தழுவு தொடர்) – வினைத்தொகையும், **பண்பு** (தழுவுதொடர்) – பண்புத்தொகையும், **உவமை** (தழுவுதொடர்) – உவமைத்தொகையும், **உம்மை** (தழுவுதொடர்) – உம்மைத்தொகையும், **அன்மொழி** (தழுவுதொடர்) – அன்மொழித்தொகையும், **எழுவாய்** (தழுவுதொடர்) – எழுவாய்த் தொடரும், **விளி** (தழுவு தொடர்) – விளித்தொடரும், **ஈரெச்சம்** (தழுவுதொடர்) – பெயரெச்சத் தொடரும் வினையெச்சத் தொடரும், (ஈர்) **முற்று** (த்தழுவுதொடர்) – தெரிநிலை வினைமுற்றுத் தொடரும் குறிப்புவினை முற்றுத் தொடரும், **இடை** (தழுவுதொடர்) –

இடைச் சொற்றொடரும், **உரி தழுவுதொடர்** – உரிச்சொற்றொடரும், **அடுக்கு** – அடுக்குத்தொடரும், **என ஈரேழே** – எனப் பதங்கள் பொருந்துந் தொடர்ச்சி பதினான்காம். **எ–று.**

ஐம்முதலாறென்றது இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை பரியந்தமுள்ள ஆறு வேற்றுமைகளையுங் குறித்து நின்றதாதலின் அவற்றின் உருபுகளனைத்தையுங் கொள்க. எவ்வா றெனில் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு ஆல் என்பதும் அன்றி ஆன், ஒடு, ஒடு, கொண்டு என்பனவுங் கொள்ளப் படுதல், இப்படியே மற்ற வேற்றுமை களின் பலவுருபுகளையுஞ் சேர்த்தறிக.

வேற்றுமைவழி உதாரணம்

வேற்றுமைத்தொகை	வேற்றுமை விரி	= தொகாநிலை
1. நிலங்கடந்தான்...	(ஐ)	நிலத்தைக் கடந்தான்
2. கல்லெறிந்தான்....	(ஆல்)	கல்லாலெறிந்தான்.
3. கொற்றன்மகன்...	(கு)	கொற்றனுக்கு மகன்
4. மலைவீழருவி....	(இன்)	மலையின்வீழருவி
5. சாத்தன்கை	(அது)	சாத்தனதுகை
6. குன்றக்கூகை....	(கண்)	குன்றத்தின்கட்கூகை

அல்வழி உதாரணம்

1.	கொல்யானை	வினைத்தொகை
2.	கருங்குதிரை	பண்புத்தொகை
	சாரைப்பாம்பு	இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை
3.	மதிமுகம்	உவமைத்தொகை
4.	இராப்பகல்	உம்மைத்தொகை
5.	பொற்றொடி	அன்மொழித்தொகை.
	இவ்வைந்தும் தொகைநிலைத் தொடர்	
6.	சாத்தன்வந்தான்	எழுவாய்த்தொடர்
7.	சாத்தாவா	விளித்தொடர்
8.	வந்தசாத்தன்	பெயரெச்சத்தொடர்
9.	வந்துபோனான்	வினையெச்சத்தொடர்
10.	வந்தான்சாத்தன்	தெரிநிலை வினைமுற்றுத் தொடர்
11.	பெரியன்சாத்தன்	.குறிப்புவினைமுற்றுத் தொடர்
12.	மற்றொன்று	இடைச்சொற்றொடர்
13.	நனிபேதை	உரிச்சொற்றொடர்
14.	பாம்புபாம்பு	அடுக்குத்தொடர்

தழுவுதொடர் ஆறும் பதினான்குமெனக் கூறவே, அவ்விரு வழியிலுந்தழாத் தொடருஞ் சிலவுளவென்றாராயிற்று. கைக்களிறு என்பது கையையுடைய களிறு என விரிக்கப்படுதலால், கையென்பது களிறு என்பதைப் பொருளால் தழுவாமல் (உடைய என்பதைப் பெற்றபின்னே தழுவித்) தொடர்ந்து நின்றது: இது தழாத்தொடராகிய வேற்றுமைப் புணர்ச்சி. சுரையாழவம்மிமிதப்ப என்பது சுரைமிதப்ப அம்மி ஆழ எனக் கூட்டவேண்டுதலால், சுரையென்பது ஆழ என்பதையும், அம்மியென்பது மிதப்ப என்பதையும் (பொருளால் தழுவாது) தொடர்ந்தன; இவை தழாத்தொடராகிய அல்வழிப்புணர்ச்சி.

தழாத்தொடராவது நிலைமொழியானது வருமொழியைப் பொருட் பொருத்தமுறத் தழுவாததொடர். பொருட்பொருத்தமுறத் தழுவியதொடர் தழுவுதொடர்.

முதல் வேற்றுமையையும் எட்டாம் வேற்றுமையையும் அல்வழியென்றது என்னையெனின், இரண்டாம் வேற்றுமை முதலிய ஆறுவகையும் வேற்றுமையுருபை மறைவிலாவது வெளிப்படையிலாவது உடையனவாயே வரும். முதல் வேற்றுமையும் எட்டாம் வேற்றுமையும் சிறுபான்மை உருபேற்றும், பெரும்பான்மை உருபேலாமல் வெறுமையாயு மிருக்கும். இப்பெரும்பான்மை யியல்புபற்றி அல்வழியென்று கொண்டார் என்க. அவ்வாறாயின் பெயரியலில் 'எட்டே' வேற்றுமை என்று வேற்றுமைக்குட்படுத்திச் சொல்லியதென்னையெனின்; முதல்வேற்றுமையும் எட்டாம் வேற்றுமையும் பெயர்ப்பொருளைக் கருத்தாப் பொருளும் விளிப்பொருளுமாக முறையே வேற்றுமைப்படுத்தல் பற்றியேயாமென்க. எனவே உருபேற்கு நியதிபூணாமையால் அவ்வழியென்றும், பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்தலால் வேற்றுமையென்றும் இரண்டற்கு முரியவாயினவென் றுணர்க.

வேற்றுமைவழிக்குச் சொல்லப்பட்ட ஆறும் தொகைநிலை யாயும் வரும், தொகாநிலையாயும் வரும். எவ்வாறு வரினும் அவை வேற்றுமைவழிக் குரியனவாம்.

அவ்வழிவகை பதினான்கனுள் : – முன்னைய நான்குந் தொகைநிலையாம். பின்னைய ஒன்பதும் தொகாநிலையாம் என்றுணர்க.

(இயல்பு புணர்ச்சி)

153. விகார மனைத்து மேவல தியல்பே.

இ–ள். விகாரம் அனைத்தும் மேவலது – மேல்வரும் விகார வகையனைத்தும் அடையாதது, **இயல்பு** – முன்சொன்ன இயல்பாகும். **எ–று. உ–ம்.** பொன்மலை, புகழழகிது : ஒளிமணி, நீறுபூசினான் எனவரும்.

விகாரப்புணர்ச்சி

***154. தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் விகாரம்
மூன்று மொழிமூ விடத்து மாகும்.***

இ–ள். தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் விகாரம் – எழுத்தாயினுஞ் சாரியையாயினுந் தோன்றுதலும் வேறுபடுதலும் கெடுதலும் முன்சொன்ன விகாரமாகும், **மூன்றும் மொழி மூவிடத்தும் ஆகும்** – இம்மூவகை விகாரமும் நிலைமொழி வருமொழிகளுடைய முதல் இடை கடை என்னு மூன்றிடத்தும் ஏற்றபடி வரும். **எ–று.**

உ–ம். பூ + கொடி = பூங்கொடி வருமொழி முதலில் மெய் தோன்றிற்று. பல + தலை = பஃறலை நிலைமொழி யீற்றிலும் வருமொழி முதலிலும் உள்ள மெய்கள் திரிந்தன. நிலம் + வலயம் = நிலவலயம் நிலைமொழி யீற்றுமெய் கெட்டது. ஆறு+பத்து = அறுபது நிலைமொழி முதலுயிர் திரிந்து வருமொழி யிடையொற்றுக் கெட்டது. பல+பொருள் = பல்பொருள் நிலைமொழியீற்றுயிர் கெட்டது. நாழி + உரி = நாடுரி நிலைமொழியீற்றுயிர் மெய்கெட்டு டகரமெய் தோன்றிற்று. தமிழ் + பிள்ளை = தமிழப்பிள்ளை நிலைமொழியீற்றிற் சாரியை தோன்றிற்று. பனை + காய் = பனங்காய் நிலைமொழியீற்றுயிர் கெட்டு அம் சாரியை தோன்றி அவ் வம் சாரியையீற்றுமகரம் நகரமாய்த் திரிந்தது. இப்படியே இவ்விகாரங்கள் நிலைமொழியைச் சார்ந்து வருவனவும், வருமொழியைச் சார்ந்து வருவனவுமேயன்றி, அவ்விரு மொழியைச் சார்ந்து வருவனவும் உண்டெனக் கொள்க. **உ–ம்.** நீயோ + அரசன் = நீயோவரசன் என நிலைமொழி வருமொழிகளுக்கிடையில் வகரவுடம்படுமெய் தோன்றியது. உரி+நெய்=உரியநெய் இடையில் யகரந் தோன்றிற்று. புளி + காய் = புளியங்காய் இடையில் அம் தோன்றி அதன் ஈற்றுமகரம் நகரமாய்த் திரிந்தது. மேலுமிவ்வாறே காண்க. இவை நிலைமொழி வருமொழிகளுக் கிடையில் வந்தனவென்றறிக.

***155. வலித்தல் மெலித்த னீட்டல் குறுக்கல்
விரித்த றொகுத்தலும் வருஞ்செய்யுள் வேண்டுழி.***

இ–ள். வலித்தல் – மெல்லொற்றை வல்லொற்றாக்கலும், **மெலித்தல்** – வல்லொற்றை மெல்லொற்றாக்கலும், **நீட்டல்** – குற்றெழுத்தை நெட்டெழுத்தாக்கலும், **குறுக்கல்** – நெட்டெழுத்தைக் குற்றெழுத்தாக்கலும், **விரித்தல்** – இல்லாதவெழுத்தை வருவித்தலும், **தொகுத்தல்** – உள்ளவெழுத்தை நீக்கலும், **செய்யுள் வேண்டுழி வரும்** – செய்யுளிடத்து அடிதொடை முதலானவைகளை அமைக்க வேண்டுமிடத்து வருவனவாம்.

உ-ம் "குறுத்தாட்பூதஞ்சுமந்து அறக்கதிராழியெம்மண்ணலைத் தொழினே" இதில் குறுந்தாள் எனற்பாலது குறுத்தாள் என வலிந்து நின்றது. "தண்டையினக் கிளிகடிவோள் பண்டையளல்லண் மானோக்கினளே" இங்கே தட்டை எனற்பாலது தண்டை என மெலிந்து நின்றது. "தீத்தொழிலேகன்றித் திரிதந்தெருவைபோற் போத்தறார் புல்லறிவினார்". இங்கே பொத்தறார் எனற்பாலது போத்தறார் என நீண்டு நின்றது. "யானை யெருத்தத்திருந்த விலக்கிலை வேற்றென்னன் றிருத்தார் நன்றென் றேன்றியேன்" இங்கே தீயேன் எனற்பாலது தியேன் எனக்குறுகி நின்றது. "சிறியிலைவெதிரினெல்விளையும்மே" இங்கே விளையுமே எனற்பாலது விளையும்மே என மகரமெய் "விரிந்துநின்றது. சிறியவிலை எனற்பாலது சிறியிலை என யகரவுயிர்மெய் தொக்கு நின்றது.

156. ஒருமொழி மூவழிக் குறைதலு மனைத்தே.

இ-ள். ஒருமொழி மூவழிக் குறைதலும் – ஒரு சொல்லினுடைய முதல் இடை கடை என்னுமூன்றில் ஓரிடத்துக் குறைந்து வருதலும், **அனைத்து** – அச்செய்யுள் விகாரமாம். **எ-று.**

உ-ம். "மரையிதழ் புரையுமஞ்செஞ்சீறடி" இங்கே தாமரை எனற்பாலது மரை என முதற் குறைந்து நின்றது. "வேதினவெரிநி னோதிமுதுபோத்து" இங்கே ஓந்தி எனற்பாலது ஓதி என இடைகுறைந்து நின்றது. "நீலுண்டுகிலிகைகடுப்ப" இங்கே நீலம் எனற்பாலது நீல் எனக் கடை குறைந்து நின்றது. உரையிற்கோடலால் விதியின்றி வருவனவாகிய புணர்ச்சியில் விகாரங்களுங் கொள்க. அவை : தோன்றல், திரிதல், கெடுதல், நிலைமாறுதல் என்பனவாம். உ-ம். யாது – யாவது இது தோன்றல். மாகி – மாசி; கண்ணகல் பரப்பு – கண்ணகன்பரப்பு; உயர்திணைமேல – உயர்திணைமேன இவை திரிதல். யாவர் – யார், ஆர்; யானை – ஆனை; யாடு – ஆடு; யாறு – ஆறு இவை கெடுதல். வைசாகி – வைகாசி; மிஞிறு – ஞிமிறு; சிவிறி – விசிறி; தசை – சதை இவை எழுத்து நிலைமாறுதல். கண்மீ – மீகண்; இல்வாய் – வாயில்; நகர்ப்புறம் – புறநகர் இவை சொன்னிலை மாறுதல்.

செய்யுளுக்குரிய இந்த ஒன்பது விகாரங்களை இங்கே சொல்லிய தென்னெனின்; வழக்கினிடத்து வருதலுமன்றிச் செய்யுளிடத்தும் அல்வழி வேற்றுமையால் வரும் மூன்று விகாரமும் இந்த ஒன்பது விகாரமும் வருதலால் வேறுபாடறிதற்கும்; விரித்தல் தோன்றல் விகாரமாகவும், வத்தலு மெலித்தலு நீட்டலுங் குறுக்கலும் திரிதல் விகாரமாகவும், தொகுத்தலு முதற்குறை இடைக்குறை கடைக் குறைகளுங் கெடுதல்விகாரமாகவும் இந்த மூவகை விகாரங்களுள் அந்த ஒன்பது விகாரங்களும் ஒருவாற டங்குமென்றறிவித்தற்குமென்க. அன்றியும்; வா; சா; தா என்பன முதலிய பலபகுதிகள் வந்தான், வருகிறான், வருவான்; செத்தான், சாகிறான், சாவான்; தந்தான், தருகிறான், தருவான் என்று பலவாறு வேறுபட்டு வருதற்கு விதியாக இச்செய்யுள் விகாரம் உபயோகப்படுதல் பற்றியுமாமென்க.

புணர்ச்சி விகாரத்தில் வருவதோர் ஐயமொழித்தல்

157. ஒருபுணர்க் கிரண்டு மூன்று முறப்பெறும்.

இ-ள். ஒரு புணர்க்கு – ஒரு புணர்ச்சிக்கு, **இரண்டும் மூன்றும்** – ஒன்றேயன்றி இரண்டு விகாரமும் மூன்று விகாரமும், **உறப் பெறும்** – வரப்பெறும். **எ-று.**

உ-ம். யானை + கோடு = யானைக்கோடு ஒரு விகாரம். (தோன்றல்) நிலம் + பனை = நிலப்பனை இரண்டு விகாரம். (கெடுதலுந் தோன்றலும்,) பனை + காய் = பனங்காய் மூன்று விகாரம். (கெடுதலுந் தோன்றலுந் திரிதலும்).

பொதுப்புணர்ச்சி

எல்லாவற்றின் முன்னும் மெல்லினமும் இடையினமும் புணர்தல்

158. எண்மூ வெழுத்தீற் றெவ்வகை மொழிக்கும்
முன்வரு ஞநமய வக்க ளியல்புங்
குறில்வழி யத்தனி யைந்நொது முன்மெலி
மிகலுமாம் ணளனல வழிநத் திரியும்

இ-ள். எண்மூவெழுத்து ஈற்று – (இயல்பினாலாயினும் விதியினாலாயினும்) இருபத்துநான்கெழுத்தையும் ஈறாகவுடைய, **எவ்வகை மொழிக்கும் முன் வரும்** – பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொல் திசைச்சொல் வடசொல் என்னும் பலவகைப்பட்ட சொற்களுக்கும் முன்னே வரும், **ஞநமயவக்கள் இயல்பும்** – ஞகர நகர மகர யகர வகரங்கள் அல்வழி வேற்றுமை இரண்டிலும் இயல்பாதலும், **குறில் வழிய தனி ஐ நொது முன் மெலி மிகலுமாம்** – குற்றெழுத்தின் பின்னின்ற யகரமெய்யே ஓரெழுத்தொரு மொழியாகிய உயிர் உயிர்மெய் என்னும் ஐகாரமே நொவ்வே துவ்வே என்பவைகளுக்கு முன்வரும் ஞகார நகார மகாரங்கள் (பிறசொற்களின் முன் இயல்பாதலன்றி) மிக்குமுடிதலு மாகும், **ணளனலவழி ந திரியும்** – ணளன லக்களின்முன் வரும் நகரம். (பிறவீற்றின்முன் இயல்பாதலன்றித்) திரியும். **எ-று.**

விதியீறாவது இயல்பாகநின்ற உயிரேனும் ஒற்றேனும் போய் மற்றோருயிரீறாகவேனும் ஒற்றீறாகவேனும் நிற்பது. உ–ம். விளா என்பது விள எனவும் வட்டம் என்பது வட்ட எனவும் வாழிய என்பது வாழி எனவும் விதியீறாய் வருதல் காண்க.

புணரியலில் அல்வழி வேற்றுமைவழிகளுள் ஒன்றைக் குறிப்பாக வேனும் வெளிப்படையாகவேனும் விதவாத இடமெல்லாம் அவ்விருவழிகளையுங் கொள்க.

உ–ம். விள, பலா, புளி, தீ, கடு, பூ, சே, பனை, கோ, கௌ, உரிஞ், மண், பொருந், மரம், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், யாழ், வாள், எஃகு என்னும் நிலைமொழிகளோடு, அல்வழிப்புணர்ச்சிக்கு உதாரணமாக ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது, வலிது என்னும் வருமொழிகளையும்; வேற்றுமைவழிப்புணர்ச்சிக்கு உதாரணமாக ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வன்மை என்னும் வருமொழிகளையுங் கூட்டி,

	(அல்வழி)	**(வேற்றுமைவழி)**
உ–ம். (க)	விளஞான்றது	வினஞாற்சி
	விளநீண்டது	விளநீட்சி
	விளமாண்டது	விளமாட்சி
	விளயாது	விளயாப்பு
	விளவலிது	வினவன்மை

என எல்லாவீற்றின்முன்னும் ஞநமய வக்கள் இயல்பாதல் காண்க. உரிஞ் + ஞான்றது = உரிஞுஞான்றது; பொருந் + ஞான்றது = பொருநுஞான்று; வேல் + ஞான்றது = வேன்ஞான்றது; வான் + ஞான்றது = வாண்ஞான்றது; மரம் + ஞான்றது = மர ஞான்றது எனவரும் நிலைமொழியீறு சன் விகாரப்படுதல் அவ்வவ்வீற்றுச் சிறப்புவிதிகளிற் காண்க.

(அல்வழி)	**(வேற்றுமைவழி)**
உ–ம்.	
மெய்ஞ்ஞான்றது	மெய்ஞ்ஞாற்சி
மெய்ந்நீண்டது	மெய்ந்நீட்சி
மெய்ம்மாண்டது	மெய்ம்மாட்சி
கைஞ்ஞான்றது	கைஞ்ஞாற்சி
கைந்நீண்டது	கைந்நீட்சி
கைம்மாண்டது	கைம்மாட்சி

எனக் குறின் முன்னின்ற யகரத்தின் முன்னுந் தனி ஐம்முன்னும் மெலிமிகுதல் காண்க. நொ, து முன் மெலி மிகலுமாம் என்ற எச்ச வும்மையால் அவ்விரண்டன் முன்னும் இடையெழுத்து மிகலுமாம் என்றாராயிற்று.

நொ+ஞெள்ளா = நொஞ்ஞெள்ளா	து+ஞென்னா = ஞெ்ஞெள்ளா
நொ + நாகா = நொந்நாகா	து+நாகா = துந்நாகா
நொ+மாடா = நொம்மாடா	து+மாடா = தும்மாடா
நொ+யவனா = நொய்யவனா	து+யவனா = துய்யவனா
நொ+வளவா = நொவ்வளவா	து+வளவா = துவ்வளவா

நொ, து என்பவை வினைச்சொற்களாதலின் அல்வழியின் மாத்திரம் வந்தன.

ணளனல வழி நந்திரியுமென்றது பின்வரும் ‘ணல முன் றனவும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தில் வகைபடக் காண்க.

இடைமிகும் என்று எடுத்துக் கூறாது ‘குறில்வழியத்தனியைந் நொதுமுன் மெலிமிகலுமாம்’ என்றதில் மெலிமிகலுமாம் என்னும் உம்மையால் இடையினமிகுமென்று தழுவியது, இடையின மிகுதல் குறில்வழி யவ்விற்கும், தனி ஐக்கும் பொருத்தமின்மையாலென்றறிக. நொ, து என்னுமிவ்விரண்டின் முன் மெல்லினமு மிடையினமு மிகாவாயின் புணர்ச்சியின்றி விட்டிசைத்து வழுவுறுமாதலின் உம்மையாற்றழுவி நொதுக்களின் முன் இடையின மிகுதி கொள்ளப்படுதலாவசியக மென்றறிக.

நொதுமுன் மெலி மிகலுமாம் என்றெடுத்துரைத்ததினாலும் உம்மை யாலுங் கொள்ளப்பட்ட மெலிமிகுதலையும் இடையின மிகுதலையும் (நொ, து போலும்) ஏனைய தனிக்குறின் முன்னுங் கொள்க.

உ–ம் ‘நம்மன்’ ‘வம்முன்’ குவ்வரும் ‘உவ்வருமே’ எனவரும்.

இச்சூத்திர முதலியன ஒன்றற்கொன்று தொடர்ச்சியாகப் புணர்த்தலால் தொடர்ச் சொற்புணர்த்தலென்னு முத்தி.

பொதுப்பெயருயர்திணைப் பெயரீறு

159. பொதுப்பெய ருயர்திணைப் பெயர்க ளீற்றுமெய்
வலிவரி னியல்பா மாவி யரமுன்
வன்மை மிகாசில விகாரமா முயர்திணை

இ–ள். பொதுப்பெயர் உயர்திணைப் பெயர்கள் ஈற்றுமெய் – பொதுப் பெயர்களுக்கும் உயர்திணைப் பெயர்களுக்கும் ஈற்றிலுள்ள மெய்கள், **வலி வரின் இயல்பாம்** – வல்லெழுத்து முதன்மொழிவரின் இயல்பாகும், **ஆவி யரமுன் வன்மை மிகா** – உயிரையும் யகர ரகரமெய்களையும் ஈறாகவுடைய அவ்விருவகைப் பெயர்களுக்கும் முன் வரும் வல்லெழுத்துக்கள் மிகாவாம், **உயர்திணை சில விகாரமாம்** – மெய்யீறும் உயிரீறுமாகிய உயர்திணைப் பெயர்களுட் சிலபெயர்கள்

நாற்கணங்களோடும் புணருமிடத்து நிலைமொழிவருமொழிகள் விகாரப்படுதலும் உடையனவாம். **எ–று.**

பொதுப்பெயராவது உயர்திணை அஃறிணை இரண்டுக்கும் பொதுவாய் வரும்பெயர். பொதுப்பெயரெனினும் விரவுப்பெயரெனினும் ஒக்கும். உயர்திணை அஃறிணை இரண்டிலும் விரவுதலுடைய பெயர் விரவுப் பெயர். விரவுதல் – கலத்தல்.

நாற்கணமாவன: – வன்கணம், மென்கணம், இடைக்கணம், உயிர்க்கணம் என்பனவாம்.

நிலைமொழிச்செய்கையாய்த் திரிதற்குரிய எழுத்துக்கள் திரியாதியல் பாதலும், வருமொழிச்செய்கையாய் மிகுதற்குரிய எழுத்துக்கள் மிகாதியல் பாதலுங்கருதி, ஈற்றுமெய் இயல்பாமென்றும் வன்மை மிகா என்றும் பகுதித்தோதினார். நிலைமொழியீற்றுயிர்போல (வருமொழிச் செய்கையாய் வன்மைமிகுதற்குரியனவாகிய) யாரழக்கண் மூன்றினுள்ளும் ழகரம் பொதுப்பெயர் உயர்திணைப் பெயர்களுக்கு ஈறாகாமையால் இங்கே ஒழிக்கப்பட்டது.

உ–ம்.(க)சாத்தன், கொற்றன், ஆண் இவற்றின்முன் குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது; குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன்; கை, செவி, தலை, புறம் இவற்றை வருவித்து சாத்தன் குறிது, சாத்தன் குறியன், சாத்தன் கை என முறையே கூட்டிப் பொதுப்பெயரீற்று னகர ணகர மெய் இருவழியும் இயல்பாதல் காண்க.

ஊரன், அவன் இவற்றின் முன் குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன், கை, செவி, தலை, புறம் இவற்றை வருவித்து ஊரன்குறியன், ஊரன்கை என முறையே கூட்டி உயர்திணைப் பெயரீற்று னகரமெய் இருவழியும் இயல்பாதல் காண்க.

தோன்றல், வேள் இவற்றின்முன் குறியன், சிறியன், பெரியன், கை, செவி, புறம் இவற்றை வருவித்து தோன்றல் குறியன், தோன்றல் கை என முறையே கூட்டி உயர்திணைப் பெயரீற்று லகரளகரமெய் இருவழியும் இயல்பாதல்காண்க.

தோன்றல் + தீயன் = தோன்றறீயன், தோன்றல் + தலை = தோன்றறலை. எனவும். வேள் + தீயன் = வேடீயன், வேள் + தலை = வேடலை. எனவும். லகர ளகரமெய் தகரம் வருமிடத்துக் கெடுதல் மயக்கவிதி யின்மை பற்றியென்றறிக.

(உ) சாத்தி, கொற்றி, தாய் இவற்றின்முன் குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது; குறியள், சிறியள், தீயள், பெரியள்; கை, செவி, தலை, புறம் இவற்றை வருவித்து சாத்தி குறிது, சாத்தி குறியள்; சாத்திகை என முறையே கூட்டிப் பொதுப்பெயரீற்று உயிர்முன்னும் யகரவொற்றின்முன்னும் வலி இருவழியும் இயல்பாதல் காண்க.

நம்பி, விடலை இவற்றின்முன் குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன், கை, செவி, தலை, புறம் இவற்றை வருவித்து நம்பிகுறியன், நம்பிகை என முறையே கூட்டியும், அவர், ஒருவர் இவற்றின்முன் குறியர், சிறியர், தீயர், பெரியர்; கை, செவி, தலை, புறம் இவற்றை வருவித்து அவர் குறியர்; அவர்கை என முறையே கூட்டியும் உயர்திணைப் பெயரீற்று உயிர்முன்னும் ரகரவொற்றின் முன்னும் வலி இருவழியு மியல்பாதல் காண்க.

(ங) கபிலன் + பரணன் = கபிலபரணர், வடுகன் + நாதன் = வடுகநாதன், அரசன் + வள்ளல் = அரசவள்ளல். இவை நிலைமொழி யீறுகெட்டு வருமொழி இயல்பாய் முடிந்தன.

ஆசீவகர் + பள்ளி = ஆசீவகப்பள்ளி, வாணிகர் + தெரு = வாணிகத் தெரு, இவை நிலைமொழி ஈறுகெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்குமுடிந்தன.

குமரன் + கோட்டம் = குமரகோட்டம், குமரக்கோட்டம்; வாசுதேவன் + கோட்டம் = வாசுதேவகோட்டம், வாசுதேவக் கோட்டம் இவை நிலைமொழியீறு கெட்டு வருமொழிவல்லெழுத்து இயல்பாயும், மிக்கும் முடிந்தன.

பார்ப்பான் + கன்னி = பார்ப்பனக்கன்னி இது நிலைமொழி யீற்றயல் குறுகி அகரச்சாரியை யீற்றிற்பெற்று வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்குமுடிந்தது. வேளாளன் + பிள்ளை = வேளாண்பிள்ளை என நிலைமொழியீற்று அன்கெட்டு ளகரமெய் ணகரமெய்யாகத் திரிந்து முடிந்தது.

வினாப்பெயர் விளிப்பெயர்முன் வல்லினம்

160. ஈற்றியா வினாவிளிப் பெயர்முன்வலி யியல்பே

இ–ள். ஈற்று (வினாமுன்) – ஆஓஏ என்னுமூன்று ஈற்றுவினாமுன்னும், – **யாவினா** (முன்) – யாவென்னும் வினாப்பெயர் முன்னும், – **விளிப்பெயர்முன்** – உயிரீறும் மெய்யீறுமாகிய விளிப்பெயர் முன்னும், – **வலி இயல்பு** – வரும் வல்லெழுத்துக்கள் இயல்பாகும். **எ–று.**

உ–ம்(க)நம்பியாகொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான். எனவும். உண்கா கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா. எனவும். (உண்கு+ஆ=உண்கா. உண்பேனா என்று பொருள்) உண்பானா கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா. எனவும். உண்பானோ கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா. எனவும். ஈற்றுவினாமுன் வலியியல்பாதல்

காண்க. யாகுறியன, சிறியன, தீயன, பெரியன என யாவினாமுன் வலியியல்பாதல் காண்க.

(உ) நம்பி, நம்பீ; விடலை, விடலாய்; கிள்ளை, கிள்ளாய்; தாய், தாயே இவற்றின் முன் கொள், செல், தா, போ இவற்றை வருவித்து நம்பிகொள், நம்பிசெல், நம்பிதா, நம்பியோ என முறையேகூட்டி விளிப்பெயர்முன் வலியியல்பாதல் காண்க.

முன்னிலைவினை ஏவல்வினைமுன் வல்லினம்

161. ஆவி யரழ விறுதிமுன் னிலைவினை
ஏவன்முன் வல்லின மியல்பொடு விகற்பே.

இ–ள். ஆவி யரழ இறுதி – உயிரையும் யரழ என்னு மூன்று மெய்களையு மிறுதியாகவுடைய, – **முன்னிலை வினை ஏவன்முன்** – முன்னிலை வினை முன்னும் ஏவல்வினை முன்னும், – **வல்லினம் இயல்பொடு விகற்பு** – வருங் கசத பக்கள் இயல்புடனேவிகற்பமாம். **எ–று.**

முன்னிலை வினையொன்றது தன்மைவினை படர்க்கை வினைகளுக்கு இனமாய் முன்னின்றானது தொழிலையுணர்த்தும் வினைச்சொல். இது ஏவற்கருத்திற் பிரயோகிக்கப்படாதது; இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்று முக்காலத்திலுங் தனித்தனிவரும்.

உ–ம் உண்டனை, உண்ணாநின்றனை, உண்பை எனவரும் பிறவுமன்ன.

ஏவல் வினையென்றது தன்மையிலாவது படர்க்கையிலாவது வரமாட்டாமையால் இனமின்றி முன்னிலை ஒன்றற்கே யுரியதாய் முன்னின்றானைத் தொழிற்படுத்தும் வினையை. எறி, எறிவாய், எறிவிப்பி எனவரும். பிறவுமன்ன.

விகற்மாவது ஒருகால் இயல்பாயும் ஒருகால் விகாரமாயும் புணர்வது. விகற்பம், உறழ்ச்சி என்பன ஒருபொருட்சொற்கள். நியதி யின்மை என்பது பொருள்.

உ–ம்(க) உண்டி, உண்டனை, உண்டாய், எனவும். உண்டனிர், உண்டீர், உண்கின்றீர், உண்பீர், எனவும். நிறுத்தி, சாத்தா, கொற்றா, தேவா, பூதா, எனவும். சாத்தரே, கொற்றரே, தேவரே, பூதரே, எனவும். வருவித்து உண்டி சாத்தா; உண்டனிர் சாத்தரே எனக் கூட்டி ஆவி யர இறுதி முன்னிலைவினை முன் வலி இயல்பாதல் காண்க. ழகரமெய் முன்னிலைவினை முன் விகற்பம் வந்தவழிக்காண்க.

(உ) கொணா, எறி, விடு, ஆய், சேர், தாழ் என நிறுத்தி, சாத்தா, கொற்றா, தேவா, பூதா என வருவித்து, கொணாசாத்தா என முறையே கூட்டி ஆவி யரழ இறுதி ஏவல் வினைமுன் இயல்பாதல் காண்க. நடகொற்ற, நடக்கொற்றா; எய்கொற்ற; எய்க்கொற்றா என ஏவல்வினைமுன் வல்லினம் விகற்பித்தல் காண்க.

உயிரீற்றுச் சிறப்புப் புணர்ச்சி
(உயிர்முன் உயிர் புணர்தல்)

162. இஈ ஐ வழி யவ்வு மேனை
உயிர்வழி வவ்வு மேமுனிவ் விருமையும்
உயிர்வரி னுடம்படு மெய்யென் றாகும்.

இ–ள். இஈஐ வழி யவ்வும் – இகர ஈகார ஐகாரங்களின் முன்னே யகரமும்; **ஏனை உயிர்வழி வவ்வும் –** அஆஉஊஎஒஔ என்னும் இவ்வேழுயிர்களின் முன்னே வகரமும், **ஏமுன் இவ் விருமையும் –** ஏகாரத்தின் முன்னே யகரமும் வகரமும், **உயிர்வரின் உடம்படு மெய்யென்று ஆகும் –** உயிர் முதன்மொழி வரின் உடம்படுமெய்யென்று வரப்பெறும். **எ–று.**

உடம்படுமெய்யென்பது, நிலைமொழியீற்றினும் வருமொழி முதலினு நின்ற உயிர்களை உடம்படுத்தும் மெய். உடம்படுத்தலெனினும், உடன்படுத்தலெனினும் ஒக்கும், வருமுயிருக்கு உடம்பாக அடுக்கு மெய்யெனினும் பொருந்தும்.

உ–ம்(க)மணி, தீ, பனை இவற்றின்முன் அழகிது, அழகு முதலிய உயிர் முதன் மொழிகளை வருவித்து, மணியழகிது, மணியழகு எனக் கூட்டி இ ஈ ஐம்முன் இருவழியும் யகரம் பெறுதல் காண்க. உடம்படுமெய்யின் மேல் வருமொழி முதலுயிரேறுதல்; 'உடன்மேலுயிர்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும்.

(உ) விள, பலா, கடு, பூ, நொ, கொ, கௌ இவற்றின்முன், அழகிது, அழகு முதலிய உயிர்முதன் மொழிகளை வருவித்து, விளவழகிது, விளவழகு எனக் கூட்டி மற்றையுயிர்களின்முன் இரு வழியும் வகரம் பெறுதல் காண்க.

(ங)அவனே + அழகன் = அவனே யழகன் என இடைச்சொல் லாகிய ஏ, முன் யகரமும், ஏ+எலாம் = ஏவெலாம், சே+உழுதது= சேவுழுதது என ஒரெழுத்தொருமொழியாகிய உயிர் உயிர்மெய் யென்னும் ஏ முன் வகரமும், சே+அடி=சேயடி, சேவடி எனச் செம்மையென்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரமாகிய சேமுன் யகரமும் வகரமும் பெறுதல் காண்க.

“உடம்படுமெய்யே யகர வகாரம், உயிர்முதன் மொழிவரூ உங் காலை யான” “இறுதியு முதலு முயிர்நிலை பெறினே, உறுமென மொழிப வுடம்படுமெய்யே” என்று பிறர் கூறிய சூத்திரங்களையும் உணர்ந்து நிலைமொழியீற்றினும் வருமொழிமுதலினும் உயிர் நிற்க அவ்வுயிரிரண்டற்குமிடையே வந்த யகரமெய்யாவது வகரமெய்யாவது உடம்படுமெய்யென்று சொல்லப்படும் எனவும், செல்வுழிச் செல்க என்பதில் செல்+உழிச்செல்க என்பவற்றிடையே வந்த வகர மெய்யாதலின் நிலைமொழியீற்றின் மெய்யெழுத்து நிற்றலால் அவ்வகரவொற்றை உடம்படுமெய்யென்று கொள்ளலாகாதெனவும் உயிரீறும் உயிர்முதலும் சந்தித்தற்கண் ஒன்று பட்டிணங்கமாட்டா மையால் அவற்றை உடம்படுத்த வந்த மெய் உடம்படுமெய்யெனப்படு மன்றி மெய்யுமுயிருமாக ஒன்றுபட்டுச் சந்திக்கத்தக்க இடத்தில் வரும் மெய் உடம்படுமெய்யெனப் படாதெனவும் அறிக.

வினாச்சுட்டின்முன் நாற்கணமும் புணர்தல்

163. எகர வினாமுச் சுட்டின் முன்னர்
உயிரும் யகரமு மெய்தின் வவ்வும்
பிறவரி னவையுந் தூக்கிற் சுட்டு
நீளின் யகரமுந் தோன்றுத னெறியே.

இ–ள். எகர வினா (முன்னர்) – எகர வினா விடைச் சொல்லின் முன்னும், – **முச்சுட்டின் முன்னர்** – மூன்று சுட்டிடைச் சொல்லின் முன்னும், – **உயிரும் யரகமும் எய்தின் வவ்வும்** – உயிரும் யகரமும் வரின் வகரமெய்யும், – **பிறவரின் அவையும்** – யகரமல்லாத மெய்கள் வரின் அவ் வந்த மெய்களும், – **தூக்கில் சுட்டு நீளின் யகரமும்** – செய்யுளின்கட் சுட்டு நீண்டுவருமிடத்து, – யகரமெய்யும், – **தோன்றுதல்நெறி** – மிகுதல் முறையாம் **எ–று.**

உ–ம்(1)எ+அணி = எவ்வணி, எ+யானை; அ+அணி = அவ்வணி, அ+யானை = அவ்யானை; இ+அணி=இவ்வணி, இ+யானை= இவ்யானை; உ+அணி=உவ்வணி, உ+யானை=உவ்யானை; என எகரவினா முச்சுட்டின்முன் உயிர் வரவும், யகரம் வரவும் வகரமெய் தோன்றுதல் காண்க.

(2) எ+குதிரை = எக்குதிரை, எ+சேனை = எச்சேனை, எ+தண்டு = எத்தண்டு, எ+படை = எப்படை, எ+ஞாலம் = எஞ்ஞாலம், எ+நாடு = எந்நாடு, எ+மனை=எம்மனை, எ+வளை=எவ்வளை, எ+ஙனம்= எங்ஙனம் என யகரமொழிந்த மெய்கள் வர அவ்வந்த மெய்கள் தோன்றுதல் காண்க. இப்படியே அக்குதிரை, இக்குதிரை, உக்குதிரை எனச் சுட்டுக்களோடுங் கூட்டி யகர மொழிந்த மெய்கள் தோன்றினமை காண்க.

வருமொழி முதலில் உயிர் வந்த வழித்தோன்றிய வகரமெய் யிரட்டுதல் : ‘தனிக்குறின் முன்னொற்றுயிர்வரி னிரட்டும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும், இரட்டிய மெய்யின்மேல் வருமொழி முதலுயிரேறுதல் ‘உடன்மேலுயிர் வந்தொன்றுவதியல்பே’ என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும் பெறப்படும்.

(3) அ+இடை=ஆயிடை எனச் சுட்டுநீண்டவிடத்து யகரந்தோன்றுதலை “ஆயிடைத்தமிழ் கூறுநல்லுலகத்து” “ஆயிடைநின்ற கிரீடியை” “ஆயிடைக்குடபால்வெற்பில்” “ஆயவன்வளர்த்த” என்று முறையே தொல்காப்பியம், பாரதம், திருவாதவூரர்புராணம், இராமாயணம் என்னு நூல்களிற் காண்க.

நெறியே யென்றமையால், யாங்ஙனம் என யாவினா முன்னும், ஆங்ஙனம், ஈங்ஙனம், ஊங்ஙனம் என நீண்ட சுட்டின் முன்னும் ஙகர மிகுதலும், ஈது. எனவும் ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு எனவும். சுட்டுப்பெயர் நீளுதலும், “விண்வத்துக்கொட்கும்”. எனவும் “செல்வுழிச்செல்க” எனவும். “சார்வழிச் சார்ந்ததகையள்” எனவும். மெய்யீற்றின்முன் உயிர்வர இப்படி உடம்படு மெய்யல்லாத வகரம் பெறுதலுங்கொள்க. அன்றியும், (உயிர் மாத்திரமேயன்றி) யரகமும் எய்தின் என்றதினால் இங்கே தோன்றிய யகர வகர வொற்றுக்கள் உடம்படு மெய்யல்லவென்பதும், சுட்டு நீளின் எனவே நீளுதல் உடன்பாடென்பதும், நீண்டேவரல் வேண்டுமென்னும் நியதியின்றென்பதும், யகரமும் என்னு மிழிவு சிறப்பும்மையால், யகரமானது உயிர்வருவழித் தோன்றுதலின்றிப் பிறவழித் தோன்றாதென்பதும், வன்கணம்வரிற் சுட்டு நீளாதென்பதும் கொள்க.

எகரவினாமுச்சுட்டின் முன் உயிர்வரின் வகரமும், நீண்ட சுட்டின்முன் உயிர்வரின் யகரமுந் தோன்றுமென்றது ‘இ ஈ ஐ வழி என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதிவகுத்தல்; யகரம் வரின் வகரமும், பிறமெய்களுள் ஞ ந ம வரின் அவையுந் தோன்றுமென்றது. ‘எண்மூவெழுத்தீற்று’ என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல்; க ச த ப ங வரின் அவை தோன்றுமென்றது எய்தாததெய்து வித்தல்.

(குற்றியலுகரமுன்னும் சில முற்றியலுகரமுன்னும் உயிரும் யகரமும் புணர்தல்)

164. உயிர்வரி னுக்குறண் மெய்விட் டோடும்

யவ்வரி னிய்யா முற்றுமற் றொரோவழி

இ–ள். உக்குறள் உயிர்வரின் மெய்விட்டு ஓடும் – குற்றியலுகரம் உயிர்முதன் மொழிவந்தால் தனக்கிடமாகிய மெய்யை விட்டு நீங்கும், – **ய வரின் இய்யாம்** – யகரமுதன் மொழிவந்தால் அவ்வுகரம் இகரமாகத் திரியும், – **முற்றும் அற்று ஒரோவழி** – முற்றியலுகரமும் அவ்விருவிதியும் பெறும் ஒவ்வோரிடத்து. **எ–று.**

உ–ம் (1) நாகு, எஃகு, வரகு, கொக்கு, குரங்கு, தெள்கு இவற்றின் முன் அரிது, அருமை முதலிய உயிர்முதன் மொழிகளை வருவித்து நாகரிது, நாகருமை எனக் கூட்டி இருவழியும் உயிர்வரக் குற்றியலுகரந் தானேறி நின்ற வல்லின மெய்யைவிட்டுக் கெடுதல் காண்க. குற்றியலுகரங்கெட நின்ற மெய்யின் மேல் வந்த வுயிரேறுதல் : 'உடன்மேலுயிர்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும்.

(2) நாகு, எஃகு முதலியவற்றின் முன், யாது, யாப்பு எனவருவித்து நாகியாது, நாகியாப்பு எனக் கூட்டி இருவழியிலும் யகரம் வரக் குற்றியலுகரம் இகரமாகத் திரிதல் காண்க.

(3) கதவு+அழகிது = கதவழகிது, கதவு + யாது = கதவியாது எனவும். அது+ஐ=அதை எனவும். முற்றியலுகரம் ஒரோரிடத்து அவ்விருவிதியும் பெறுதல் காண்க. கெடும் என்னாது ஓடுமென்றமையால் குற்றியலுகரம் ஒரோரிடத்து 'இ ஈ ஐவழி' என்னுஞ் சூத்திரப் பொதுவிதி பெறுதலுங் கொள்க.

வரலாறு : 'தன்முகமாகத் தானழைப்பதுவே' இதில் அழைப்பது என்பது குற்றியலுகரமொழி ஏகாரஇடைச்சொல்வர : அழைப்பதேஎன முடிதற்பாலது அங்ஙனமுடியாமல் வகரவுடம்படுமெய் பெற்று அழைப்பதுவே என முடிந்தது. "அடித்தடித்துவக்காரமுன்றீற்றியவற்புதமறியேனே" இதில் அடித்து என்பது குற்றியலுகரமொழி அக்காரம் என்னும் உயிர் முதன் மொழிவர, அடித்தக்காரமென முடிதற்பாலது அங்ஙனமுடியாமல் வகரவுடம்படு மெய்பெற்று 'அடித்துவக்காரம்' என முடிந்தது.

குற்றியலுகரம் உயிர்வரிற்கெடும் என்றது 'இ ஈ ஐ வழி' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதிவகுத்தல்; யவ்வரின் இய்யாம் என்றது எய்தாததெய்துவித்தல்; ஒரோவிடத்து முற்றியலுகரம் இவ்விதி யிரண்டனுள் முன்னையது பெறுமென்றது 'இ ஈ ஐ வழி' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; பின்னையது பெறுமென்றது எய்தாததெய்துவித்தல்.

உயிரீற்றின்முன் வல்லினம் புணர்தல்

165. இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன்
க ச த ப மிகும்வித வாதன மன்னே.

இ–ள். இயல்பினும் விதியினும் நின்ற உயிர்முன் – இயல்பினாலும் விதியினாலும் இறுதியாக நின்ற உயிர்களின்முன், – **க ச த ப மன்மிகும்** – வருங் க ச த பக்கள் பெரும்பாலு மிகும், – **விதவாதன** – பின் சிறப்பு விதியிற் சொல்லாதவைகள். **எ–று.**

உ–ம் (1) ஆடூஉக்குறியன், நம்பிக்கொற்றன் எ–ம். ஆடூஉக்கை, செட்டித்தெரு எனவும். உயர்திணைப்பெயரின் முன் இருவழியும் வல்லெழுத்து மிக்கன. சாத்திப்பெண் எனப் பொதுப்பெயரின் முன் அல்வழியில் வல்லெழுத்து மிக்கது. விளக்குறிது, தாராக்கடிது, தீப்பெரிது வடுத்தீது, கொக்குக்கடிது, கெண்மூக்கரிது, சேச்சிறிது, சோப்பெரிது எனவும். ஒற்றைக்கை, வட்டக்கடல், தாழக்கோல் எ–ம். அஃறிணைப்பெயர்முன் அல்வழியில் வல்லெழுத்து மிக்கன. இவற்றுள் விள, ஒற்றை, வட்ட, தாள என்பன விதியீறு. விளக்கோடு, பலாக்காய், கிளிச்சிறை, தீக்கடுமை, கடுக்காய், கொக்குக் கால், வண்டுக்கால், கொண்மூக்குழாம், சேக்கொம்பு, தினைத்தாள், சோப்பெருமை என அஃறிணைப் பெயர்முன் வேற்றுமையில் வல்லெழுத்து மிக்கன.

(2) ஆடிக் கொண்டான், ஆடாக்கொண்டான், ஆடூஉக் கொண்டான், ஆடெனக்கொண்டான், ஆடக்கொண்டான், உண்பாக்குச் சென்றான், பூத்துக்காய்த்தது, பொள்ளெனப் பரந்தது, சாலப்பகைத்தது எனவும். இருளின்றிக்கண்டார், பொருளன்றிக் காணார் எனவும். தெரிநிலை வினையெச்சத்தின் முன்னுங் குறிப்பு வினையெச்சத்தின் முன்னும் வல்லெழுத்து மிக்கன. கூவிற்றுக் கோழி எனவும். குண்டுகட்டுக்களிறு எனவும். தெரிநிலை வினைமுற்றின் முன்னுங் குறிப்புவினை முற்றின் முன்னும் வல்லெழுத்து மிக்கன.

(3) ஆங்கக்கொண்டான், இனிச்செய்வேன், மற்றைத்தெரு, என இடைச் சொல்லின் முன் வல்லெழுத்து மிக்கன.

(4) தவப்பெரியன், கடிக்கமலம், பணைத்தோள் என உரிச்சொல்லின் முன் வல்லெழுத்து மிக்கன.

(5) சொன்றிக்குழிசி எனத் திசைச்சொன்முன்னும், கங்கைச் சடை என வடசொன் முன்னும் வல்லெழுத்து மிக்கன.

விதவாதன பெரும்பாலு மிகும் எனவே, விதந்தன சிறுபான்மை மிகும் எனவும், விதவாதன சிறுபான்மை மிகா எனவுங் கூறினாராயிற்று. (விதப்பு – சிறப்புவிதி)

அவை வருமாறு : –

(1) கொக்கொற்றா, துக்கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என்பன : 'ஏவன்முன்வல்லி னமியல்பொடு விகற்பே' என முற்கூறிய சிறப்பு விதி பெறாது வல்லெழுத்து மிக்கே வந்தன. எனவே நொ, து முன் மூவினமும் மிகுமென்றாராயிற்று.

(2) ஏரிகரை, குழவிகை, குழந்தைகை, ''பழமுதிர்சோலைமலை கிழவோனே'' எ–ம். கூப்புகரம், ஈட்டுதனம், நாட்டுபுகழ் எ–ம். முறையே வேற்றுமையிலும், அல்வழியிலும் பின் விதவாதன மிகாவாயின.

விதப்பாவது : பொதுவாகத் தொகுத்துரைக்கப்பட்டவை களிலிருந்து வகுத்தெடுத்து விதிகூறுதல் = சிறப்பு விதி.

வல்லினம் உயிரீற்றுப் பொதுப்பெயர், உயர்திணைப் பெயர்களுக்கு முன்மிகும் என்றது 'ஆவியரமுன் வன்மைமிகா' என எய்தியதன் மேற்சிறப்பு விதி; அஃறிணைப் பெயர்களுக்கு முன்னும், வினை முதலியவைகளுக்கு முன்னும் மிகுமென்றது எய்தாததெய்துவித்தல்.

உயிரீற்றுச் சிலமரப் பெயர்முன் வல்லினம் புணர்தல்

166. மரப்பெயர் முன்ன ரினமெல் லெழுத்து
வரப்பெறு னவுமுள வேற்றுமை வழியே.

இ–ள். மரப்பெயர் முன்னர் – உயிரீற்றுச் சில மரப்பெயர்களுக்கு முன், **இன மெல்லெழுத்து வரப்பெறு னவும் உள** – மேற்கூறிய பொது விதியால் வரும் வல்லெழுத்து மிகாமல் அவற்றிற்கினமாகிய மெல்லெழுத்து மிகப்பெறுவனவுஞ் சிலவுளவாம், **வேற்றுமைவழி** – வேற்றுமைவழியில். **எ–று.**

பெறுவனவும் எனற்பாலது பெறுனவும் என்று தொகுத்தலாயிற்று.

உ–ம் விள+காய் = விளங்காய், கள+கனி=களங்கனி, மா+துளிர்= மாந்துளிர், காயா+பூ=காயாம்பூ என வரும்.

யாங்கோடு, யாக்கோடு; யாஞ்செதிள், யாச்செதிள்; யாந்தோல், யாத்தோல்; யாத்தோல்; யாம்பூ, யாப்பூ; காயாங்கோடு, காயாக்கோடு; காயாஞ்செதிள், காயாச்செதிள்; காயாந்தோல், காயாத்தோல்; காயாம்பூ, காயாப்பூ என மெல்லெழுத்தும் வல்லெழுத்தும் மிக்கு விகற்பித்துவருதல் உரையிற்கோடல் என்பதனாற் கொள்க.

இது 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது ஒருவழி விலக்கிப் பிறிது விதிவகுத்தல்.

அகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி

167. செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம் பல்வகைப்
பெயரி னெச்சமுற் றாற னுருபே
அஃறிணைப் பன்மை யம்மமுன் னியல்பே.

இ–ள். செய்யிய என்னும் வினையெச்சம் – செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்ச வினையும், – **பல்வகைப் பெயரினெச்சம்** – பலவகைப்பட்ட பெயரெச்சவினையும், – (பல்வகை) **முற்று** – பலவகைப்பட்ட முற்றுவினையும், – **ஆறனுருபு** – ஆறாம்வேற்றுமை அகரவுருபும், – **அஃறிணைப் பன்மை** – அஃறிணைப்பன்மைப் பெயரும் – **அம்ம** – அம்மவென்னும் உரையசை யிடைச்சொல்லும், – **முன் இயல்பு** – ஆகிய அகரவீற்றுச் சொற்களாறுவகையின் முன்னும் வரும் வல்லெழுத்துக்கள் இயல்பாம். **எ–று.**

இச்சூத்திரத்தின் முதலிலும் ஈற்றிலும் (செய்யிய என்றும், அம்ம என்றும்) அகரவீற்றுச் சொல் வைத்தமை இடைநின்றனவும் அகரவீற்றுச் சொற்கள் என்று கருதுக.

பல்வகைப் பெயரெச்சமென்றது நால்வகை வினையடியினும் பிறந்த பெயரெச்சங்களை, பல்வகைமுற்றென்றது நால்வகை வினையடியினும் பிறந்த முற்றுவினைகளை, வினையடி நான்காவன : இயற்கையான வினையடி ஒன்றும் பெயர் இடை உரி அடியாகப் பிறந்த மற்றை செயற்கை வினையடி மூன்றுமாம்.

முன்னே முற்றென வகுத்தமையால், பின் அஃறிணைப் பன்மையென்றது பெயரையென்றறிக.

உ–ம் (1) உண்ணியகொண்டான், உண்ணியசென்றான், தந்தான், போயினான் எனச் செய்யியவென்னும் வினையெச்சமுன் இயல்பாயின. (உண்ணிய என்பதன் பொருள் உண்ண என்று எதிர்காலத்திற் கொள்ளுக).

(2) உண்ட, உண்ணாநின்ற, உண்ணாத எனவும். கடைக்கணித்த, சித்திரித்த, வெளுத்த, சினவிய, கறுவிய, அமரிய எனவும். திண்ணென்ற, பொன்போன்ற எனவும். சான்ற, உற்ற எனவும் வரும் நால்வகைத் தெரிநிலைப் பெயரெச்ச வினைமுன்னும், அமர்முகத்த, கடுங்கண்ண, சிறிய, பெரிய, உள, இல, பல, சில எனவும். பொன்னனை எனவும். கடிய எனவும் வரும் மூவகை வினைக்குறிப்புப் பெயரெச்சமுன்னும், குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி இவற்றை வருவித்து உண்டகுதிரை, உண்டசெந்நாய், உண்டதகர், உண்டபன்றி, என முறையே கூட்டிப் பல்வகைப் பெயரெச்சமுன் வல்லினம் இயல்பாதல்காண்க. குறிப்புவினை இயற்கை (சுபாவம்) வினையடி ஏலாமையால் மூவகையாயிற்று.

(3) உண்டன, உண்ணாநின்றன, உண்பன, உண்ணாதன என்னுந் தெரிநிலை வினைமுற்று முன்னும், அமர்முகத்தன, கரியன என்னுங் குறிப்புவினை முற்றுமுன்னும், குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி இவற்றை வருவித்து, உண்டனகுதிரை, உண்டன செந்நாய் எனக்கூட்டி முற்றுமுன் இயல்பாதல் காண்க. இனி, மேற்காட்டிய பெயரெச்சவினைகட்கும், அன்பெறாத அகரவீற்றுப் பலவகை முற்றுவினைகட்கும், பொருள்வேறுபாடன்றிச் சொல்வேறுபா டின்மையால் அவையே உதாரணமாகக் கொள்க. வாழ்ககொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என வியங் கோண் முற்றின்முன் இயல்பாயின. வாழிய என்பதனோடும் இப்படியே கூட்டுக. முற்றுமுன் இயல்பாமெனவே, அருத்தாபத்தியால் இவ்வினை முற்று வினையெச்சமாகியும் குறிப்புமுற்று ஈரெச்சமாகியும் நின்றபோது வரும் வல்லினம் இயல்பாதலுங் கொள்க. **வ–று:–** உண்டகண்டன இது உண்டுகண்டன எனப் பொருள்படுதலால், வினைமுற்று வினையெச்சமாயிற்று. அமர்முகத்தகலக்கின இது அமர்முகத்தவாகிக் கலக்கின எனப் பொருள்படுதலால், குறிப்புமுற்று வினையெச்சமாயிற்று.

அமர்முகத்தகுதிரை வந்தன இது அமர்முகத்தனவாகிய குதிரை வந்தன எனப் பொருள்படுவதால் குறிப்புமுற்றுப் பெயரெச்ச மாயிற்று. இவற்றின்முன் வல்லினம் இயல்பாதல் காண்க.

(4) தனகைகள், செவிகள், தாள்கள், பதங்கள் என ஆறனுருபின் முன் வல்லினம் இயல்பாயின.

(5) பல குதிரைகள், செந்நாய்கள், தகர்கள், பன்றிகள் எ–ம். பல கொடுத்தான், செய்தான், தந்தான், புகன்றான் எ–ம்

அஃறிணைப் பன்மைப் பெயர்முன் இருவழியும் இயல்பாயின.

(6) அம்மகொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என உரையசை யிடைச் சொன்முன் இயல்பாயின.

இது 'இயல்பினும் விதியினு' மென்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது சில அகரவீற்றுச் சொற்களுக்கு விலக்கல்.

*168. வாழிய வென்பத னீற்றி னுயிர்மெய்
ஏகலு முரித்தஃ தேகினு மியல்பே.*

இ–ள். வாழிய என்பதன் ஈற்றின் உயிர்மெய் – வாழிய என்னும் வியங்கோண் முற்றினுடைய இறுதியிலிருக்கின்ற யகர வுயிர்மெய், – **ஏகலும் உரித்து** – நீங்கிப்போதலும் உரித்தாகும், – **அஃது ஏகினும் இயல்பே** – அவ்வுயிர்மெய் போய் இகரவீறாய் நின்றாலும் இதன்முன் வரும் வல்லினம் பொதுவிதியால் மிகாது சிறப்பு விதியிற் கூறிய இயல்பேயாம். **எ–று.**

உ–ம் (1) ஆவாழி, அந்தணர்வாழி, என ஈற்றுயிர் மெய் குறைந்தது.

(2) வாழி கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என ஈற்றுயிர்மெய் குறைந்த விடத்தும் வந்த வல்லினம் இயல்பாயின. வியங்கோண் முற்றின் ஈற்றுயிர்மெய் குறையுமென்றது எய்தாததெய்துவித்தல்; ஈற்றுயிர் மெய் குறைந்தவிடத்தும் வரும் வல்லினம் இயல்பேயாம் என்றது, 'செய்யிய' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதிகந்து படாமைக்காத்தல்

169. சாவவென் மொழியீற் றுயிர்மெய்சா தலும்விதி.

இ–ள். சாவ என் மொழி ஈற்று உயிர்மெய் – சாவவென்னுஞ் செயவெனச்ச வினைச் சொல்லினுடைய இறுதியிலுள்ள வகரவுயிர்மெய், – **சாதலும் விதி** – கெட்டுப்புணர்தலும் விதியாகும். **எ–று.**

உ–ம் சாவ + குத்தினான் = சாக்குத்தினான் என வரும்.

இப்புணர்ச்சி சாவக்குத்தினான் என்னும் புணர்ச்சிபோற் சிறந்ததல் லாமையாற் சாதலும் விதி என்றார்.

இது நிலைமொழிக்கு எய்தாததெய்துவித்தல்.

*170. பலசில வெனுமிவை தம்முன் றாம்வரின்
இயல்பு மிகலு மகர மேக*

லகரம் றகர மாகலும் பிறவரின்
அகரம் விகற்ப மாகலு முளபிற.

இ–ள். பல சில எனும் இவை தம்முன் தாம் வரின் – பலசில என்னு மிவ்விரு சொல்லுந் தமக்கு முன்னே தாம் வருமாயின், – **இயல்பும் மிகலும்** – இயல்பாதலும் மிகுதலும், – **அகரம் ஏக லகரம் றகரமாகலும்** – அகரங்கெட லகரம் றகரமாகத்திரிதலும், – **பிறவரின் அகரம் விகற்பம் ஆகலும் உள** – இற்றின்முன் பிறமொழிகளுள் யாதாயினு மொன்று வரின் அகரம் நிற்றலும் நீங்கலும் உளவாம். எ–று.

உ–ம் (1) பல பல, சில சில என இயல்பாயின.

(2) பலப்பல, சிலச்சில என மிக்கன.

(3) பற்பல, சிற்சில என அகரங்கெட லகரமெய் றகரமெய்யாயிற்று.

(4) பலகலை, பல்கலை, பலசாலை, பல்சாலை; பலதாழிசை, பஃறாழிசை; பலபடை, பல்படை; பல ஞானம், பன்ஞானம்; பல நாள், பன்னாள்; பல மணி, பன்மணி; பல வளை, பல்வளை; பல யாழ், பல்யாழ்; பல வணி, பல்லணி; பலவாயம், பல்லாயம் எனப் பிறவர அகரம் விகற்பமாயிற்று.

பிறவென்ற மிகையினாலே, பல்பல, சில்சில என அகரங்கெட லகரம் றகரமாகாது ஒரோவிடத்து அருகிவருதலும், இன்னும் அகரவீற்றுப் புணர்ச்சியுள் அடங்காது வருவனவுங் கொள்க.

பலசில வெனுமிவை தம்முன்றாம்வரி னியல்பு என்றது, வருமொழிக்கு 'செய்யிய' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதிகந்து படாமைக்காத்தல்; மிகல் என்றது, அதன்மேற் சிறப்புவிதி; இம்மிகுதல் 'செய்யிய' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் விலக்கி இங்கே விதித்தமையாற் சிறப்புவிதி; அகரமேக லகரம் றகரமாகலும் பிறவரின் அகரம் விகற்பமாகலும் உள என்றது நிலை மொழிக்கு எய்தாதது எய்துவித்தல்.

ஆகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி

171. அல்வழி யாமா மியாமுற்று முன்மிகா

இ–ள். அல்வழி ஆமா – அல்வழியில் ஆவும் மாவுமாகிய இருபெயரும், – **மியா** – மியா என்னும் முன்னிலையசையிடைச் சொல்லும், – **முற்று** – ஆகாரவீற்றஃறிணைப்பன்மை யெதிர்மறை முற்றுவினையுமாகிய, – **முன்மிகா** – இவற்றின் முன் வரும் வல்லினம் இயல்பாகும். **எ–று.**

உ–ம் (க) ஆகுறிது, மாகுறிது, சிறிது, தீது, பெரிது என அல்வழியில் ஆவுமாவுமாகிய இருபெயர்முன்னும் வலி இயல்பாயின.

(உ) கேண்மியாகொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என மியா என்னும் முன்னிலையசையிடைச் சொன்முன் வலி இயல்பாயின.

(ங) உண்ணாகுதிரைகள், செந்நாய்கள், தகர்கள், பன்றிகள் என ஆகாரவீற் றஃறிணைப்பன்மை யெதிர்மறைமுற்று வினைமுன்வலி இயல்பாயின. உண்ணாக்குதிரைகள் எனப் பொதுவிதியால் மிகுமாயின், தகரவீறு குறைந்த எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாமெனக் கொள்க.

ஆமா என்ற மாத்திரமே காட்டுப்பசு எனவும் பொருள்பட இரட்டுறமொழிந்தமையால், ஆமா என்னும் பெயர்முன்னும் வலிமிகாமை கொள்க.

வ–று ஆமாகுறிது, சிறிது, தீது, பெரிது என வரும்.

முற்றுமுன் மிகா எனவே, அருத்தாபத்தியால், அவ்வினையாலணையும் பெயர் முன்னும், அவ்வினைமுற்று வினையெச்சமாயவற்றின் முன்னும் அவ்வாறு மிகாமை கொள்க.

வ–று உண்ணாகிடந்தன, சென்றன, தந்தன, போயின எனவரும். இங்கே உண்ணா என்றது, வினையாலணையும் பெயராயின், உண்ணாதனவாகிய குதிரைகள் கிடந்தன. எனவும். பொருள்படும். உண்ணாக்கிடந்தன எனப் பொதுவிதியால் மிகுமாயின், உண்டு எனப் பொருள்படுஞ் செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமும், உண்ணாது எனப் பெருள்படுந் துவ்வீறு குறைந்த செய்யா என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சமுமாமெனக் கொள்க.

இங்கே மா என்றது மரமன்று விலங்கேயாம். முற்றெனப் பொதுவாகக் கூறினும், ஆகாரவீற்றுச் சிறப்புவிதி கூறுமிடமாதலின் ஆகாரவீற்று முற்றென்பது அதிகாரத்தால் விளங்கியது.

இது 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது ஒரு மருங்கு விலக்கல்.

172. குறியதன் கீழாக் குறுகலு மதனோ
டுகர மேற்றலு மியல்புமந் தூக்கின்

இ–ள். குறியதன் கீழ் ஆக்குறுகலும் – குற்றெழுத்தின் கீழ்நின்ற ஆகாரம் அகரமாதலும், – **அதனோடு உகரம் ஏற்றலும்** –

அவ்வகரமாதலுடனே உகரம் பெறுதலும், – **இயல்பும்** –அவ்விரண்டு மின்றித் தன்னியல்பின் நிற்றலுமாகிய மூன்று விதியும், – **ஆம் தூக்கின்** – ஆகும் பாட்டினிடத்து. **எ–று.**

உ–ம் நிலவிரிகானல்வாய் நின்று .... (நிலா) (குறுகல்)
மருவினென்செய்யுமோநிலவு...... நிலா: (குறுகலோடு உகரமேற்றல்)
நிலாவணங்குவெண்மணன்மேனின்று (இயல்பு)
செய்யுளில் இம்மூன்றுமாமெனவே, வழக்கில் இரண்டுமாம் ஒன்றுமாம் என்றாராயிற்று.

வ–று உதித்தது நிலவு, உதித்தது நிலா; கண்டேன் கனவு, கண்டேன் கனா எனக் குறுகுதலோடு உகரமேற்றலுந் தன்னியல்புமாகிய இரண்டும் வந்தன.

குறுகலும், உகரமேற்றலும் என்றதினால் : இயல்பாயிருத்தலு மேயன்றி என்று கருதப்பட்டு, அது இயல்புமாயிருக்குமென்பது விளங்கும்; விளங்கவும் அதன்மேலும் இயல்புமாம் என்றது குறுகுதல், உகரமேற்றல் என்னுமிரண்டினுளொன்றும் பெறாதியல்பாகவே யிருக்குங் குறியதன் கீழாகாரமொழிகளு முளவென்றறிவுறுத்தற்பொருட்டாம். **உ–ம்.** தரா, மிடா, கடா என்பன. இவை – தர, தரவு; மிட, மிடவு; கட, கடவு என்று விகாரப் படாமல் இயல்பாயே யிருத்தலறிக.

''நறவங்கண்ணி நற்போர்ச் செம்பியன்'' ''கழித்துணிநறவமாந்தி'' 'குரவநீடியகொன்றையங்கானல்'' ''குரவங்குமிழ் கொங்கலர் கொம்பினொடும்'' என்பன ஆகாரங்குறுகிய வழி அம்முச்சாரியை பெறுதல் உரையிற் கொள்க.

இயல்புமாம் என்று சுபாவமுங் கூறப்பட்டதினால் இவ்வியல்பு விகாரங்கள் அல்வழி வேற்றுமை இரண்டினும் வருமென்றும், வருமொழியாக நாற்கணங்கள் வரினு மிம்மூவகையுமாமென்றும் அறிக.

ஆக்குறுகலும் அதனோடுகரமேற்றலுமாம் என்றது எய்தாதன எய்துவித்தல்; இயல்புமாம் என்றது அவ்விடத்து வருவதோரைய மறுத்தல்.

இகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி

173. அன்றி யின்றியென் வினையெஞ் சிகரந்
தொடர்பினு ளுகர மாய்வரி னியல்பே.

இ–ள். அன்றி இன்றி என்வினையெஞ்சு இகரம் – அன்றி இன்றி என்னும் வினையெச்சக்குறிப்புச் சொற்களின் ஈற்றிலுள்ள இகரம் – **தொடர்பினுள் உகரம் ஆய்வரின்** – செய்யுளில் உகரமாய்த் திரிந்துவரின், இயல்பு – வருங் க ச த ப க்கள் பொதுவிதியான் மிகாது இயல்பாகும். **எ–று.**

உ–ம் வாளன்றுபிடியாவன்கணாடவர் (வாள், அன்றி)
விண்ணின்று பொய்ப்பின் (விண், இன்றி)
உகரமாய்வரின் எனவே உகரமாதற்கும் விதி (வேறுகூறாமை யால்) இதுவேயாமென்பதும், உகரமாதல் நியமமன்று என்பதும் பெறப்பட்டன.

வினையெஞ்சிகரந் தொடர்பினுள் உகரமாமென்றது எய்தாத தெய்து வித்தல்? அஃதெய்தியவிடத்துப் புணரும் வல்லினம் இயல்பாம் என்றது 'இயல்பினும்விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கல்.

174. உரிவரி னாழியி னீற்றுயிர் மெய்கெட
மருவும் டகர முரியின் வழியே
யகரவுயிர் மெய்யா மேற்பன வரினே.

இ–ள். உரி வரின் நாழியின் ஈற்றுயிர் மெய்கெட டகரம் மருவும் – உரி என்னும் அளவுப்பெயர்வரின், நாழி என்னும் அளவுப்பெயரினது ஈற்றிலுள்ள ழிகரவுயிர்மெய் நீங்க டகரமெய் வரும், – **உரியின்வழி யகரவுயிர்மெய் ஆம் ஏற்பனவரின்** – உரியென்னும் அளவுப் பெயரின் பின் யகரவுயிர்மெய் வரும் அவ்வுயிர்மெய் வருதற்கு ஏற்ற வருமொழிகள் வருமாயின். **எ–று.**

உ–ம் (க) நாழி + உரி = நாடுரி என நாழியின் ஈற்றுயிர்மெய், கெட்டு டகரந் தோன்றிற்று. இது நாவுரி என இக்காலத்து மருவிற்று.

(உ) உரி + உப்பு = உரியவுப்பு, உரியபயறு, உரியமிளகு, உரியவரகு என உரியின்பின் யகரவுயிர்மெய் வந்தது.

ஏற்பனவரின் எனவே, ஏலாதனவரின், உரியரிசி, உரியாழாக்கு, உரியெண்ணெய் எனப் பொதுவிதி பெறுதல் கொள்க.

ஆழாக்கிரண்டு கொண்டது உழக்கு; உழக்கிரண்டு கொண்டது உரி; உரியிரண்டு கொண்டது நாழி.

உரிவரின் நாழியின் ஈற்றுயிர்மெய்கெட மருவும் ''டகரம் என்றது ஈ ஐவழி'' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதிவகுத்தல்; உரியின்வழி யகரவுயிர்மெய்யாம் ஏற்பன வரின் என்றது எய்தாததெய்துவித்தல்.

175. சுவைப்புளி முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்.

இ—ள். சுவைப்புளிமுன் – அறுசுவையுள் ஒன்றை யுணர்த்துகின்ற புளியென்னும் பெயர்முன், – **இன மென்மையுந் தோன்றும்** – வரும் வல்லெழுத்துக்கண் மிகுதலன்றி அவற்றிற்கு இனமாகிய மெல்லெழுத்துக்களும் ஒரோவிடத்து மிகும். **எ—று.**

உ—ம் புளிங்கறி, புளிஞ்சோறு, புளிந்தயிர், புளிம்பாளிதம் என வரும். புளிப்பாகிய கறி எனவும், புளிப்பையுடைய கறி எனவும் விரிக்கப்படுதலால், இருவழிக்கும் இவையே உதாரணமாமென்க.

மென்மையும் என்ற இறந்தது தழீஇய இழிவு சிறப்பும்மையால், புளிக்கறி எனப் பொதுவிதியால் வரும் வல்லெழுத்து மிகலே சிறப்புடைத்தெனக் கொள்க.

இனமென்மையுந் தோன்றும், என்றது 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இகர ஐகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி

176. அல்வழி இ ஐம் முன்ன ராயின்
இயல்பு மிகலும் விகற்பமு மாகும்.

இ—ள். இ ஐம் முன்னர் – இகர ஐகாரவீற்றஃறிணைப் பெயர்முன், **அல்வழி ஆயின்** – வல்லினம் அல்வழியினிடத்து வருமாயின், **இயல்பும்** – இயல்பாதலும், **மிகலும்** – பொதுவிதியான் மிகுதலும், **விகற்பமும் ஆகும்** – ஒன்றற்கே ஒருகான் மிகாமையும் ஒருகான் மிகுதலும் ஆகும். **எ—று.**

ஒப்பின் முடித்தலால், ஐகாரவீறும் உடன் கூறினார்.

உ—ம் (1) பருத்திகுறிது, யானைகரிது என எழுவாய்த்தொடரிலும், பரணி கார்த்திகை, யானைகுதிரை என உம்மைத் தொகையிலும், வலி இயல்பாயின.

(2) மாசித்திங்கள், சாரைப்பாம்பு, எனப் பண்புத் தொகையிலும், காவிக்கண், பனைக்கை என உவமைத் தொகையிலும் வலிமிக்கன.

(3) கிளிகுறிது, கிளிக்குறிது, தினைகுறிது, தினைக்குறிது என எழுவாய்த் தொடரில் விகற்பித்தன.

இயல்பு என்றது 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதொரு வழிவிலக்கல்; மிகல் என்றது எய்தியதிகந்து படாமைக் காத்தல்; விகற்பம் என்றது எய்தியது விலக்கலுடன் விலக்காமை.

ஈகார வீற்றுச் சிறப்பு விதி

177. ஆமுன் பகரவீ யனைத்தும்வரக் குறுகும்
மேலன வல்வழி யியல்பா கும்மே.

இ—ள். ஆ முன் பகரவீ அனைத்தும் வரக் குறுகும் – ஆ என்னும் பெயர் முன் நின்ற பகரவீகாரம் இருவழியும் நாற்கணமும்வரிற் குறுகும், – **அல்வழி மேலன இயல்பு ஆகும்** – குறுகி விதியிகரவீறாக நின்ற அதன்மேல்வரும் வல்லினம் அல்வழியிலே மேலைச் சூத்திரத்துட் கூறிய விதி மூன்றனுள் இயல்பைப் பெறும். **எ—று.**

பகரவீ என்றது இடக்கரடக்கல்; வருஞ் சூத்திரத்திற் பவ்வீ என்பதும் அது, இடக்கரென்பது சபையிலே சொல்லத்தகாதசொல். இடக்கர் அவையல்கிளவி என்பன ஒருபொருட்சொற்கள். இடக் கரடக்கல் என்பது செல்லத்தகாதசொல்லை அவ்வாய்பாடு மறைத்துப் பிறவாய்பாட்டாற் சொல்லல்.

உ—ம் ஆப்பியரிது, ஆப்பிகுளிரும், ஆப்பிநன்று, ஆப்பிவலிது, எனவும். ஆப்பியருமை, ஆப்பிக்குளிர்ச்சி, ஆப்பிநன்மை ஆப்பிவன்மை எனவும் வரும்.

ஆமுன் பகரவீ அனைத்தும் வரக்குறுகும் என்றது எய்தாததெய்துவித்தல். அஃதெய்தியவழி வரும் வல்லினம் அல்வழியில் இயல்பாகும் என்றது மேலைச்சூத்திரத்தால் எய்திய திகந்து படாமைக் காத்தல்.

178. பவ்வீ நீ மீ முன்ன ரல்வழி
இயல்பாம் வலிமெலி மிகலுமா மீக்கே.

இ—ள். பவ்வீ நீ மீ முன்னர் அல்வழி இயல்பு ஆம் – பகரமெய்யின் மேல் ஏறிநின்ற ஈகாரவீற் றிடக்கர்ப்பெயரும் நீ என்னு முன்னிலைப் பெயரும் மீ என்னு மேலாகிய பண்பையும் மேலிடத்தையும் உணர்த்தும் பெயருமாகிய இம்மூன்றன் முன்னும் வரும் வல்லினம் அல்வழியில் இயல்பாகும், **மிக்கு வலி** (மிகலும் ஆம்) **மெலி மிகலும் ஆம்** – இவற்றுள்ளே மீயென்னுஞ் சொற்கு முன் வல்லெழுத்து மிகுதலுமாகும் மெல்லெழுத்து மிகுதலுமாகும். **எ—று.**

உ—ம் (1) பீகுறிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவும் நீகுறியை, சிறியை, தீயை, பெரிய எனவும். மீகண் எனவும். இயல்பாயின.

(2) மீக்கூற்று, மீக்கோள் என எய்தியதிகந்து படாமல் வலிமிக்கது; மீந்தோல் என மெலிமிக்கது.

மீக்கண் என்பது, கண்ணினது மேலிடம் எனப் பொருடந்து நிற்குமாயினும், வருமொழி நிலைமொழியாக மாறி நின்றதனால் இலக்கணப் போலியாய் அல்வழியாயிற்று.

மீக்கூற்றென்பது புகழ்; அது மேலாயசொல்லாற் பிறந்தது எனப் பொருள்படும். மீக்கோளென்பது மேற்போர்வை; அது சரீரத்தின்மேற் கொள்ளப்படுவது எனப் பொருள்படும். மீந்தோலென்பது மேற்றோல்; இது இக்காலத்துப் பீந்தோல் என மருவிற்று.

நீ என்னும் பொதுப்பெயர், அல்வழியிலே நீ என்றும் வேற்றுமையிலே நின் என்றும் நிற்கையினாலே, 'பொதுப்பெயர் உயர்திணைப் பெயர்' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அடங்காது.

பவ்வீ நீ மீ முன்னரல்வழியியல்பாம் என்றது ஒருவழி 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கல்; மீக்கு முன் வலிமிகலாம் என்றது அச்சூத்திரத்தால் எய்தியதிகந்துபடாமைக் காத்தல்; மீக்குமுன் மெலிமிகலாம் என்றது அச்சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதிவகுத்தல்.

முற்றுகர வீற்றுச் சிறப்பு விதி

179. மூன்றா றுருபெண் வினைத்தொகை சுட்டீ றாகு முகர முன்ன ரியல்பாம்.

இ–ள். மூன் (றுருபு) – மூன்றாம் வேற்றுமையுருபிற்கும், – **ஆறுருபு** – ஆறாம் வேற்றுமையுருபிற்கும், – **எண்** – இயல்பாயும் விகாரமாயும் வரும் எண்ணிற்கும், – **வினைத்தொகை** – வினைத்தொகைக்கும், – **சுட்டு** – சுட்டுப் பெயருக்கும், – **ஈறு ஆகும் உகரமுன்னர் இயல்புஆம்** – ஈறாகிய முற்றியலுகரத்தின் முன் வரும் வல்லினம் இயல்பாகும். **எ–று.**

உ–ம் (1) சாத்தனொடு கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் என மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபின்முன் இயல்பாயின.

(2) சாத்தனதுகை, செவி, தலை, புறம் என ஆறாம் வேற்றுமையுருபின் முன் இயல்பாயின.

(3) ஒருகை, செவி, தலை, புறம் என எண்ணுப் பெயர்முன் இயல்பாயின. இரு, அறு, எழு, ஏழு என்பவற்றோடும் இப்படியே ஒட்டுக. ஏழு என்பது இயல்பாய எண்ணுப்பெயர்; மற்றவை விகார வெண்ணுப்பெயர். ஏழ் என்பதே இயல்பானதென்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. ஏழு என்பது இயல்பானதென்பது நன்னூலார் கருத்து.

(4) அடுகளிறு, சேனை, தானை, படை என வினைதொகை முன் இயல்பாயின. தரு, புகு, தெறு, எழு, விரவு முதலியவற்றோடும் இப்படியே ஒட்டுக.

(5) அதுகுறிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவும். அதுகண்டான், செகுத்தான், தந்தான், படைத்தான், எனவும். சுட்டுப்பெயர்முன் இருவழியும் இயல்பாயின. இது உது என்பவற்றோடும் இப்படியே ஒட்டுக. உதுகாண், உதுக்காண் என விகற்பித்து வருவது 'இயல்பின் விகாரமும்' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமைப்புறனடைச் சூத்திரத்தில் 'அன்னபிறவும்' என்பதனால் அமையும்.

இது 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கல்.

180. அதுமுன் வருமன் றான்றாந் தூக்கின்

இ–ள். அதுமுன் வரும் அன்று – அது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்முன் வரும் அன்றென்னும் வினைக்குறிப்புமுற்று, – **தூக்கின் ஆன்று ஆம்** – பாட்டினிடத்து முதனீளும். **எ–று.**

உ–ம் அது+அன்று=அதான்று எனவரும். ஆன்றேயாம் என இயல்பி விலக்காமையால், அதுவன்று, அதன்று எனவும் வரும். அன்றான்றாம் என்றது எய்தாததெய்துவித்தல்.

குற்றுகர வீற்றுச் சிறப்பு விதி

181. வன்றொட ரல்லன முன்மிகா வல்வழி

இ–ள். வன்றொடர் அல்லன முன் அல்வழி மிகா – வன்றொடரொழிந்து ஐந்து குற்றியலுகரவீற்றின் முன்னும் வரும் வல்லினம் அல்வழியின் இயல்பாகும். **எ–று.**

உ–ம் நாகுகடிது, எஃகுசிறிது, வரகுதீது, குரங்குபெரிது, தெள்குகொடிது எனவும், ஏகுகால், அஃகுபிணி, பெருகுதனம், ஓங்குகுலம், எய்துபொருள் எனவும் சேறுகொற்றா, வருதுசாத்தா, வந்துதேவா, செய்து பூதா எனவும் பொருதுசென்றான், அறிந்துதந்தான், எய்துகொன்றான் எனவும் அல்வழியில் இயல்பாயின.

ஏழாம் வேற்றுமையிடப் பொருளுணரநின்ற அங்கு, இங்கு, உங்கு, எங்கு, ஆங்கு, ஈங்கு ஊங்கு, யாங்கு, யாண்டு என்னும் மென்றொடர்க் குற்றுகர வீற்றிடைச் சொற்களின் முன்வரும் வல்லினம் மிகும்.

வ–று. அங்குக் கொண்டான், இங்குக்கொண்டான், உங்குக் கொண்டான், எங்குக்கொண்டான், ஆங்குக்கொண்டான், ஈங்குக்கொண்டான், ஊங்குக்கொண்டான், யாங்குக் கொண்டான், யாண்டுக் கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான், என வரும்.

ஏழாம் வேற்றுமைக்காலப் பொருளுணர நின்ற அன்று, இன்று, என்று, பண்டு, முந்து என்னும் மென்றொடர்க்குற்றுகர வீற்றிடைச் சொற்களின் முன்வரும் வல்லினம், அன்று கண்டான், இன்று சென்றான், என்று தந்தான், பண்டு பெற்றான், முந்து கொண்டான் என இயல்பாயே முடியும்.

இது 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதொருவழி விலக்குதல்.

182. இடைத்தொட ராய்தத் தொடரொற் றிடையின் மிகாநெடி லுயிர்த்தொடர் முன்மிகா வேற்றுமை.

இ–ள். இடைத்தொடர் (முன்) – இடைத்தொடர் முன்னும், – **ஆய்தத் தொடர்** (முன்) – ஆய்தத்தொடர் முன்னும், – **ஒற்று இடையின் மிகா நெடிற்** (றொடர்முன்) – ஒற்று இடையே மிகாத நெடிற்றொடர் முன்னும், – (ஒற்று இடையின் மிகா) **உயிர்த்தொடர்முன்** – ஒற்று இடையே மிகாத உயிர்த்தொடர்முன்னும், – வேற்றுமை மிகா – வரும் வல்லினம் வேற்றுமையில் இயல்பாம். **எ–று.**

உ–ம் (1) தெள்குகால், சிறை, தலை, புறம் என இடைத்தொடர்க்குற்றிய லுகரத்தின் முன் வேற்றுமையில் வலி இயல்பாயின.

(2) எஃகு கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை என ஆய்தத் தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின்முன் வேற்றுமையில் வலி இயல்பாயின.

(3) நாகுகால், செவி, தலை, புறம் என ஒற்றிடையே மிகாத நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தின்முன் வேற்றுமையில் வலி இயல்பாயின.

(4) வரகுகதிர், சோறு, தாள், பதர் என ஒற்றிடையே மிகாத உயிர்த் தொடர்க்குற்றியலுகரத்தின் முன் வேற்றுமையில் வலி இயல்பாயின. ஒற்றிடையே மிகும் நெடிற்றொடர் உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரங்கள் வருஞ் சூத்திரத்தாற் கூறப்படும் அவற்றின்முன் வரும் வல்லினம் மிகும்.

இதுவும் **'இயல்பினும் விதியினும்'** என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதொரு வழி விலக்குதல்.

183. நெடிலோ டுயிர்த்தொடர்க் குற்றுகரங்களுட் டறவொற்றிரட்டும் வேற்றுமை மிகவே,

இ–ள். நெடிற்றொடர் உயிர்த்தொடர்க் குற்றுகரங்களுள் – நெடிற்றொடர்களும் உயிர்த்தொடர்களுமாகிய குற்றியலுகர மொழிகளுள், டற **ஒற்று** – அவ்வுகரப் பற்றுக் கோடாகிய வல்லொற்

றாறனுள் டகர றகரமென்னும் இரண்டொற்றும், **மிக வேற்றுமை இரட்டும்**, பெரும்பாலும் வேற்றுமையில் இரட்டும். **எ–று.**

உ–ம் ஆடு + கால் = ஆட்டுக்கால், பாறு+கால்=பாற்றுக் கால், முருடு+கால் = முருட்டுக்கால், முயிறு+கால்= முயிற்றுக் கால் என வரும். செவி, தலை, புறம், ஞாற்சி, நிறம், மயிர், யாப்பு, வன்மை, அடி என்பவற்றையும் ஒட்டி வேற்றுமையிலே டறவொற்றிரட்டுதல் காண்க.

இவ்விரண்டொற்றும் பெரும்பாலும் வேற்றுமையில் இரட்டும் எனவே, சிறுபான்மை வேற்றுமையில் இரட்டாமையும், சிறுபான்மை அவ்வழியில் இரட்டுதலும், சிறுபான்மை இருவழியும் பிறவொற் றிரட்டுதலுங் கொள்க.

வ–று (1) 'காவிரிபுரக்குநாடு கிழவோனே' 'காடக மிறந்தார்கே நாடுமென்மனனேகாண்' 'கறைமிடறணியலு மணிந்தன்றக் கறை' என்பனவற்றுள், நாடுகிழவோன், காடகம், மிடறணியல்என வேற்றுமையிலே டறவொற்றிரட்டாவாயின.

(2) காடு + அரண்+காட்டரண், எறு + ஏனம் = ஏற்றேனம், வாடு + ஆடு = வாட்டாடு, குருடு + கோழி = குருட்டுக்கோழி, வெளிறு + பனை = வெளிற்றுப்பனை என அவ்வழியிலே டறவொற் றிரட்டின.

(3) வெருகு + கண் = வெருகுக்கண், எருது + கால் = எருதுக்கால், எ–ம். எருது + மாடு = எருத்துமாடு. எ–ம். இருவழியும் பிறவொற்றிரட்டின.

வேற்றுமை மிகவே என்பதற்கு வேற்றுமையிலே பெரும்பாலும் என்றுரைத்தலுமன்றி, வேற்றுமையில் வருமொழி வல்லெழுத்து மிகும்படி டகர றகர ஒற்றுக்கள் நிலைமொழியில் இரட்டுமென்றும் பொருளுரைக்க.

டறவொற்று மெய்வரின் இரட்டும் என்றது எய்தாத தெய்துவித்தல்; உயிர்வரின் இரட்டும் என்றது 'உயிர்வரினுக்குறள்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி.

184. மென்றொடர் மொழியுட் சிலவேற் றுமையிற் றம்மின வன்றொட ராகா மன்னே.

இ–ள். மென்றொடர் மொழியுள் சில – மென்றொடர்க் குற்றியலுகர மொழிகளுள்ளே சிலமொழிகள். – **வேற்றுமையில் தம் இனவன்றொடர்** – வேற்றுமையிலே தமக்கினமாகிய வன்றொடர்க் குற்றியலுகர மொழிகளாம், **ஆகாமன்** – ஆதலையொழிந்தன பெரும்பாலன. **எ–று.**

வருமெழுத்தைச் சொல்லாமையால், நாற்கணமுங்கொள்க.

உ–ம் மருந்து + பை = மருத்துப்பை, சுரும்பு + நாண் = சுருப்புநாண், கரும்பு + வில் = கருப்புவில், கன்று + ஆ = கற்றா எனவரும்.

வண்டுக்கால், பந்துத்திரட்சி முதலியனவெல்லாம் வன்றொடராகாதன.

சிலவன்றொடராம் எனவே, ஆகாதன பலவென்பது தானேவந் தியையவும், மன்னே என்ற மிகையாலே, எற்புடம்பு, அற்புத்தளை, குரக்கு மனம் எனச் சிறுபான்மை அல்வழிக்கண் வன்றொடராதலுங் கொள்க.

சிலமென்றொடர்க் குற்றியலுகரமொழிகள் மூவினமும் வரிற் றம்மின வன்றொடராம் என்றது எய்தாததெய்துவித்தல், உயிர்வரிற் றம்மின வன்றொடராம் என்றது 'உயிர்வரினுக்குறள்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

185. ஐயீற் றுடைக்குற் றுகரமு முளவே.

இ–ள். ஐ ஈற்று உடைக் குற்றுகரமும் உள – ஐகாரச்சாரியையை இறுதியிலே பெற்றுவரும் மென்றொடர்க் குற்றியலுகரமொழிகளுஞ் சிலவுளவாம்.

மேலைச் சூத்திரைத்தைச் சாராவைத்தமையால், இதுவும் மென்றொடரென்பது பெற்றாம். வருமெழுத்தைச் சொல்லாமையால் நாற்கணமுங் கொள்க.

உ–ம் பண்டு + காலம் = பண்டைக்காலம், இன்று + நாள் = இற்றைநாள் எனவும் அன்று + கூலி = அற்றைக்கூலி, இன்று + நலம் = இற்றைநலம், எனவு. இருவழியும் வரும்.

மேலைச்சூத்திரத்தைச் சாரவைத்தாரேனும், ஐயீற்றுடைக் குற்றுகரம் எனப் பொதுப்படக் கூறினமையால், நேற்று + பொழுது = நேற்றைப் பொழுது எனவும் நேற்று + கூலி = நேற்றைக்கூலி. எனவும் இருவழியும் வன்றொடர் ஐகாரச்சாரியை பெறுதலும், ஐயீற்றுடைக் குற்றுகரம் என உடைமை யாக்கிக் கூறினமையால், வருமொழி நோக்காது ஒன்று ஒற்றை, இரண்டு இரட்டை என ஒருமொழியாக நின்று ஐகாரம்பெறுதலும், ஓராண்டு ஓராட்டை, ஈராண்டு ஈராட்டை எனத் தொடர்மொழியாக நின்று ஐகாரம் பெறுதலும் கொள்க.

சிலமென்றொடர்க் குற்றியலுகரமொழிகள் ஐகாரச் சாரியை பெறும் என்றது எய்தாததெய்துவித்தல்; வன்றொடராதலோடு ஐகாரச்சாரியையும் பெறும் என்றது "மென்றொடர்மொழி" என்னும் மேலைச் சூத்திரத்தால் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

186. திசையொடு திசையும் பிறவுஞ் சேரின்
நிலையீற் றுயிர்மெய் கவ்வொற்று நீங்கலும்
றகரம் னலவாத் திரிதலு மாம்பிற.

இ–ள். திசையொடு திசையும் பிறவும் சேரின் – திசைப்பெயரோடு திசைப்பெயரும் பிறபெயர்களும் புணருமிடத்து, **நிலை ஈற்று உயிர்மெய் கவ்வொற்று நீங்கலும்** – நிலைமொழியீற்றிலே நின்ற உயிர்மெய்யும் அதன்மேனின்ற ககரமெய்யுங் கெடுதலும், **றகரம் னவ ஆத்திரிதலும் ஆம்** – அவ்விடத்துநின்ற றகரமெய் னகரமெய்யாகவும் லகரமெய்யாகவுந் திரிதலும் ஆகும் – **எ–று.**

பிற என்ற மிகையினாலே, திசைப்பெயரோடு திசைப்பெயர் புணரும் போது நிலைமொழியாய் நிற்பன வடக்குந் தெற்குமே, எனவும், தெற்கென்பதன் றகரம் னகரமாகவும் மேற்கென்பதன் றகரம் லகரமாகவும் திரியும் எனவும், மேற்கென்பதன் றகரந் தகரம்வரும்வழித் திரியாது எனவும், கிழக்கென்பதன் ழகரத்து அகரங் கெட்டு முதனீண்டேவரும் எனவுங் கொள்க.

உ–ம் வடக்கு – வடமேற்கு, வடதிசை, வடபால், வடமலை, வடவேங்கடம், எனவும் தெற்கு – தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு, தென்குமரி, தென்மலை, தென்வீதி, எனவும் மேற்கு – மேல்கடல், மேனாடு, மேல்வீதி, மேற்றிசை, எனவும் குடக்கு – சூடதிசை – குடகடல், குடநாடு, எனவும் குணக்கு – குணதிசை, குணகடல் – எனவும் கிழக்கு – கீழ்கரை, கீழ்சார், கீழ்த்திசை, எனவும் வரும்.

இன்னும், பிற என்ற மிகையாலே, கீழைக்குளம், கீழைச்சேரி, மேலைக்குளம், மேலைச்சேரி என ஐகாரம் பெறுதலும், வடக்கூர், வடக்குமலை, தெற்கூர், தெற்குமலை என மேற்காட்டிய விகாரமின்றியும் வருதலும், சிலதிசையொடு திசை புணரும்போது தெற்கு வடக்கு, வடக்குத் தெற்கு, கிழக்கு மேற்கு, மேற்குக்கிழக்கு எனப் பொதுவிதி பெறுதலுங் கொள்க.

வடகிழக்கென்பது வடக்குங் கிழக்குமாயதோர் கோணம் என உம்மைத் தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை வடதிசை யென்பது வடக்காகியதிசை எனப் பண்புத்தொகை, வடமலையென்பது வடக்கின் கண்மலை என ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை, தெற்குவடக் கென்பது தெற்கும் வடக்கும் என உம்மைத் தொகை.

187. தெங்குநிண் டீற்றுயிர் மெய்கெடுங் காய்வரின்

இ–ள். காய்வரின் – காயென்னுஞ் சொல்வருமாயின், – **தெங்கு நீண்டு ஈற்று உயிர்மெய்கெடும்,** – தெங்கென்னு நிலைமொழி முதனீண்டு ஈற்றிலுள்ள உயிர்மெய் நீங்கும். **எ–று.**

உ–ம் தெங்கு + காய் = தேங்காய் எனவரும். கெட்டே புணருமென்னாமையால், தேங்கங்காய் என வருவதுங் கொள்க.

188. எண்ணிறை யளவும் பிறவு மெய்தின்
ஒன்று முதலெட் டீறா மெண்ணுண்

முதலீ ரெண்முத னீளு மூன்றா
றேழ்குறு கும்மா றேழல்லவற்றின்
ஈற்றுயிர் மெய்யு மேழ னுயிரும்
ஏகு மேற்புழி யென்மனார் புலவர்.

இ–ள். எண் நிறை அளவும் பிறவும் எய்தின் – எண்ணுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் பிறபெயர்களும் வரின், **ஒன்றுமுதல் எட்டு ஈறு ஆம் எண்ணுள்** – நிலைமொழியாக நின்ற ஒன்று முதல் எட்டீறாகும், எண்ளுள், **முதல் ஈரெண் முதல் நீளும்** – முதலிலுள்ள இரண்டெண்களும் முதற்குறினீளும், **மூன்று ஆறு ஏழ் (முதல்) குறுகும்,** – மூன்றும் ஆறும் ஏழும் முதனெடில் குறுகும், **ஆறு ஏழு அல்லவற்றின்** ஈற்று **உயிர்மெய்யும் ஏழன்** (ஈற்று) **உயிரும் ஏகும்**, – ஆறாம் ஏழுமல்லாத ஆறெண்களினுடைய இறுதியிலுள்ள உயிர்மெய்களும் ஏழனுடைய இறுதி யிலுள்ள உயிருங் – கெடும், **ஏற்புழி என்மனார் புலவர்** – ஏற்குமிடங்களில் என்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

இச்சூத்திரத்துட் கூறிய விகாரமும், இப்புணர்ச்சி முற்ற முடித்தற் குப்பின் ஐந்து சூத்திரத்தாற் கூறும் விகாரமும், பண்புத் தொகைக்கே உரியனவாம்.

ஏற்புழி என்றதனால், முதலிரண்டெண்ணும் முதனீள்வது உயிர் வரு வழி எனவும், மெய்வருவழி நீளா எனவும், மூன்றும் ஆறும் ஏழும் முதல்குறுகுவது மெய்வருவழி எனவும், உயிர்வருவழிச் குறுகா எனவும், ஆறும் எழும் அல்லாதவைகளின் ஈற்றுயிர்மெய்கெடுவது நாற்கணமும் வருவழியெனவும், ஏழு என்பதன் ஈற்றுயிர் கெடுவது முதல்குறுகாவழி எனவுங் கொள்க. ஏற்புழிஎன்பதை இப்பொருண்மையதி காரம் முற்றுமளவும் உய்த்துரைத்துக் கொள்க.

ஏழு என்பது, முற்றியலுகரவீறாயினும், ஒன்றினமுடித்த றன்னின முடித்தலென்னும் உத்தியால் இங்கே சொல்லப்பட்டது.

உ–ம். ஆறு + பத்து = அறுபது, அறுகழஞ்சு, அறுநாழி, அறுவட்டி என ஆறுநெடு முதல் குறுகிமுடிந்தது.

ஏழு+பத்து = எழுபது, எழுகழஞ்சு, எழுநாழி, எழுவகை என ஏழு நெடுமுதல் குறுகி முடிந்தது. ஏழு+கடல்=ஏழ்கடல் என ஏழனீற்றுயிர் கெட்டது. ஏழாயிரம் என உயிர்வருமிடத்து உகரங்கெடுதல் ‘முற்றுமற்றொரோவழி’ என்பதனாற் கொள்க. மற்றவகைளுக்கு உதாரணம் பின்னே காட்டப்படும். இன்னும் ஏற்புழி என்றதினால், ஒன்று முதலெட்டீறாமெண்ணுள், இரண்டு முதலியன இரண்டு கழஞ்சு, மூன்றுபடி, நான்குபொருள், ஐந்துபூசம், ஆறுகுணம், ஏழுகடல்,

எட்டுக்கோடி எனப் பொதுவிதியான் முடிதலும், ‘ஒன்றுதேரினா னொருவன்கூற்றமே’ எனச் சிறுபான்மை ஒன்றும் அங்ஙன முடிதலுங் கொள்க.

189. ஒன்றன் புள்ளி ரகர மாக
இரண்ட னொற்றுயி ரேகவுவ் வருமே.

இ–ள். ஒன்றன் புள்ளி ரகம் ஆக – ஈற்றுயிர்மெய் கெடநின்ற ஒன்றென்னும் எண்ணினது னகரமெய் ரகரமெய்யாக, – **இரண்டன் ஒற்று உயிர் ஏக** – இரண்டென்னும் எண்ணினது ணகரமெய்யும் ரகரத்தை ஊர்ந்து நின்ற அகரவுயிருங்கெட, – **உவ்வரும்** – அவ்விரண்டு ரகரமெய்மேலும் உகரம் வரும், – (ஏற்புழி) – ஏற்குமிடத்து. **எ–று.**

ஏற்புழி என்றதனால், ரகரமெய் உகரம்பெறுவது மெய்வரின் எனவும், உயிர்வரின் உகரம் பெறா எனவுங் கொள்க.

190. மூன்றனுறுப் பழிவும் வந்தது மாகும்.

இ–ள். மூன்றன் உறுப்பு – இறுதியுயிர் மெய்கெடநின்ற மூன்றென்னும் எண்ணினது ணகரமெய், **அழிவும்** – கெடுதலும், **வந்ததாகும்** – வருமெய்யாகத் திரிதலும் ஆகும், (ஏற்புழி – ஏற்குமிடத்து).

ஏற்புழி என்றதனால், னகரமெய் கெடுவது உயிர்வருமிடத் தெனக் கொள்க.

உ–ம். மூவொன்று, மூவெடை, மூவுழக்கு, மூவுலகு, எனவும். முப்பது, முக்கழஞ்சு, முந்நாழி, முந்நூல், முவ்வட்டி, எனவும் வரும்.

இன்னும் ஏற்புழி, என்றதனால், வகரம் வருமிடத்து முவ்வட்டி என முடிதலேயன்றி, மூவட்டி என முதல்குறுகாது னகரமெய்கெட்டு முடிதலுங் கொள்க.

191. நான்கன் மெய்யே லறவா கும்மே.

இ–ள். நாண்கன் மெய் – இறுதியுயிர்மெய் கெடநின்ற நான்கென்னும் எண்ணினது னகரமெய், **லற ஆகும்** – லகர மெய்யாகவும் றகர மெய்யாகவும் திரியும், – (ஏற்புழி – ஏற்குமிடத்து) **எ–று.**

ஏற்புழி என்றதனால், னகரமெய் லகரமாகத் திரிவது உயிரும் இடையினமும் வருமிடத்தெனவும், றகரமாகத் திரிவது வல்லினம் வருமிடத்தெனவும், மெல்லினம் வருமிடத்து னகரவீற்றுப் புணர்ச்சிபோன் முடியும் எனவுங் கொள்க.

உ–ம். நாலொன்று, நாலெடை, நாலுழக்கு நாலடி, எனவும் நால்வட்டி, எனவும் நாற்பது, நாற்கழஞ்சு – எனவும் நாண்மணி, நானாழி, எனவும் வரும்.

192. ஐந்தனொற் றடைவது மினமுங் கேடும்.

இ–ள். ஐந்தன் ஒற்று – இறுதியுயிர்மெய் கெடநின்ற ஐந்தென்னும் எண்ணினது நகரமெய் – **அடைவதும்** – வருமெய்யாகத் திரிதலும்.

இன்னும், ஏற்புழி என்றதனால், வகரம்வருமிடத்து ஐ வண்ணம் என முடிதலேயன்றி, ஐவ்வண்ணம் என நகரமெய் வருமெய்யாகத் திரிந்து முடிதலுங் கொள்க.

193 எட்ட னுடம்புணவ் வாகு மென்ப

இ–ள். எட்டன் உடம்பு – இறுதியுயிர்மெய் கெடநின்ற எட்டென்னும் எண்ணினது டகரமெய், **ண ஆகும் என்ப** – நாற் கணமும் வர ணகரமெய்யாகத் திரியும் என்று சொல்லுவர் புலவர். – **எ–று.**

உ–ம். எண்பது, எண்கழஞ்ச, எண்கலம், எண்குணம், எனவும் எண்ணாழி எனவும் எண்வகை எனவும் எண்ணைந்து. எனவும் வரும்.

194. ஒன்பா னொடுபத்து நூறு மொன்றின்
முன்னதி னேனைய முரணி யொவ்வொடு
தகர நிறீஇப்பஃ தகற்றி னவ்வை
நிரலே ணளவாத் திரிப்பது நெறியே.

இ–ள். ஒன்பானொடு பத்தும் நூறும் ஒன்றின் – ஒன்பதுடனே பத்தென்பதும் நூறென்பதும் வந்து புணருமாயின், **முன்னதின் ஏனையமுரணி** – (எட்டின் மேலொன்று அவ்வொன்று வரத் திரிந்து நின்ற பத்து என்னு) நிலைமொழியைப் போல (வருமொழியாகிய) பத்தையு நூற்றையும் முறையே நூறு எனவும் ஆயிரம் எனவுந் திரிந்து, **ஒவ்வொடு தகரம் நிறீஇ** – நிலைமொழி முதலிலுள்ள ஒகரவுயிரோடு தகரமெய்யை அதற்கு ஆகாரமாக நிறுத்தி, **பஃது அகற்றி** – அந்நிலைமொழியிறுதியிலுள்ள பஃதைக் கெடுத்து, **னவ்வை நிரலே ணள ஆத்திரிப்பது நெறி** – அம்மொழிமுதற்கு அயனின்ற னகரமெய்யை முறையே ணகரமெய்யாகவும் ளகரமெ ய்யாகவும் திரிப்பது முறையாகும். **எ–று.**

நெறியே என்ற இலேசானே, தனிக்குறின் முன்னொற் றிரட்டித்தலுங் கொள்க.

உ–ம். (1) ஒன்பது + பத்து = (ஒன்பது நூறு, தொன்பது நூறு, தொன்னூறு, தொண்நூறு) தொண்ணூறு.

(2) ஒன்பது + நூறு = (ஒன்பது ஆயிரம், தொன்பது ஆயிரம், தொல்ஆயிரம், தொள்ஆயிரம்) தொள்ளாயிரம். இது தொளாயிரம் என இக்காலத்து மருகியது.

முன்னதின் என்பதில் இன் ஒப்புப்பொருளில் வந்த ஐந்தனுபுரு. ஒப்புப் பொருளாகக் கொள்ளாவிடின் அத்திரிபு இன்னரூபமாயிருக்கு மென்று விளங்காமற்போம். விளங்குதற்பொருட்டு உவமைமுகத்தாற் கூறினர்.

பஃதென்னுந் தானத்திற்கு வரமாட்டாத குறைவுடைய ஒன்பஃது பஃதென்னு மிறுதியைப் பெற்றதுபோல, நூறென்னுந் தானத்திற்குறைந்த நிலையிலிருக்கின்ற பத்து நூறு என்று திரிந்தும், ஆயிரம் என்னுந் தானத்திற்குறைந்த நிலையிலிருக்கிற நூறு என்பது ஆயிரம் என்று திரிந்தும் வருமொழியாகவந்து மற்றவிகாரங்களும் பெற்று முடிந்தன காண்க.

ஒன்பானொடு பத்தும் நூறும் ஒன்றின் என்றதினால் நிலைமொழி ஒன்றும், வருமொழி தனித்தனி இரண்டுமாதலால், ஏனைய என்றபன்மை இங்கே வருமொழிகளைக் குறித்துநின்றன.

பஃதகற்றியென்பதனொடு பொருந்த ஒன்பஃதனோ டென்னாது ஒன்பானொடென்றமையால், ஒன்பதுநின்று புணரினும், இவ்விதியே பெறுமென்றறிக.

195. முதலிரு நான்கா மெண் முணர்ப் பத்தின்
இடை யொற் றேக லாய்த மாகல்
எனவிரு விதியு மேற்கு மென்ப

இ–ள். முதல் இருநான்கு ஆம் எண்முணர்ப்பத்தின் – ஒன்று முதலாகிய எட்டெண்களின் முன்னும் வரும் பத்தென்னும் எண்ணினது, – **இடை ஒன்று ஏகல்** – நடுகின்ற நகரமெய் கெடுதலும், – **ஆய்தம் ஆகல்** – தகரநின்றவிடத்து அதுகெட ஆய்தம் வருதலும், – **என இருவிதியும் ஏற்கும் என்ப** – என்னும் இவ்விரண்டு விதியும் பொருந்தும் என்ற சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

உ–ம். ஒருபது, ஒருபஃது, இருபது, இருபஃது, முப்பது, முப்பஃது, நாற்பது, நாற்பஃது, ஐம்பது, ஐம்பஃது, அறுபது, அறுஃபது, எழுபது, எழுபஃது, எண்பது, எண்பஃது எனவரும்.

196. ஒருபஃ தாதிமுன் னொன்றுமுத லொன்பான்
எண்ணு மவையூர் பிறவு மெய்தின்
ஆய்த மழியவாண் டாகுந் தவ்வே.

இ—ள். ஒரு பஃது ஆதிமுன் – ஒருபஃது முதலாகிய எட்டெண்ணின் முன்னும், – **ஒன்று முதல் ஒன்பான் எண்ணும்** – ஒன்று முதலாகிய ஒன்பதெண்களும், – **அவை ஊர் பிறவும் எய்தின்** – அவ்வெண்களை ஊர்த்த மற்றவையும் வந்து புணருமாயின், – **ஆய்தம் அழியத்த ஆண்டு ஆகும்** – நிலைமொழியிலே நின்ற ஆய்தங்கெட இயல்பாகிய நகரம் அவ்வாய்த நின்றவிடத்து வரும். **எ—று.**

உ–ம் ஒருபத்தொன்று, – இருபத்தென்றே காலேயரைக் கால், முப்பத்தொருகழஞ்சு, எழுபத்தெண்கலனேதூணி, எண்பத் தொன்பதி யாண்டு எனவரும் மற்றவைகளும் இப்படியே. ஆய்தங்கெடத் தகரம் வரும் என்றமையின், அருத்தாபத்தியால், ஆய்தமில்லாத ஒருபது முதலானவைகளுந் நகரம் பெறுமென்றாராயிற்று.

197. ஒன்றுமுத லீரைந் தாயிரங் கோடி
எண்ணிறை யளவும் பிறவரிற் பத்தின்
ஈற்றுயிர் மெய்கெடுத் தின்னு மிற்றும்
ஏற்ப தேற்கு மொன்பது மினைத்தே.

இ—ள். ஒன்று முதல் ஈரைந்து ஆயிரம் கோடி எண் – ஒன்றுமுதலிய பத்தும் ஆயிரமுங் கோடியுமாகிய எண்ணுப் பெயரும், – **நிறை** – நிறைப் பெயரும், – **அளவும்** – அளவுப்பெயரும், – **பிறவரின்** – பிறபெயரும் வந்து புணருமாயின், – **பத்தின் ஈற்று உயிர்மெய் கெடுத்து** – நிலைமொழியாகிய பத்தினது இறுதியிலுள்ள தகரவுயிர்மெய்யை அழித்து, – **இன்னும் – இற்றும் ஏற்பது ஏற்கும்** – இன்சாரியையாயினும் இற்றுச்சாரரியையாயினும் அவ்விடத்திற் கேற்பது ஏற்று நிற்கும் – **ஒன்பதும் இணைத்து** – ஒன்தென்னும் நிலைமொழியும் இப்படியே எண்ணுப்பெயர் முதலானவை வந்து புணருமாயின் இன்னாயினும் இற்றாயினும் அவ்விடத்திற்கு ஏற்பது ஏற்று நிற்கப்பெறும். **எ—று.**

உ–ம் பதினொன்று, பதின்மூன்று, பதினாயிரம், பதின்கழஞ்சு, பதின்கலம், பதின்மடங்கு. எனவும் பதிற்றொன்று, பதிற்றிரண்டு, பதிற்றுமூன்று, பதிற்றுக்கோடி, பதிற்றுத்தூணி, எனவும் ஒன்பதினாயிரம், ஒன்பதின் கழஞ்சு, ஒன்பதின்கலம், ஒன்பதின் மடங்கு எனவும் ஒன்பதிற்றொன்று, ஒன்பதிற்றிரண்டு, ஒன்பதின மடங்கு எனவும் ஒன்பதிற்றொன்று, ஒன்பதிற்றிரண்டு, ஒன்பதிற்றுக்குறுணி, எனவும்

வரும் மற்றவைகளும் இப்படியே பதினொன்று உம்மைத் தொகை, பதிற்றொன்று பண்புத்தொகை.

ஏற்பதேற்கும் என்றதனால், பத்துக்கோடி ஒன்பது கோடி எனப் பொதுவிதிப்படியே முடிந்துநிற்றலுங் கொள்க.

198. இரண்டு முன்வரிற் பத்தினீற் றுயிர்மெய்
கரந்திட வொற்றுனவ் வாகு மென்ப

இ—ள். இரண்டு முன்வரின் – இரண்டென்பது முன்வருமாயின் – **பத்தின் ஈற்று உயிர்மெய் கரந்திட** – பத்தென்னுநிலைமொழியினது ஈற்றிலுள்ள துகரவுயிர்மெய் கெட, – **ஒற்று ன ஆகும் என்ப** – தகரமெய் னகர மெய்யாகத் திரியும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ—று.

உ–ம். பன்னிரண்டு எனவரும். இது உவமைத் தொகை.

199. ஒன்ப தொழித்தவெண் ணொன்பது மிரட்டின்
முன்னதின் முன்னல வோட வுயிர்வரின்
வவ்வு மெய்வரின் வந்தது மிகனெறி.

இ—ள். ஒன்பது ஒழித்த எண் ஒன்பதும் இரட்டின் – ஒன்பதென்னும் எண்ணொன்றனையும் ஒழித்து நின்ற ஒன்று முதற்பத்தீறாகிய ஒன்பதெண்ணினையும் இரட்டித்துச் சொல்லின், **முன்னதின் முன் அல ஓட –** நிலைமொழியினது முதலெழுத் தல்லாதவைகளெல்லாங் கெட, **உயிர்வரின் வவ்வும் –** உயிர் முதலான எண் வரின் வகர மெய்யும், **மெய் வரின் வந்ததும் –** மெய் முதலான எண் வரின் வந்தமெய்யும், **மிகல் நெறி –** மிகுதல் முறையாம். **எ—று.**

உ–ம். ஒவ்வொன்றும், இவ்விரண்டு, மும்மூன்று,
நந்நான்கு, ஐவைந்து, அவ்வாறு, எவ்வேழு,
எவ்வெட்டு, பப்பத்து எனவரும்.

நெறி என்றமையால், நந்நான்கு என நான்கிற்குக் குறுக்கமும், ஒரோவொன்று, ஒன்றொன்று, கழக்கழஞ்சு என இரட்டித்தலும், இன்னுங் குற்றியலுகரப் புணர்ச்சியுள் அடங்காதனவுங் கொள்க.

ஊகாரவீற்றுச் சிறப்புவிதி

200. பூபெயர் முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்

இ—ள். பூப்பெயர்முன் — பூவென்னும் பலபொருட்பெயர் சொல்லின்முன், **இன மென்மையும் தோன்றும்** — வல்லினம் வரிற் பொதுவிதியான் மிகுதலே யன்றி அவற்றிற்கினமாகிய மெல்லினமும் மிகும். **எ—று.**

உ—ம் பூங்கொடி, பூஞ்சோலை, பூந்தடம், பூம்பணை எனவரும். இவைகளுள்ளே பூவென்பது மலராயின். இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை; அழகாயிற் பண்புத்தொகை.

இனமென்மையுந் தோன்றும் என்றது 'இயல்பினும்விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

ஏகார ஓகார வீற்றுச் சிறப்புவிதி

201. இடைச்சொல் லேயோ முன்வரி னியல்பே.

இ—ள். இடைச்சொல் ஏ (முன்) ஓ முன் — இடைச் சொல்லாகிய ஆறேகாரத்தின் முன்னும் எட்டோகாரத்தின் முன்னும், — **வரின் இயல்பு** — வல்லினம்வரிற் பொதுவிதியான் மிகாது இயல்பாகும். **எ—று.**

உ—ம் (1) அவனே கொண்டான் என்பது பிரிநிலையும் வினாவும் ஈற்றசையுந் தேற்றமுமாம். "ஏயேதனையென்றோரிருடி வினவ" என்பது இசைநிறை.

(2) அவனோ கொண்டான் என்பது ஒழியிசை முதலிய எட்டுமாம். ஏகாரவோகாரத்துக்கு முன்னியல்பாதல் "ஈற்றியாவினா விளிப்பெயர் முன் வலியியல்பே" என்னுஞ்சூத்திரத்திலடங்காதோ வேறு கூறவேண்டுவது என்னையெனின்; அங்கே வினாப்பொருளில் வரும் ஏகாரவோகாரங்கள் மாத்திரம் அடங்குமன்றி, மற்றப் பொருள்களில்வரும் ஏகார வோகாரங்கள் அடங்கமாட்டா ஆதலின் வேறு கூறப்பட்டன என்றறிக. இவ்விடத்துக்கு உதாரணம் வினாப்பொருளில் வராத ஏகார ஒகாரங்களிற் கொள்க. வினாப் பொருளில் வந்த ஒகாரவோகரங் களுக்குதாரணம் 'ஈற்றியாவினாவிளிப்பெயர்' என்னுஞ் சூத்திரத்திற் காண்க. ஏகாரவோகாரங்கள் பலபொருளில் வருமென்பது இடைச்சொல் லியலிற் காண்க. அறமே பொருளே காமமே துறவே நிலமே காற்றே தேயுவே ககனமே என்பன எண்ணுப் பொருளன.

ஏஓ முன் வரின் இயல்பு என்றது 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கல்.

ஐகாரவீற்றுச் சிறப்புவிதி

202. வேற்றுமை யாயி னைகா னிறுமொழி
ஈற்றழி வோடுமம் மேற்பவு முளவே.

இ—ள். ஐகான் இறுமொழி — ஐகாரவீற்றுச்சொற்கள், — **வேற்றுமை ஆயின்** — வேற்றுமைக்கண்வருமாயின், — **ஈற்று அழிவோடும் அம் ஏற்பவும் உள** — ஈற்றைகாரங் கெடுதலுடேனே அம்முச்சாரியை பெற்று முடிவனவும் சிலவுள, — **எ—று.**

அழிவோடும் என்றமையால், அழியாமையோடும் அம் ஏற்பவு முள வெனக் கொள்க. வருமெழுத்தைச் சொல்லாமையால், நாற்கணத்துள் ஏற்பனகொள்க.

உ—ம்(1)வழுதுணை+காய்=வழுதுணங்காய், தாழை+பூ=தாழம்பூ ஆ விரை + வேர் = அவிரம்வேர் என ஈற்றைகாரங்கெட்டு அம்முச்சாரியை பெற்றன.

(2) புன்னை + கானல் = புன்னையங்கானல். முல்லை+புறவம் = முல்லையம்புறவம் என ஈற்றைகாரங்கெடாமல் அம்முச்சாரியை பெற்றன.

ஏற்பவுமுள என்றதனால், முல்லைப்புறவம் என வரினுங் கொள்க.

முல்லைப்புறவம் என்பதற்கு முல்லைகளையுடைய புறவமென்று வேற்றுமைவழிப் பொருள்கொள்ளுக. இது எய்தாததெய்துவித்தல்.

203. பனைமுன் கொடிவரின் மிகலும் வலிவரின்
ஐபோ யம்முந் திரள்வரி னுறழ்வும்
அட்டுறி னைகெட்டந் நீள்வுமாம் வேற்றுமை

இ—ள். பனைமுன் — பனையென்னும் பெயர்முன், — **கொடிவரின் மிகலும்** — கொடியென்னும் பெயர் வருமாயின் வந்ததுமிகுதலும் — **வலிவரின் ஐ போய் அம்மும்** — கசத பக்கள் வருமாயின் நிலைமொழியீற்றைகாரங் கெட்டு அம்முப்பெறுதலும், — **திரள்வரின் உறழ்வும்** — திரளென்னும்பெயர் வருமாயின் வந்தது மிகுந்தும் ஐபோய் அம்முடபெற்றும் விகற்பித்தலும், — **அட்டு உறின் ஐ கெட்டு அ நீள்வும்**, — அட்டென்னும் பெயர் வருமாயின் ஐகாரங் கெட்டு வருமொழி அகரம் ஆகாரமாதலும், — **ஆம் வேற்றுமை** — ஆகும் வேற்றுமைக்கண். **எ—று.**

உ—ம் பனைக்கொடி, எனவும் பனங்காய், செறும்பு, தூண், பழம் எனவும் பனைத்திரன், பனந்திரன், எனவும் பனாட்டு எனவும் வரும். பனைக்கொடி — பனையை எழுதியகொடி, பனாட்டு — பனங்கனிச்சாரம் வெயிலிலுலர்த்தப்பட்டது.

பனைமுன் கொடிவரின் மிகும் என்றது "இயல்பினும் விதியினும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதிகந் துபடாமைக் காத்தல்; வலிவரின் ஐபோய் அம்முப்பெறும் என்றது "வேற்றுமையாயின்" என்னும் மேலைச் சூத்திரத்தால் எய்திய திகந்துபடாமைக் காத்தல்; திரள்வரின்

உறழ்வும் என்றது ''இயல்பினும்'' என்பதனாலும் மேலைச்சூத்திரத்தாலும் எய்தியகந் துபடாமைக் காத்தல்; அட்டுறின் ஐ கெட்டு அந்நீளும் என்றது ''இஈஐ வழி'' என்பதனால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தல்.

உயிரீற்றுப் புணரியல் முற்றிற்று.

மெய்யீற்றுப் புணரியல்

மெய்யீற்றின்முன் உயிர்

204. உடன்மே லுயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே

இ–ள். உடல் மேல் – நிலைமொழியீற்றினின்ற மெய்யின்மேல், – **உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பே** – வருமொழி முதலுயிர்வந்து ஒன்றுபட்டி ணங்கிநிற்பது இயல்பு புணர்ச்சியேயாம். **எ–று.**

''புள்ளியீற்றின் முன்னுயிர்தனித்தியலாது, மெய்யொடு சிவணுமவ்வியல் கெடுத்தே'' என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுதலுங் காண்க.

உ–ம் தோன்றல் + அழகன் = தொன்றலழகன், உரிஞ் + அழகிது= உரிஞுழகிது, புகழ் + அழகிது = புகழழகிது. எனவும் வேல் + எறிந்தான் = வேலெறிந்தான். எனவும் வரும்.

205. தனிக்குறின் முன்னெற் றுயிர்வரி னிரட்டும்.

இ–ள். தனிக்குறில் முன் ஒற்று – தனிக்குற் றெழுத்தின்முன்னின் றமெய், – **உயிர்வரின் இரட்டும்** – உயிர்வரின் இரட்டித்து நிற்கும். **எ–று.**

உ–ம் மண் + அரிது = மண்ணரிது, பொன் + அரிது = பொன்னரிது எனவும் மண் + அகம் = மண்ணகம், பொன்+ஒளி = பொன்னொளி. எனவும் வரும்.

இது மேலைச்சூத்திரத்தால் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி. உயிரேற இடங்கொடுத்தலேயன்றி இரட்டித்தும் நிற்குமென்றலின்.

மெய்யீற்றின்முன் மெய்

206. தன்னொழி மெய்ம்முன் யவ்வரி னிகரந் துன்னு மென்று துணிநரு முளரே.

இ–ள். தன் ஒழி மெய்ம்முன் – தன்னையொழிந்த ஞணநமனர லவழள என்னும் பத்துமெய்களின் முன்னும், – **யவரின்** – யகரம்வந்தால், – இகரம் துன்னும் என்று துணிநரும் உளர் – இகரச்சாரியையைத் தன் முன் பொருந்துமென்று அரிதிற் கொள்வாருஞ் சிலருளர். **எ–று.**

உ–ம் வேளியாவன், மண்ணியாது – எம். வேளியானை, மண்ணியானை எனவும் வரும்.

துணிநருமென்ற எதிர்மறையால் இழிவுசிறப்பும்மையால் வேள் யாவன், மண்யாது எனப் பொதுவிதி பெறுமென்பார் பலருளரெனச் கொள்க. மண்ணியாது, மண்ணியானை என்பனவற்றில் ககரம் நோக்கித் தனிக்குறின் முன்னொற்றிரட்டித்ததுகாண்க. இது ''எண்மூவெழுத்தீற்று'' என்னுஞ்சூத்திரத்தால் எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி.

207. ஞணநமலவளன வொற்றிறு தொழிற்பெயர் ஏவல் வினைநனி யவ்வன் மெய்வரின் உவ்வுறு மேவ லுறாசில சில்வழி

இ–ள். ஞணநமலவளனஒற்று இறு தொழிற்பெயர் ஏவல்வினை – ஞணநமலவளனஎன்னும் எட்டுமெய்களும் இறுதியாகிய முதனிலைத் தொழிற்பெயர்களும் ஏவல்வினைகளும், – **யஅல் மெய்வரின்** – யகர மொழிந்த மெய்கள் வருமாயின், – **நனி உ உறும்** – பெரும்பாலும் உகரச் சாரியையை இறுதிக்கட்பொருந்தும், – **சில ஏவல் சில்வழி உறா** – சிலவேவல்வினைகள் சிலவிடங்களிலே அவ்வுகரச்சாரியைப் பொருந்தாவாம்.

முதனிலைத் தொழிற்பெயராவது தொழிற்பெயர் விகுதி குன்றிமுதனிலைமாத்திரநின்று தொழிற் பெயர்ப்பொருளைத் தருவதாம்.

உ–ம்(1) உரிஞுக்கடிது, உண்ணுக்கடிது, பொருநுக்கடிது, திருமுக்கடிது, தின்னுக்கடிது, நீண்டது, வலிது எனவும் கடுமை, நீட்சி, வன்மை எனவும் தொழிற்பெயர் இருவழியும் உகரம்பெற்றன. மற்றவைகளும் இப்படியே. இவை உரிஞுதல் உண்ணல் என்புழி வரும் விகுதி குன்றி, நின்றமை காண்க.

(2) உரிஞு கொற்றா, உண்ணுகொற்றா, பொருநுகொற்றா,

திருமுகொற்றா, தின்னுகொற்றா, நாகா, வளவா என ஏவல்வினை உகரம் பெற்றன. மற்றவையும் இப்படியே.

உகரச்சாரியைபெற்றும் பெறாதும் வரும். ஏவல்வினைகள் ணனலள என்னு நான்கீற்றனவுமாம். வரலாறு : உண்கொற்றா, தின்சாத்தா, வெல்பூதா, துள்வளவா, என வரும், ஞநமவ என்னு நான்கீறும் உகரம் பெற்றே வரும்.

உரிஞு, உண்ணு என வருமொழியின்றி உகரம் பெறுதலும், மணலைவாரு, சருகைவாரு எனச் சிறுபான்மை சொல்லாத ஈறு உகரம் பெறுதலும் சொல்லவந்தவர் நனி என்றும்,

உண்ணுகொற்றா, உண்கொற்றா என உகரச்சாரியை பெற்றும், பெறாதும் வருவனவும், உரிஞுகொற்றா என்றாற்போல உகரம் பெற்றே வருவனவும் உளவென்பார், சில ஏவலுறா சில்வழி என்றுங் கூறினார். இது எய்தாத தெய்துவித்தல்.

208. நல்விறு தொழிற்பெயர்க் கவ்வுமாம் வேற்றுமை

இ–ள். ந இறு தொழிற்பெயர்க்கு – நகரமிறுதியாகிய முதனிலைத் தொழிற்பெயர்க்கு, **அவ்வும் ஆம் வேற்றுமை** – உகரச்சாரியையே யன்றி அகரச் சரியையுமாகும் வேற்றுமைக்கண். **எ–று.**

உ–ம் பொருநக்கடுமை, நன்மை, வன்மை எனவரும். (பொருநுதல்–ஒத்தல். அது ஒருவர் மற்றொருவர்போல வேடங் கொள்ளும் பொருநரது தொழில். பொருநர் – கூத்தர்).

இது மேலைச்சூத்திரத்தால் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

ணகர னகரவீறு

209. ணனவல் லினம்வரட் டறவும் பிறவரின் இயல்பு மாகும் வேற்றுமைக் கல்வழிக் கனைத்துமெய் வரினு மியலபா கும்மே

இ–ள். ணன – ணகார னகாரமெய்கள், – **வேற்றுமைக்கு வல்லினம் வரட்டறவும்** – வேற்றுமைக்கண் வண்கணம் வந்தால் முறையே டகரமும் றகரமும், – **பிறவரின் இயல்பும் ஆகும்** – மெல்லினமும் இடையினமும் வந்தால் இயல்பும் ஆம், – **அல்வழிக்கு அனைத்து மெய்வரினும் இயல்பு ஆகும்** – அல்வழிக்கண் மூவினமெய்களும் வந்தாலும் இயல்பேயாகும். **எ–று.**

உ–ம்(1) சிறுகண் + களிறு = சிறுகட்களிறு, பொன் + தகடு=பொற்றகடு என வேற்றுமையிலே வல்லினம்வர ணனக்கள் திரிந்தன.

(2) மண்ஞாற்சி, பொன்ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வன்மை என வேற்றுமையிலே மெல்லினமும் இடையினமும் வர ண ணக்கள் இயல்பாயின.

(3) மண்கடிது, பொன்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மான்டது, யாது, வலிது என அல்வழியிலே மூவினமும் வர ணனக்கள் இயல்பாயின.

ஒப்பின்முடித்தலால், னகரமும் உடன்கூறினார். பின்னே கூட்டிச்சொல்லப்படும் எழுத்துக்களுக்கும் இவ்வுத்தியே கொள்க.

210. குறிலணை வில்லா ணனக்கள் வந்த நகரந் திரிந்துழி நண்ணுங் கேடே.

இ–ள், குறில் அணைவு இல்லா ண னக்கள் – தனிக்குறிலொன்றனையுஞ் சாராது ஒருமொழி தொடர்மொழிகளைச் சார்ந்த ணகார னகாரமெய்கள், – **வந்த நகரம் திரிந்துழி** – வருமொழிக்கு முதலாக வந்த நகரம் மயக்கவிதியில்லாமையினாலே திரிந்தவிடத்து, – **கேடு நண்ணும்** – கெடுதலைப்பொருந்தும். **எ–று.**

உ–ம்(க) தூண்+நன்று = தூணன்று, பசுமண் + நன்று = பசுமணன்று எனவும் நன்மை எனவும் ணகரம் இருவழியுங்கெட்டது.

(உ) அரசன் + நல்லன் = அரசனல்லன், செம்பொன் + நன்று = செம்பொனன்று எனவும் நன்மை எனவும் னகரம் இருவழியுங் கெட்டது.

ணனக்கள் வந்த நகரந் திரிந்துழி எண்ணுங்கேடு என்றது மேலைச்சூத்தி ரத்தால் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிது விதிவகுத்தல்.

211. சாதி குழூஉப்பரண் கவண்பெய ரிறுதி இயல்பாம் வேற்றுமைக் குணவெண் சாண்பிற டவ்வா கலுமா மல்வழி யும்மே.

இ–ள், சாதிப் (பெயர்) – சாதிபற்றிவரும் பெயர்களுக்கும், **குழூஉப்** (பெயர்) **திரள்பற்றிவரும் பெயர்களுக்கும்,**

பரண்கவன்பெயர் – பரண்கவனென்னும் பெயர்களுக்கும், **இறுதி** – ஈற்றுணகரம், **வேற்றுமைக்(கும்) இயல்பு ஆம்** – வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லினம் வரின் இயல்பாகும், **உணவு எண்** (பெயர் – உணவுக்குரிய எள்ளின் றிரிசொல்லாகிய எண்ணென்னும் பெயருக்கும், **சாண்** (பெயர்) – சாண் என்னும் நீட்டலளவைப்பெயருக்கும் – (இறுதி) **ஈற்று ணகரம், அல்வழியும் டவ்வாகலும் ஆம்** – அல்வழிக்கண்ணும் வல்லினம் வரின் திரிந்து டகரமாதலும் பொருந்தும். **எ–று.**

உ–ம்(1)பாண்குடி, எனவும். அமண்குடி, என்வும் பரண்கால், எனவும் காண்கல், எனவும் வேற்றுமையிலும் இயல்பாயிற்று. (பாண்– பாடுதற்றொழிலுடைய தொருசாதி. உமண் – உப்பமைத்தற்றொழிலுடைய தொரு சாதி, அமண் – அருகனை வழிபடுவதொரு கூட்டம்).

(2) எண்+கடிது=எட்கடிது, சாண் + கோல் = சாட்கோல் என அவ்வழியிலுந்திரிந்தது. டவ்வாகலுமாம் என்ற உம்மையால், எண்கடிது, சாண்கோல் என இயல்பாதலே சிறப்பாம்.

பிற என்ற மிகையால், வேற்றுமையில் பாணக்குடி என அகரச்சாரியை பெறுதலும், அட்டுண்டுழனி என்னும் இயல்பும், மட்குடம், மண்குடம் என்னும் உறழ்வும், இருவழியிலும் இன்னும் ணகரவீற்றுள் அடங்காதவையுண்டேல் அவையுங்கொள்க. இயல்பாம் வேற்றுமைக்கு என்றது 'ணனவல்லினம் வரட்டறவும்' என எய்தியது விலக்கல்; டவ்வாகலுமாம் அல்வழியும் என்றது 'அல்வழிக்கனைத்து மெய்வரினு மியல்பாகும்' என எய்தியதன் மேற்சிறப்பு விதி.

212. னஃகான் கிளைப்பெய ரியல்பு மஃகான் அடைவு மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இ–ள், னஃகான் கிளைப்பெயர் – னகரத்தையிறுதியினுடைய சாதிப் பெயர், – **இயல்பும்** – வல்லினம் வர ஈறுதிரியாதில்பாதலும், **அஃகான் அடைவும்** – அகரச்சாரியை பெறுதலும், – **வேற்றுமைப் பொருட்கு ஆகும்** – வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் ஆகும். **எ–று.**

உ–ம் எயின்குடி – எயினக்குடி, சேரி, தோட்டம், பாடி என வரும். (எயின் – வேட்டுவச்சாதி).

பொருட்கே என்ற மிகையால், எயினமரபு, எயினவாழ்வு, எயினவணி என மற்றைக்கணம்வரினும் அகரச்சாரியை பெறுதலும், எயினக்கன்னி எயினப்பிள்ளை, எயினமன்னன் என அல்வழியில் அகரச்சாரியை பெறுதலுங்கொள்க.

வேற்றுமைப்பொருட்கு இயல்பு என்றது 'ணனவல்லினம் வரட்டறவும்' என எய்தியதுவிலக்கல்; அஃகானடைவு என்றது பிறிதுவிதிவகுத்தல்.

213. மீன்றவ் வொடுபொரூஉம் வேற்றுமை வழியே.

இ–ள். மீன் – மீனென்னு மொழியிறுதி னகரம், – **வேற்றுமைவழி** – வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து வரின், – றவ்வொடு பொரூஉம் – றகரத்தோடு உறழ்ந்து வரும். **எ–று.**

உ–ம். மீன்+கண் = மீற்கண், செவி, தலை, புறம் என வரும்.

றவ்வொடு பொரூஉம் வேற்றுமைவழி என்றது 'ணனவல்லினம்வரட்டறவும்' என எய்திய தொருவாற்றால் விலக்கல்.

214. தேன்மொழி மெய்வரி னியல்பு மென்மை மேவி னிறுதி யழிவும் வலிவரின் ஈறுபோய் வலிமெலி மிகலுமா மிருவழி.

இ–ள். தேன்மொழி – தேனென்னுஞ்சொல், – **மெய்வரின் இயல்பும்** – மூவினமெய்களும் வரின் இறுதி னகரமெய் இயல்பாதலும், **மென்மை மேவின் இறுதி அழிவும்** – மெல்லினம்வரின் அம்மெய் இயல்பாதலேயன்றிக் கெடுதலும், – **வலிவரின் ஈறு போய் வலி மெலி மிகலும் ஆம்** – வல்லினம் வரின் அம்மெய் இயல்பாதலே யன்றிக் கெட வந்த வல்லினமாவது அதற்கினமாவது மிகுதலும் ஆகும், – **இருவழி** – இருவழிக் கண்ணும்.

உ–ம்(1)தேன்கடிது, தேன்ஞான்றது, தேன்யாது, எனவும் தேன்மொழி, தேமொழி, எனவும் தேன்குழம்பு, தேக்குழம்பு, தேங்குழம்பு, எனவும் அல்வழியில் வந்தன.

(2) தேன் கடுமை, தேன் மலிவு, தேன்யாப்பு, எனவும் தேன் மலர், எனவும் தேமலர், எனவும் தேன்குடம், தேக்குடம், தேங்குடம், எனவும் வேற்றுமையில் வந்தன. தேன் என்பது பலபொருளொரு சொல்லாதலால், மணங்கமழ் சோலை என்னும் பொருளைக் கொண்டு தேன்கமழ்சோலை, தேங்கமழ் சோலை என இந்த விகாரங்களையேற்று வருவனவுங் கொள்க.

(சூ) "தேனென்கிளவி வல்லெழுத்தியையின், மேனிலை யொத்தலும் வல்லெழுத்துமிகுதலு, மாமுறையிரண்டு முரிமையு முடைத்தே, வல்லெழுத்து மிகு வழியிறுதி யில்லை. எனவும் மெல்லெழுத்து மிகினு மானமில்லை. எனவும் மெல்லெழுத்தியையி னிறுதியோடுறழும்" எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பி யனார் கூறதலுங் காண்க.

இருவழி மெய்வரின் இயல்பு என்றது 'ணனவல்லினம் வரட்டறவும்' என எய்தியது விலக்கலும், 'பிறவரினியல்புமாகும் வேற்றுமைக்கல்வழிக் கனைத்து மெய்வரினுமியல்பாகும்' என எய்திய திகந்துபடாமைக் காத்தலும், மென்மை மேவினிறுதியழிவும் வலிவரி னீறுபோம் என்றது இச்சூத்திரத்தில் இயல்பு என எய்தியதன் மேற்சிறப்புவிதி; வலி மெலி மிகும் என்றது 'இயல்பினும்விதியினும்' என்பதனால் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

215. மரமல் லெகின்மொழி யியல்பு மகரம் மருவ வலிமெலி மிகலு மாகும்.

இ–ள். மரம் அல் எகின்மொழி – மரமல்லாத அன்னத்தை யுணர்த்தும் எகினென்னுஞ்சொல், **இயல்பும்** – வேற்றுமையிலும் வல்லினம் வர இறுதி இயல்பாதலும், **அகரம் மருவ வலி மெலி மிகலும் ஆகும்** – இருவழியிலும் அகரச்சாரியை பொருந்த வரும் வல்லெழுத்தாவது அதற்கு இனமாவது மிகுதலும் ஆகும். **எ–று.**

உ–ம்(1) எகின்கால், சிறை, தலை, புறம் என வேற்றுமையிலும் இயல்பாயிற்று.

(2) எகினப்புள், எகினம்புள் – எனவும் எகினக்கால், எகினங்கால், எனவும் இருவழியிலும் அகரம் வர வலி மெலி மிகுந்தன.

அகரம் வருதற்கு வருமெழுத்தைச் சொல்லாமையால், நாற்கணமுங் கொள்க. எகினமாட்சி எகினவாழ்க்கை, எகின வழகு என வரும்.

எகின்மொழியியல்பு என்றது 'ணனவல்லினம்வரட்டறவும்' என எய்தியது விலக்கல்; அகரம் மருவும் என்றது அச்சூத்திரத்தால் இருவழிக்கண்ணும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தல்; வலி மெலி மிகும் என்றது 'இயல்பினும்விதியினும்' என்பதனால் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

215. குயினூன் வேற்றுமைக் கண்ணு மியல்பே

இ–ள், குயின் ஊன் – குயினென்னும் பெயரும் ஊனென்னும் பெயரும், – **வேற்றுமைக்கண்ணும் இயல்பு** – வேற்றுமையினிடத்தும் இயல்பாகும், **எ–று.**

உ–ம் குயின் கடுமை, ஊன்கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவரும், (குயின் + மேகம்)

வேற்றுமைக்கண்ணுமியல்பு என்றது 'ணனவல்லினம் வரட்டறவும்' என எய்தியது விலக்கல்.

217. மின்பின் பன்கன் றொழிற்பெய ரனைய கன்னவ் வேற்று மென்மையோ டுறழும்.

இ–ள். மின் பின் பன் கன் தொழிற்பெயர் அனைய – மீன் முதலிய நான்கு சொற்களும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர்போல யகரமல்லாத மெய்கள்வரின் உகரச்சாரியை பொருந்தும், – **கன் அ ஏற்று மென்மையோடு உறழும்** – இவற்றுட் கன்னென்னுஞ் சொல் உகரச்சாரியை யன்றி அகரச் சாரியையும் பெற்று வல்லினம் வந்தால் வருமெழுத்தாவது அதற்கு இனமாவது மிகப்பெறும். **எ–று.**

உ–ம் மின்னுக்கடிது, பின்னுக்கடிது, பன்னுக்கடிது, கன்னுக்கடிது, கன்று, வலிது. எனவும் கடுமை, நன்மை, வன்மை. எனவும் கன்னத்தட்டு, கன்னந்தட்டு. எனவும் கன்னத்தூக்கு; கன்னந்தூக்கு, எனவும் அல்வழி வேற்றுமையில் முறையே வந்தன. (பன்–ஓர்புல். கண்–சிறுதராசுத்தட்டு)

தொழிற்பெயரனைய என்றதும் அவ்வேற்கும் என்றதும் 'ணனவல்லி னம்வரட்டறவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தல்; மென்மையோடுறழும் என்றது, 'இயல்பினும்விதியினும்' என்னுஞ்சூத்திரத்தால் எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி.

218. தன்னென் னென்பவற் றீற்றுனவ் வன்மையோ டுறழு நின்னீ றியல்பா முறவே.

இ–ள். தன் என் என்பவற்று ஈற்று ன – தன் என் என்னும் விகாரமொழிகளுடைய இறுதியிலுள்ள னகரமெய், – **வன்மையோடு உறழும்** – வல்லினம்வரிற் பொதுவிதியால் றகரமாகத் திரிதலும் அவ்விதியேலாது இயல்பாதலுமாம், – **நின் ஈறு இயல்பு ஆம்** – நின்னென்னும் விகாரமொழியினது இறுதியிலுள்ள னகரமெய் வல்லினம்வரிற் றிரியாது இயல்பேயாகும்.

உ–ம். தன்பகை, தற்பகை, என்பகை, எற்பகை, எனவும் நின்பகை, எனவும் வரும்.

உறவே என்றமிகையால், மின்பின்முதலியவை, மின்கடிது, மின்கடுமை என இருவழியுஞ் சாரியை பெறுதலுந் திரிதலுமின்றி வருதலும், மான்குளம்பு, அழன்கை, கான்கோழி, வான்சிறப்பு, அலவன்கால், கலுழன் சிறை என வேற்றுமையிலே சிறப்புவிதி சொல்லப்

பெறாதவைகள் இயல்பாதலும், வரிற்கொள்ளும் எனச் செயினென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பொதுச்சூத்திரத்தால் இயல்பாகாது திரிதலும், இன்னும் னகரமெய்யீற்றுள் அடங்காதவை. இருந்தால் அவையுங்கொள்க. (அழன்—பிணம்).

னவ்வன்மையோடுறழும் என்றது 'ணனவல்லினவரட்டறவும்' என எய்திய தொருவாற்றான்விலக்கல், நின்னீ றியல்பாம் என்றது எய்தியது விலக்கல்.

மகரவீறு

219. மவ்வீ றொற்றழிந் துயிரீ றொப்பவும்
வன்மைக் கினமாத் திரிபவு மாகும்.

இ—ள். மவ்வீறு – மகரவீற்றுச் சொற்கள், – **ஒற்று அழிந்து உயிரீறு ஒப்பவும்** – நாற்கணமும் வர இறுதியிலுள்ள மகரமெய்கெட விதியுயிரீறாய் நின்று இயல்புயி ரீறுபோலப் புணர்வனவும், – **வன்மைக்கு இனம் ஆத்திரிபவும் ஆகும்** – வல்லிவனம்வரிற் கெடாது அவற்றிற்கு இனமாகத் திரிவனவும் ஆகும். **எ—று.**

உயிரீறொத்தலாவது, உயிர் வரின் அவை உடம்படுமெய் பெறவும், வல்லினம் வரின் அவை மிகவும், மெல்லினமும் இடையினமும் வரின் அவை இயல்பாகவும் புணர்தல்.

மகரமெய் உயிரும் இடையினமும் வல்லினமும் வரக் கெடுவது வேற்றுமையிலும் அல்வழியிலே பண்புத்தொகை உவமைத் தொகைகளிலுமாம் எனவும், மெல்லினம் வரக் கெடுவது இருவழியிலுமாம் எனவுங் கொள்க.

மகரமெய் வல்லினம் வரக்கெடாது. இனமெல்லெழுத்தாகத் திரிவது பண்புத்தொகை உவமைத் தொகை யிரண்டுமொழித் தொழிந்த அல்வழிப் புணர்ச்சியிலாம் எனவும், வினையாலணையும் பெயரிறுதி மகரமும், தனிக் குறிலைச்சார்ந்த மகரமும், வேற்றுமையிலும், வல்லினம்வரிற் கெடாது இனவெழுத்தாகத் திரியும் எனவுங் கொள்க.

உ—ம்(1) மரம்+அடி = மரவடி, மரம் + வேர் = மரவேர், மரம்+கோடு = மரக்கோடு, என வேற்றுமையிலும்; வட்டம்+ஆழி= வட்டவாழி, வட்டம் + வடிவம் = வட்டவடிவம், வட்டம்+கல்=வட்டக்கல் எனப் பண்புத்தொகை யிலும்; பவளம் + இதழ்=பவளவிதழ், பவளம்+வாய்= பவளவாய், கமலம்+கண்= கமலக்கண் என உவமைத் தொகையிலும் உயிரும் இடையினமும் வல்லினமும் வர ஈறுகெட்டு உயிரீறுபோன் முடிந்தன. மரம்+நார்=மரநார். எனவும் மரம்+நீண்டது=மரநீண்டது, வட்டம்+நேமி= வட்டநேமி, எனவும் மெல்லினம் வர ஈறு கெட்டு உயிரீறுபோன் முடிந்தன.

(உ) நாம்+கடியம் = நாங்கடியம், நிலம்+தீ=நிலந்தீ,

உண்ணும்+சோறு = உண்ணுஞ்சோறு, உண்டனம் + சிறியேம்= உண்டனஞ்சி றியேம், பூதனும் + தேவனும் = பூதனுந் தேவனும் என அல்வழிக்கண் எழுவாய்த் தொடர் முதலியவற்றில் வல்லினம் வர ஈறு திரிந்து முடிந்தது. சிறியேம் + கை = சிறியேங்மை, எனவும் நம்+கை = நங்கை எனவும் வினையாலணையும் பெயரிறுதி மகரமுந் தனிக்குறிலைச் சார்ந்த மகரமும் வேற்றுமையிலும் வல்லினம் வரத் திரிந்து முடிந்தன.

இனமாத்திரியும் என்றமையின், அருந்தாபத்தியால், நாம்பெரியம், சிறியேம் பண்பு எனப் பகரம் வரும்வழித் திரியாதென்பது பெற்றாம்.

220. வேற்றுமை மப்போய் வலிமெலி யுறழ்வும்
அல்வழி யுயிரிடை வரினியல் பும்முள.

இ—ள். வேற்றுமை மப்போய் வலிமெலி உறழ்வும், – வேற்றுமைக் கண் மகரவிறுதி கெட வல்லினமாவது அவற்றிற்கு இனமாவது மிகுதலும், – **அல்வழி உயிர் இடைவரின் இயல்பும் உள** – அல்வழிக்கண் உயிரும் இடையினமும் வரிற் கெடாதியல்பாதலும் உளவாம். **எ—று.**

மகரமெய் உயிரும் இடையினமும் வர இயல்பாவது பண்புத் தொகை உவமைத் தொகை யிரண்டுமொழித் தொழிந்த அல்வழிப்புணர்ச்சியிலெனக் கொள்க.

உ—ம்(1). குளம்+கரை = குளக்கரை, குளங்கரை என வேற்றுமையில் ஈறுகெட்டு உறழ்ந்தது.

(2) மரமடைந்தது, மரம்வலிது, எனவும் வலமிடம், நிலம் வானம், எனவும் உண்ணுமுணவு, ஆளும்வளவன், எனவும் உண்டன மடியேம், உண்டனம்யாம், எனவும் அரசனுமமைச்சனும், புலியும் யானையும், எனவும் எழுவாய்த் தொடர் முதலிய அல்வழியில் உயிரும் இடையினமும் வர ஈறுகெடாதியல்பாக முடிந்தது.

வினையாலணையும் பெயரிறுதி மகரமுந் தனிக்குறிலைச் சார்ந்த மகரமும், சிறியேமன்பு, சிறியேம்வாழ்வு, எனவும் நம்மன்பு, நம்வாழ்வு,எனவும் வேற்றுமையிலும் உயிரும் இடையினமும் வர இயல்பாமெனக் கொள்க.

மப்போம் என்றது மேலைச்சூத்திரத்தால் எய்தியதிகந்து படாமைக் காத்தல்; வலி மெலி யுறழும் என்றது 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதன் மேற்சிறப்புவிதி; அல்வழி யுயிரிடைவரினியல்பாம் என்றது மேலைச்சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கல்.

221. நுந்தம்,
எம் நம் மீறா மவ்வரு ஞநவே.

இ–ள். நும் தம் எம் நம் ஈறு ஆம் ம – நும்முதலிய நான்கு விகார மொழிகளுக்கும் இறுதியாகிய மகரமெய், – **வரு ஞந** – வருஞகர நகரங்களாகத் திரியும், **எ–று.**

உ–ம் நுஞ்ஞான், துந்நூல், தஞ்ஞாண், தந்நூல், எஞ்ஞாண், எந்நூல், நஞ்ஞாண், நந்நூல் எனவரும்.

ஞநவரின் அலைபாகத் திரியும். எனவே ஒழிந்த மகரம்வரின், நும்மணி என இயல்பாமென்பது பெற்றாம்.

மவ்வரு ஞந என்றது 'மவ்வீறொற்றழிந்து' என எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தல்.

222. அகமுனர்ச் செவிகை வரினிடை யனகெடும்.

இ–ள். அகமுணர்ச் செவிகை வரின் – அகமென்னும் இடப்பெயர்முன் செவி, கை யென்னுஞ் சினைப்பெயர்கள் வந்தால், – **இடையன கெடும்** – நிலைமொழியிறுதி மகரம் வன்மைக்கு இனமாகத் திரிதலேயன்றி அதனடு நின்ற ககர மெய்யும் அதன்மேலேறிய அகரவுயிருங் கெடும். **எ–று.**

உ–ம் அகம் + செவி = அஞ்செவி, அகம்+கை=அங்கை என வருவனவுங் கொள்க. கெட்டே வரும் என்னாமையால், அகஞ்செவி, அகங்கை என வருவனவுங் கொள்க.

செவி அகம், கை அகம் என்னும் இடவுறுப்புத்தற் கிழமைப் பெயரொடு முடிந்த ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைச் சொல்லை முன்பின்னாக மாற்றி வழங்கலால் இவ்விரண்டும் இலக்கணப்போலியாய்த் தழாத் தொடராகிய அல்வழிச் சந்தியில் ஒன்றாமென்க.

இடையன கெடும் என்றது 'வன்மைக்கினமாத் திரியும்' என எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதி.

223. ஈமுங்,
கம்மு முருமுந் தொழிற்பெயர் மானும்
முதலன வேற்றுமைக் கவ்வும் பெறுமே

இ–ள். ஈமும், கம்மும் உருமும் – ஈம் கம் உரும் என்னு மூன்று சொல்லும், **தொழிற்பெயர் மானு** – இருவழியும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் போல யகரமல்லாத மெய்கள் வரின் உகரச்சாரியை பெற்றுமுடியும், **முதலன வேற்றுமைக்கு அவ்வும் பெறும்** –

இவற்றுள்ளே முதற்கணின்ற ஈமுங் கம்மும் வேற்றுமைக்கண் உகரச்சாரியை யன்றி அகரச் சாரியையும் பெறும். **எ–று.**

உ–ம் ஈமுக்கடிது, கம்முக்கடிது, உருமுக்கடிது, நீண்டது, வலிது, எனவும். கடுமை, நீட்சி, வன்மை, எனவும். ஈமக்குடம், கம்மக்குடம், எனவும். வரும். (ஈம்–சுடுகாடு, கம்–கம்மியரது தொழில், உரும்–இடி)

கம்மக்குடம் – கம்மியரது தொழிலாற் செய்தகுடம்.

இது 'மவ்வீறொற்றழிந்து' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தல்.

யரழ வீறு.

224. யரழ முன்னர்க் கசதப வல்வழி
இயல்பு மிகலு மாகும் வேற்றுமை
மிகலு மினத்தோ டுறழ்தலும் விதிமேல்.

இ–ள். யரழ முன்னர்க் கசதப – யகர ரகர ழகர மெய்களின் முன் ககர சகர தகர பகரங்கள் வரின், **அல்வழி இயல்பும் மிகலும்** – அவ்வழியில் இயல்பாதலும் மிகுதலும், – **வேற்றுமை மிகலும் இனத்தோடு உறழ்தலும்** – வேற்றுமையில் மிகுதலும் வல்லினமாவது மெல்லினமாவது மிகுதலும், **விதி** (ஆகும்) – விதியாகும். **எ–று.**

அல்வழியியல்பு மிகுதியிரண்டனுள் இயல்பு எழுவாய்த் தொடர் உம்மைத் தொகை வினைத் தொகைகளிலும், மிகுதி பண்புத் தொகை உவமைத் தொகைகளிலுங் கொள்ளப்படும். யகரவீற்று வினை யெச்சத்தின் முன் வரும் வல்லினம் மிகும்; ரகரவீற்று வினை யெச்சத்தின்முன் வரும் வல்லினம் இயல்பாம்.

உ–ம்(1). வேய் குறிது, வேர்சிறிது, யாழ்பெரிது, எனவும். பேய்பூதம் நீர் கனல், இகழ்புகழ், எனவும். செய்கடன், தேர்பொருள், வீழ்புனல், எனவும். உண்ணியர் போவான். எனவும். எழுவாய்த் தொடர்முதலியவற்றில் இயல்பாயின. மெய்க்கீர்த்தி, கார்ப்பருவம், பூழப்பறவை. எனவும் வேய்த்தோள், கார்க்குழல், காழ்ப்படிவம். எனவும் போய்க்கொண்டான் எனவும் பண்புத்தொகை முதலியவற்றில் மிகுந்தன.

(2) நாய்க்கால், தேர்த்தலை, பூழ்ச்செவி என வேற்றுமையில் மிகுந்தன. வேய்க்குழல், வேய்ங்குழல், ஆர்க்கோடு, ஆர்ங்கோடு என வேற்றுமையில் இனத்தோடுறழ்ந்தன. மேல் என்றமிகையால், வாய்புகுவதனினும் என வேற்றுமையில், இயல்பாதலும், பாழ்க்கிணறு, பாழ்ங்கிணறு எனப் பண்புத்தொகையில் உறழ்தலும், காய்+யாது= காயாது. நோய் + யானை = நோயானை எனத் தனிக்குறிலைச் சாராத யகரத்தின்முன் யகரம் வரின் இருவழியும் நிலைமொழியிறுதி

யகரங்கெடுதலும், இன்னும் அடங்காதவை களிருந்தால் அவைகளுங் கொள்க.

225. தமிழவ் வுறவும் பெறும்வேற் றுமைக்கே தாழுங் கோல்வந் துறுமே லற்றே.

இ–ள். தமிழ் வேற்றுமைக்கு அ உறவும் பெறும் – தமிழென்னுஞ் சொல் நாற்கணமும் வரின் வேற்றுமைக்கண் அகரச்சாரியை பொருந்தவும் பெறும், **தாழும் கோல் வந்து உறுமேல் அற்று** – தாழென்னுஞ் சொல்லுங் கோலென்னுஞ் சொல் வந்து பொருந்துமாயின் அவ்வகரச் சாரியையைப் பெறும். **எ–று.**

உ–ம். தமிழப் பிள்ளை, தமிழநாகன், தமிழவளவன், தமிழவரசன், எ–ம். தாழக்கோல் எ–ம். வரும். தமிழையுடையபிள்ளை, தாழைத்திறக்குங்கோல் என விரியும். (தாழக்கோல்–திறவுகோல்). இது எய்தாத தெய்துவித்தல்.

226. கீழின்முன் வன்மை விகற்பு மாகும்.

இ–ள். கீழின்முன் வன்மை – கீழென்னுஞ் சொல்லின்முன் வரும் வல்லினம், – **விகற்பமும் ஆகும்** – ஒருகால் இயல்பாகியும் ஒருகான் மிக்கும் வரும் விகற்பத்தையும் பொருந்தும். **எ–று.**

உ–ம். கீழ்குலம், கீழ்க்குலம், கீழ்சாதி, கீழ்ச்சாதி எனவரும். விகற்பமும் என்னும் இழிவுசிறப்பும்மையால், இவற்றுள் இயல்பே சிறப்புடைத் தென்றறிக. வன்மை விகற்பமுமாகும் என்றது 'யரழமுன்னர்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது பெரும்பாலும் விலக்கல்.

லகர ளகர வீறு

227. லளவேற் றுமையிற் றடவு மல்வழி அவற்றோ டுறழ்வும் வலிவரி னாமெலி மேவி னணவு மிடைவரி னியல்பும் ஆகு மிருவழி யானு மென்ப

இ–ள். ல ள– லகர ளகரமாகிய இரண்டு மெய்யீறுகளும், **வலிவரின்** – வல்லினம் வந்தால், **வேற்றுமையில் றடவும்,** வேற்றுமைக்கண் முறையே றகார டகாரமெய்களும்,**அல்வழி அவற்றோடு உறழ்வும் ஆம்** – அல்வழிக்கண் றகார டகாரங்களுடனே உறழ்வனவும் ஆகும், **இருவழியாலும்** – இருவழிக்கண்ணும்; **மெலி மேவின் ன ணவும்** – மெல்லினம் வந்தால் முறையே னகார ணகார மெய்களும், **இடை வரின் இயல்பும் ஆகும்** – இடையினம் வந்தால் இயல்பும் ஆகும், **என்ப** – என்று சொல்லுவர் புலவர். **எ–று.**

உ–ம் (1). கல்+குறை=கற்குறை, முள்+குறை = முட்குறை என வல்லினம்வர வேற்றுமையில் றகர டகரங்களாகத் திரிந்தன.

(2) கல் + குறிது = கல்குறிது, கற்குறிது; முள் + குறிது = முள்குறிது, முட்குறிது என வல்லினம்வர அல்வழியில் ஒருகால் இயல்பாகியும் ஒருகாற்றிரிந்தும் உறழ்ந்தன.

(3) கல் + மாண்டது = கன்மாண்டது, முள் + மாண்டது = முண் மாண்டது, எனவும் கல்+மாட்சி = கன்மாட்சி, முள்+மாட்சி=முண்மாட்சி, எனவும் மெல்லினம் வர இருவழியும் னகர ணகரமாகத் திரியும்.

(4) கல்+யாது=கல்யாது, முள்+யாது=முள்யாது, எனவும் கல்+யாப்பு = கல்யாப்பு, முள்+யாப்பு=முள்யாப்பு. எனவும் இடையினம் வர இருவழியும் இயல்பாயின. அல்வழியவற்றோடுறழ்வும் என்றாரேனும், இவற்றோடு மயங்காத தகரம் வரின், ஏற்புழிக் கோடலால், கற்றீது, முட்டீது எனத் திரிபொன்றமே கொள்க.

228. குறில்வழி லளத்தவ் வணையி னாய்தம் ஆகவும் பெறூஉ மல்வழி யானே.

இ–ள். குறில் வழி லள – தனிக்குறிலின் பின்னின்ற லகர ளகர மெய்கள், – **அல்வழியான் த அணையின்** – அல்வழிக்கண்ணே தகரம் வருமாயின், – **ஆய்தம் ஆகவும் பெறூஉம்** – றகர டகரங்களாகத் திரிதலே யன்றி ஆய்தமாகத் திரிதலையும் பொருந்தும், **எ–று.**

உ–ம். கல்+தீது=கஃறீது, முள்+தீது=முஃடீது எனவரும். இது மேலைச் சூத்திரத்தால் எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி.

229. குறில்செறி யரலள வல்வழி வந்த தகரந் திரிந்தபிற் கேடுமீ ரிடத்தும் வருநத் திரிந்தபின் மாய்வும் வலிவரின் இயல்புந் திரிபு மாவன வுளபிற.

இ–ள். குறில் செறி யர லள–தனிக்குறிலொன்றனையுஞ் சாராத லகார ளகாரமெய்கள், **அல் வழி வந்த தகரம் திரிந்த பின் கேடும்** – அல்வழிக் கண் வருமொழிக்கு முதலாய்வந்த தகரந் திரியுமிடத்துக் கெடுதலும், **ஈரிடத்தும் வரு நத் திரிந்தபின் மாய்வும்** – இருவழிக்கண்ணும் வருமொழிக்கு முதலாய் வந்த நகரந் திரியுமிடத்துக் கெடுதலும், **வலி வரின் இயல்பும் திரிபும் ஆவன உள** – வல்லெழுத்து முதன்மொழிவந்தால் அல்வழிக் கண் உறழாது இயல்பாதலுந் திரிதலும் வேற்றுமைக்கண்ணே திரியாதியல்பாதலும்

பொருந்துவன உள. **எ–று.**

ல ளக்கள் அல்வழியில் வல்லினம் வர உறழாதியல்பாவது எழுவாய்த் தொடர் உம்மைத் தொகை விளித்தொடர் வினைமுற்றுத் தொடர் வினைத் தொகைகளிலும், திரிவது பண்புத்தொகை உவமைத் தொகை வினையெச்சங்களினு மெனக் கொள்க.

உ–ம் (1) வேல்+தீது=வேறீது, தோன்றல்+தீயன் = தோன்ற றீயன், வாள் + தீது=வாடீது, வேள் +தீயன் = வேடீயன் என அல்வழியிலே தகரந்திரியுமிடத்துக் கெட்டன.

(2) தோன்றல் + நல்லன் = தோன்றனல்லன், வேள்+நல்லன்= வேணல்லன், எனவும், தோன்றல் + நன்மை = தோன்றனன்மை, வேள்+நன்மை = வேணன்மை, எனவும் இருவழியிலும் நரகந் திரியுமிடத்துக் கெட்டன.

(3) கால்கடிது, மரங்கள்கடிய, எனவும் கால் கை, பொருள் புகழ், எனவும் தோன்றல்கூறாய், மக்காள்சொல்லீர், எனவும் உண்பல்சிறியேன், கேள்சாத்தா, எனவும் கால் சுடர், அருள்குரு. எனவும் அல்வழியிலே எழுவாய்த் தொடர் முதலியவற்றில் உறழாதியல்பாயின. வேற்படைக் குமரன், வாட்படைக்கையன். எனவும் வந்தாற்கொள்ளும், வந்தக்காற் கொள்ளும், எனவும் அல்வழியிலே பண்புத்தொகை முதலியவற்றில் உறழாது திரிந்தன.

(4) கால்குதித் தோடிக்கடல்புகமண்டி, வாள்போழ்ந்தட்ட நீள்கழன்றவர் என வேற்றுமையிலே வலி வரத் திரியாதியல்பாயின.

பிற என்றமிகையால், தோன்றாள், வேடோள் என, நிலைமொழி உயர்திணைப் பெயராயின, வேற்றுமையிலுந் தகரந்திரியுமிடத்துக் கெடுதலும், காற்றுணை, தாட்டுணை, எனவும் பிறங்கற்றோள், வாட்டாரை, எனவும் அல்வழியிலும் பண்புத் தொகை உவமைத் தொகைகளிற் கெடாமையுங் கொள்க. இன்னும் பிறஎன்ற மிகையால், தனிக்குறிலைச் சார்ந்த லளக்களும், விற்படை எனவும் விற்புருவம், எனவும் பண்புத்தொகை உவமைத் தொகைகளில் உறழாது திரிதலும், கொல்களிறு, கொள்பொருள், எனவும் நில்கொற்றா, கொள்பூதா, எனவும் வினைத்தொகை வினைமுற்றுத் தொடர்களில் இயல்பாதலுங் கொள்க.

இனிப் பிற என்றமிகையாலே, தோன்றறீமை, வேடீமை என வேற்றுமையிலும் தகரந்திரியுமிடத்துக் கெடுதலும், காற்றுணை, தாட்டுணை எனக் கொடாமையும்; செல்களிறு, கொள் பொருள் என வினைத்தொகையில் இயல்பாதலும் இன்னும் இவ்விரண்டீற்றுள் அமையாதன பிறவுங் கொள்க.இங்கே உயர்திணையிலே காட்டிய விகாரங்கள் மயக்கவிதியில்லாததினாலே வந்தனவாதலால் சிலவிகாரமா முயர்திணை என்பதில் அடங்காமை காண்க.

இது 'லனவேற்றுமையிற்றடவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்திய விலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தல்.

230. லளவிறு தொழிற்பெய ரீரிடத்து முவ்வுறா வலிவரி னல்வழி யியல்புமா வளவுள.

இ–ள். லள இறு தொழிற்பெயர் ஈரிடத்தும் உவ்வுறா – லகாரத்தை யிறுதியாகவுடைய விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயரும் ளகாரத்தை யிறுதியாகவுடைய முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயரும் இருவழியிலும் யகரமல்லாத மெய்கள்வந்தால் உகரம் பெறாவாம், **வலிவரின் அல்வழி இயல்பும் ஆவன உள –** வல்லினம் வந்தால் அல்வழிக்கண் உறழா தியல்பாவனவுஞ் சிலவுள.

உ–ம் (1). ஆடல்சிறந்தது, ஆடற்சிறந்தது; ஆடனன்று, ஆடல்வலிது எனவும் ஆடற்சிறப்பு, ஆடனன்மை, ஆடல்வன்மை, எனவும் கோள்கடிது, கோட்கடிது; கோணன்று, கோள்வலிது, எனவும் கோட்கடுமை, கோணன்மை, கோள்வன்மை, எனவும் இருவழியும் உகரம் பெறாது பொதுவிதியான் முடிந்தன. (கோள் – கொள்ளுதல்).

(2) நடத்தல்கடிது, நடப்பித்தல்கடிது எனச் சில உறழாது அல்வழியில் இயல்பாயின.

இயல்பும் என்ற உம்மையால், பின்னல்கடிது, பின்னற்கடிது, உன்னல்கடிது, உன்னற்கடிது எனப் பொதுவிதியால் உறழ்தலே பெரும்பாலனவென்க.

ஈரிடத்தும் உவ்வுறா என்றது ஐயமறுத்தல்; வலிவரி னல்வழியியல் புமாவனவுள என்றது ஒருவாறு 'அல்வழியவற்றோ டுறழ்வும்'என எய்தியது விலக்கல்.

231. வல்லே தொழிற்பெய ரற்றிரு வழியும் பலகைநாய் வரினும் வேற்றுமைக் கவ்வுமாம்.

இ–ள். வல் இருவழியும் தொழிற்பெயர் அற்று – வல்லென்னுஞ் சூதாடுகருவிப் பெயர் யகரமல்லாதமெய்கள் வரின் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் போல இருவழியும் உகரச்சாரியை பெறும், **– பலகைநாய் வரினும் வேற்றுமைக்கு அவ்வுமாம் –** பலகை நாயென்னும் இருபெயர்வரினும் பிறபெயர்கள் வரினும் வேற்றுமைக்கண் உகரச்சாரியையே யன்றி அகரச்சாரியையும் பெறும். **எ–று.**

உ–ம்(1). வல்லுக்கடிது, கன்று, வலிது எனவும். வல்லுக் கடுமை, நன்மை வன்மை, எனவும் இருவழியுந் தொழிற்பெயர்போல உகரச்சாரியை பெற்றது. (வல்–சூதாடுகருவி).

(2) வல்லப்பலகை, நாய், புலி, குதிரை, எனவும். வல்லுப்பலகை,

நாய், புலி, குதிரை, எனவும் வேற்றுமையில் அகரச்சாரியையும் உகரச்சாரியையும் பெற்றது. வல்லப்பலகை – வல்லினதறைவரைந்த பலகை வல்லநாய் – வல்லினுணாய் எனவிரியும். வல் என்பது 'வன்முலையணங்கினோரும்' என்பதில் உகரச்சாரியை பெறாது லகரந் திரிந்தருகி வந்ததுங் காண்க.

இது 'ளளவேற்றுமையிற்றடவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தல்.

***232. நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும்
அல்வழி யானும் றகர மாகும்.***

இ–ள். நெல்லும் செல்லும் கொல்லும் சொல்லும் – நெல்முதலிய நான்கு சொற்களினீற்று லகரமெய், **அல்வழியானும் றகரம் ஆகும்** – பொது விதியால் உறழாது அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைபோல றகரமெய்யாகத் திரியும். **எ–று.**

உ–ம். நெற்கடிது, செற்கடிது, சொற்கடிது, கொற்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும். (செல்–மேகம், கொல்–கொல்லன்) கொல் என்பது உயர்திணைப் பொருடந்து நின்றதோர் அஃறிணைச் சொல்லாதலின் கடிது என அஃறிணை முடிப்பாயிற்று.

இதுவும் 'ளளவேற்றுமையிற்றடவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தல்.

***233. இல்லெ னின்மைச் சொற்கை யடைய
வன்மை விகற்பமு மாகா ரத்தொடு
வன்மை யாகலு மியல்பு மாகும்.***

இ–ள். இல்லை இல் என் சொற்கு – இன்மைப் பண்பை யுணர்த்தி நிற்கும் இல் என்னும் சொல்லுக்கு, **ஐ அடைய வன்மை – விகற்பமும்** – ஐகாரச்சாரியை பொருந்த அவ்விடத்து வரும் வல்லினம் விகற்பித்தலும், **ஆகாரத்தோடு வன்மை ஆகலும்** – ஆகாரச்சாரியை பொருந்த அவ்விடத்து வரும் வல்லினம் மிகலும் – **இயல்பும் ஆகும்** – இவ்விருவிதியும் பெறாதியல் பாதலும் பொருந்தும். **எ–று.**

சாரியை பெறுதற்கு வருமெழுத்தைச் சொல்லாமையால், நாற்கணமுங் கொள்க.

இல் என்பது பெறும் ஐகாரமும், ஆகாரமும் சாரியைகளேயாம், விகுதிகளல்லவென்றறிக. விகுதியடைவதைப் பற்றிப் பதவியலிலன்றி இங்கே கூறவேண்டியதில்லை. இந்த ஆகாரத்தைச் சாரியை என்று கொள்ளாமல் எதிர்மறைவிகுதி என்று கொள்ளின்; இல் என்பதே எதிர்மறைப் பொருளையுடையதாயிருக்க அதன்மேல் எதிர்மறைவிகுதி வந்து எதிர்மறுக்குமாயின் எதிர்மறையின் எதிர்மறை சொல்லானவலன் என்பது போல உடன்பாட்டுப் பொருளதேயாதாலும், உடன்பாட்டுப் பொருளை இல்லா என்பது தராமையாலும், இயல்பும் ஆகும் என்றதினால், இல் என்பதும் இல்லா என்பதும் பொருளினால் ஒன்றையொன்று மறுத்தெதிர்க்காமல் இரண்டும், ஒத்த இன்மைப் பொருளையே உடையனவாயிருத்தலாலும், எதிர்மறைவிகுதியென்னும் அக்கொள்கை சிறிதும் பொருந்தாதென்பதறிக.

***(சூ) "இல்லென்கிளவியின்மை செப்பின்,
வல்லெழுத்து மிகுதலுமையிடை வருதலு,
மியற்கையாகலு மாகாரம் வருதலுங்,
கொளத்தகுமரபினாகிடனுடைத்தே"***

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியருங் கூறியதுகாண்க.

இல்லென்னும் பண்புச்சொல் ஐகார ஆகாரச்சாரியைகள் பெறும் என்றதும், இயல்பாம் என்றதும், 'ளளவேற்றுமையிற்றடவுமல்வழிய வற்றொடுறழ்வும்' என எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதிவகுத்தல்; ஐகாரச்சாரியை முன் வல்லினம் விகற்பமாம் என்றது 'அல்வழிஇஐம் முன்னராயின்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதிகந்துபடாமைக் காத்தல்; ஆகாரச்சாரியை முன் வல்லின மிகும் என்றது 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்திய திகந்து படாமைக் காத்தல்.

234. புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெயரு மானும்.

இ–ள். புள்ளும் வள்ளும் தொழிற்பெயரும் மானும் – இவ்விருசொற்களும் இருவழியும் யகரமல்லாத மெய்கள் வந்தாற் பொதுவிதியான் முடிதலேயன்றித் தொழிற்பெயர்போல உகரச் சாரியையும் பெற்றுப் புணரும்.

உ–ம். புள்ளுக்கடிது, வள்ளுக்கடிது, நன்று, வலிது, எனவும் புள்ளுக்கடுமை, வள்ளுக்கடிமை, நன்மை, வன்மை. எனவும் வரும். இது 'ளளவேற்றுமையிற்றடவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி.

வகர வீறு

***235. சுட்டு வகரமூ வினமுற முறையே
ஆய்தமு மென்மையு மியல்பு மாகும்.***

இ–ள். சுட்டு வகரம் – அவ் இவ் உவ் என்னும் அஃறிணைச் சுட்டுப் பெயர்களீற்று வகரமெய், **மூவினம் உற** – வல்லினமும்

மெல்லினமும் இடையினமும் வர, **முறையே ஆய்தமும் மென்மையும் இயல்பும் ஆகும்** – முறையாக ஆய்தமும் வருமெல்லினமும் இயல்பும் ஆகும். **எ–று.**

உ–ம் (1)அவ்+கடிய =அஃகடிய, இவ் + கடிய = இஃகடிய, உவ்+கடிய =உஃகடிய என வல்லினம் வர ஆய்தமாகத்திரிந்தது.

(2) அவ்+ஞானம் =அஞ்ஞானம், இவ்+ஞானம் =இஞ்ஞானம், உவ்+ஞானம் = உஞ்ஞானம் என மெல்லினம்வர வருமெழுத்தாகத் திரிந்தது.

(3) அவ்+யாவை = அவ்யாவை, இவ்+யாவை = இவ்யாவை, உவ்+யாவை=உவ்யாவை என இடையினம் வர இயல்பாயிற்று.

வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கு அற்றுச்சாரியைபெறும் என மேல் விதத்தலால் இவ்விதி அல்வழிக்கெனக் காண்க.

236. தெவ்வென் மொழியே தொழிற்பெய ரற்றே
மவ்வரின் வஃகான் மவ்வு மாகும்.

இ–ள். தெவ் எண்மொழி தொழிற்பெயர் அற்று – தெவ்வென்னும் பகைமையுணர்த்தும் பெயர் யகரமல்லாத மெய்களோடு புணருமிடத்துத் தொழிற்பெயர்போல உகரச்சாரியை பெற்று முடியும், **மவ் வரின் வஃகான் மவ்வும் ஆகும்** – மகரமெய்வரின் உகரச்சாரியை பெறுதலேயன்றி ஒரோவிடத்து வகரமெய் மகரமெய்யாகத் திரியவும் பெறும். **எ–று.**

உ–ம் (1). தெவ்வுக்கடிது, தெவ்வுமாண்டது, தெவ்வுவலிது எனவும் தெவ்வுக்கடுமை, தெவ்வுமாட்சி, தெவ்வுவலிமை, எனவும் இருவழியும் உரகச் சாரியை பெற்றது.

(2) தெவ்வுமன்னர், தெம்மன்னர் எனவும் தெவ்வுமுனை, தெம்முனை எனவும் இருவழியும் மகரமெய்வர உகரச்சாரியை பெற்றும், மகரமெய்யாகத் திரிந்தும் வந்தது.

வருமொழித் தகர நகரத் திரிவு

237. னலமுன் றனவும் ணளமுன் டணவும்
ஆகுந் தநக்க ளாயுங் காலே.

இ–ள். ன ல முன் (தநக்கள்) ற னவும் – னகர லகரங்களின் முன் வருந்தகரம் றகரமாம் அவற்றின்முன் வரும் நகரம் னகரமாம், **ண ள முன் தநக்கள் ட ண வும் ஆகும்** – னகர ணகரங்களின்முன் வருந் தகரம் டகரமாம் அவற்றின் முன்வரும் நகரம் ணகரமாம், **ஆயுங்கால்** – ஆராயுமிடத்து.

உ–ம் பொன் + தீது = பொன்றீது, கல்+தீது = கற்றீது, பொன்+நன்று = பொன்னன்று, கல்+நன்று = கன்னன்று எனவும் மண்+தீது = மண்டீது, முள்+தீது=முட்டீது, மண்+நன்று = மண்ணன்று, முள்+நன்று = முண்ணன்று எனவும் அல்வழியிலே திரிந்தன, பொற்றீமை, கற்றீமை, பொன்னன்மை, கன்னன்மை, எனவும் மட்டீமை, முட்டீமை, முண்ணன்மை, முண்ணன்மை, எனவும் வேற்றுமையிலே திரிந்தன.

ஆயுங்காலேயென்றதனால், அல்வழி வேற்றுமைப் பொருணோக்கத்தாலன்றி மயக்கவிதியின்மையால் இப்படிப் புணருமுதலீறிரண்டனுள் ஒன்றேனும் இரண்டுமேனும் விகாரப்பட்டு மயங்குதற்கு உரியனவாகிப் புணருமென்பதும், மயக்கவிதியுள்ளனவற்றிற்கு விகாரம் அல்வழி வேற்றுமைப் பொருணோக்கத்தால் வருமென்பதும் பெற்றாம்.

(வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சியை
உருபுபுணர்ச்சியோடு மாட்டெறிதல்)

238. உருபின் முடிபவை யொக்குமப் பொருளினும்.

இ–ள். உருபின் முடிபவை – மேல் உருபுபுணர்ச்சிக்கண் முடியு முடிபுகள், **அப்பொருளினும் ஒக்கும்** – அவ்வுருபின் பொருட்புணர்ச்சிக் கண்ணும் ஒத்து முடியும், **எ–று.**

உருபு புணர்ச்சியாவது வேற்றுமையுருபு வெளிப்பட்டுப் புணரும் புணர்ச்சி; உறிக்கட்டயிர் என்பது போல. வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி யாவது வேற்றுமையுருபின்றி அவ்வுருபினது பொருள்படப் புணரும் புணர்ச்சி, உறித்தயிர் என்பது போல.

உ–ம் (1) எல்லாவற்றதும் என்பது உருபுபுணர்ச்சி, எல்லாவற்றுக்கோடும் என்பது பொருட்புணர்ச்சி. மேல் உருபு புணிரியலில் ‘‘எல்லாமென்பதிழிதிணையாயின் அற்றோடுருபின் மேலும் முறுமே’’ என்ற விதிப்படி எல்லாவற்றதும் என்ற உருபுபுணர்ச்சிக்கு அஃறிணைக் கண் அற்றும் உருபின்மேல் உம்மும் பெற்றாற்போல எல்லாவற்றுக் கோடும் என்னும்பொருட் புணர்ச்சிக்கும் பெற்றன. எல்லா நமதும் என்பது உருபுபுணர்ச்சி; எல்லாநங்கையும் என்பது பொருட்புணர்ச்சி ‘‘அன்றேனம்மிடையடைந்தற்றாகும்’’ என்ற விதிப்பு எல்லாநமதும் என்னும் உருபுபுணர்ச்சிக்கு உயர்திணைக்கண் நம்மும் உருபின்மேல் உம்மும் பெற்றாற்போல, எல்லாநங்கையும் என்னும் பொருட் புணர்ச்சிக்கும் பெற்றன.

(2) எல்லார்தமதும், எல்லீர்நுமதும் என்பன உருபுபுணர்ச்சி; எல்லார்தங்கையும் எல்லீர்நுங்கையும் என்பன

பொருட்புணர்ச்சி. மேல் உருபுபுணிரியலில் ''எல்லாருமெல்லீருமென்ப வற்றும்மை, தள்ளிநிரலேதம் நும்சாரப், புல்லுமுருபின் பின்னரும்மே'' என்ற விதிப்படி எல்லார்தமதும் எல்லீர்நுமதும் என்னும் உருபுபுணர்ச்சிக்கு எல்லாரும் எல்லீரும் என்பவைகளின் இறுதியிலுள்ள முற்றும்மைகளைத் தள்ளி முறையே தம்முச் சாரியையும் நும்முச் சாரியையும் பொருந்த அவைகளினாலே தள்ளுண்ட முற்றும்மைகள் உருபுகளின் பின்னே வந்து புணர்ந்தாற்போல, எல்லாநங்கையும் எல்லீர்நுங்கையும் என்னும் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் முடிந்தன.

(3) தனது, தமது, நமது என்பன உருபுபுணர்ச்சி; தன்கை, தங்கை, நங்கை என்பன பொருட்புணர்ச்சி; மேல் உருபுபுணரியலில் ''தான்றாநாமுதல் குறுகும்'' என்ற விதிப்படி உருபுபுணர்ச்சிக்குத் தான் தாம் நாம் என்பன முறையே தன் தம் நம் எனவிகாரப்பட்டாற் போலப் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் விகாரப்பட்டன. எனது, எமது, நினது, நுமது என்பன. உருபுபுணர்ச்சி, என்கை, எங்கை, நின்கை, நுங்கை என்பன பொருட்புணர்ச்சி; ''யான் யாம் நீ நீர் என் எம் நின் நும் ஆம்'' என்ற விதிப்படி உருபுபுணர்ச்சிக்கு யான் யாம் நீ நீர் என்பன முறையே என் எம் நின் நும் என விகாரப் பட்டாற் போலப் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் விகாரப்பட்டன.

(4) ஆனது, மானது, கோனது என்பன உருபுபுணர்ச்சி, ஆன்கோடு, மான்கோடு, கோன்குணம் என்பன பொருட்புணர்ச்சி; மேல் உருபுபுணரியலில் ''ஆமாகோனவ்வனையவும் பெறுமே'' என்றவிதிப்படி உருபுபுணர்ச்சிக்கு னகரச்சாரியை வந்தாற்போலப் பொருட்புணர்ச்சிக் கும் வந்தது.

(5) அவற்றது, இவற்றது, உவற்றது என்பன உருபு புணர்ச்சி; அவற்றுக்கோடு, இவற்றுக்கோடு, உவற்றுக்கோடு என்பன பொருட்புணர்ச்சி; மேல் உருபுபுணரியலில் ''வவ்விறுசுட்டிற் கற்றுறல்வழியே'' என்ற விதிப்படி உருபுபுணர்ச்சிக்கு அற்றுச் சாரியை வந்தாற் போலப் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் வந்தது.

(6) அதனது, இதனது, உதனது என்பன உருபுபுணர்ச்சி; அதன் கோடு, இதன்கோடு, உதன்கோடு என்பன பொருட்புணர்ச்சி; மேல் உருபுபுணரியலில் ''சுட்டின் முன்னாய்தமன்வரிற் கெடுமே'' என்ற விதிப்படி உருபுபுணர்ச்சிக்கு அன்சாரியைப் பேறும் ஆய்தக் கேடும் வந்தாற்போலப் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் வந்தன. இவை போல்வன பிறவும் இப்படியே முடித்துக் கொள்க.

புணரியல்களுக்குப் புறனடை

239. இடையுரி வடசொலி னியம்பிய
கொளாதவும்
போலியு மரூஉம் பொருந்திய வாற்றிற்
கியையப் புணர்த்தல் யாவர்க்கு நெறியே.

இ–ள். இடைஉரி வடசொல்லின் இயம்பிய கொளாதவும் – இடைச் சொற்களுள்ளும் உரிச்சொற்களுள்ளும் வடசொற்களுள்ளும் உயிரீறும் ஒற்றீறுமான புணரியலிலே தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் இயல்பாதல் எனச் சொல்லிய புணர்ச்சியிலக்கணங்கள் பொருந்தாது. வேறுபட்டுவருவனவும், **போலியும்** – இலக்கணப் போலிமொழிகளும், **மரூஉவும்** – மரூஉமொழிகளும், **பொருந்திய ஆற்றிற்கு இயையப் புணர்த்தல்** – இருவகை வழக்கிலும் நடக்குமுறைமைக்குப் பொருந்துமாறு புணர்க்கை, **யாவர்க்கும் நெறி** – அறிவுடையோ ரெல்லார்க்கும் முறை. **எ–று.**

உ–ம் (1) ''மடவைமன்றதடவுநிலைக் கொன்றை'' என அகர வீற்றிடைச் சொன்முன் வல்லெழுத்து மிகாதியல்பாயிற்று. ஆன்கன்று, மான்கன்று, வண்டின்கால், தேரின்செலவு, யாழின்புறம் என வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண்னகரவீற்றுச் சாரியை யிடைச் சொற்கள் திரியாதியல்பாயின.

(2) மழகளிறு, உறுபுனல் எனவும் கமஞ்சூல், தடஞ்செவி, தடந்தோள், கயந்தலை எனவும் உயிரீற்றுச் சொன்முன் வல்லெழுத்து மிகாதியல்பாயும் மெல்லெழுத்து மிகுந்தும் வந்தன.

(3) அளிகுலம், தனதடம், ஆதிபகவன் என உயிரீற்றுவட சொல் முன் வல்லெழுத்து மிகாதியல்பாயின.

(4) இல்+முன்=முன்றில், பொது+இல் = பொதியில் என வரும் இலக்கணப் போலி மொழிகளும், அருமருந்தன்ன பிள்ளை = அருமந்தபிள்ளை, குணக்குள்ளது = குணாது, தெற்குள்ளது = தெனாது, வடக்குள்ளது = வடாது, சோழநாடு= சோணாடு, பாண்டியனாடு = பாண்டிநாடு, மலையமானாடு = மலாடு, தொண்டைமானாடு = தொண்டைநாடு, தஞ்சாவூர் – தஞ்சை, ஆற்றூர் – ஆறை, ஆதன்றந்தை = ஆந்தை, பூதன்றந்தை = பூந்தை, வடுகன்றந்தை = வடுகந்தை என வரு மரூஉமொழிகளும், நிலைமொழி வருமொழிகளுள் ஏற்குஞ் செய்கையறிந்து முடித்துக் கொள்க மற்றவைகளும் இப்படியே.

வடமொழிச் சமாசபதங்கள் தமிழில் வருமிடத்துப் பெரும்பாலும் அவ் வடநூற்சந்தியேபெறும். சமாசமெனினும் தொகைநிலையெனினும் ஒக்கும். சந்தியெனினும், புணர்ச்சியெனினும் ஒக்கும்.

அச்சந்தி தீர்க்கசந்தி, குணசந்தி, விருத்திசந்தி என மூவகைப்படும். தீர்க்கசந்தி பூர்வபதாந்தத்திலும் உத்தரபதாதியிலும் சவர்ணமான உயிரிருந்தால் உத்தரபதாதியிலிருக்கின்ற உயிரெழுத்துக் கெட பூர்வபதாந்தத்திலே குறிலிருந்தால் அது நெடிலாய்விடும்; நெடிலிருந்தால் அது இருந்தபடியேயிருக்கும்.

பூர்வபதமெனினும் நிலைமொழியெனினும் ஒக்கும். உத்தரபதமெனினும் வருமொழியெனினும் ஒக்கும். அந்தமெனினும் ஈறெனினுமொக்கும். ஆதியெனினும் முதலெனினுமொக்கும் சவர்ணமெனினும் சஜாதியெனினும் இனவுயிரெழுத்தெனினும் ஒக்கும்.

அ ஆக்களும், இ ஈக்களும், உ ஊக்களும் ஒன்றற்கொன்று சவர்ணமெனப்படும். "அதீர்ககோ தீர்க்க தாம் யாதி நாஸ்தி தீர்கஸ்ய தீர்கதா, பூர்வ தீர்க்கஸ்வரந் த்ருஷ்ட்வா பரலோபோ விதீயதே" என்பது சாரஸ்வதவியா கரணம். இதில் இப்படியே தீர்க்கசக்தி விதியமைந் திருத்தலறிக.

இச்சுலோகத்தின் பொருள்: குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தாகிவரும்; நெட்டெழுத்து நெட்டெழுத்தாகுந் தன்மையில்லை. முன்னிருக்கிற நெட்டெழுத்தைக் கண்டு பின்னுள்ள உயிருக்குக் கேடுவிதிக்கப்படுகின்றது என்பதாம்.

எனவே, தீர்க்கசந்திவிஷயத்தில் நிலைமொழியீற்றிலும் வருமொழி முதலிலும் இருக்கிற உயிர்களில் நிலைமொழியீற்றிலே குறிலிருந்தால் அது நெடிலாய்த் திரியும், வருமொழிமுதலில் இருக்கிற உயிர் கெட்டுப்போம்; நிலைமொழியீற்றிலே நெடிலிருந்தால் அது இருந்தபடியேயிருக்கும், வருமொழிமுதலுயிர் கெட்டுப்போம் என்ற விளக்கம் பலிதமாயிற்று.

தீர்க்கசந்திக்கு உதாரணம்

கற்போர் உதாரணந் தேடி யுலையாதபடி தீர்க்கசந்தி, குணசந்தி, விருத்தி சந்திகளில் ஒவ்வொரு ஈறுமுதல்களுக்கும் மும்மூன்று உதாரணங்கள் எழுதப்பட்டன. இவற்றைத் தமிழெழுத்தா லெழுதும்போது சில வாங்மயந் தோன்றாமற் றிரிபுறும் ஆதலின் இவை சமஸ்கிருத எழுத்தாலெழுதப்பட்டன. இவற்றைத் தமிழாலுமெழுதி மூவகைச்சந்திகளையும் வகுத்துணர்க. (வாங்மயம் – சொல்வடிவத் தன்மை).

குணசந்தி விஷயத்தில்,

பூர்வபதாந்தத்தில் அ, ஆக்களில் ஒன்று நிற்க உத்தரபதாதியில் இ, ஈக்களில் ஒன்று வருமாயின் பூர்வபதாந்திரத்தில் நின்ற உயிர்கெடும் உத்தரபதாதியில் இருக்கிற உயிர் ஏகாரமாகத் திரியும். பூர்வபதாந்தத்தில் அ, ஆக்களில் ஒன்று நிற்க உத்தரபதாதியில் உ, ஊக்களில் ஒன்று வருமாயின் பூர்வபதாந்தத்தில் நின்ற உயிர்கெடும், உத்தரபதாதியில் இருக்கிற உயிர் ஓகாரமாகத் திரியும்.

விருத்திசந்திவிஷயத்தில்,

பூர்வபதாந்தத்தில் அ, ஆ க்களில் ஒன்று நிற்க உத்தரபதாதியில் ஓகாரமாவது ஔகாரமாவது வரின், பூர்வபதாந்தத்தில் நின்ற உயிர்கெடும், உத்தரபதாதியில் ஓகாரம் ஔகாரமாகத் திரியும் ஔகாரமியல்பாயிருக்கும்.

(பதாதி – மொழி முதல், பதாந்தம் – மொழியிறுதி)

மூவகைச் சந்திகளையும் உற்றுநோக்கின் தீர்க்கசந்தியில் வருமொழிமுதல் கெடுதலும், குணசந்தி விருத்திசந்திகளில் நிலைமொழியீறு கெடுதலும் உண்டென்பது விளங்கும்.

1. தீர்க்க சந்தி

(1) அ ஆவின்முன் அ ஆ வந்ததற்கு உதாரணம்:–

உ–ம்.	பத	+	அம்புயம்	=	பதாம்புயம்
	சிவ	+	ஆலயம்	=	சிவாலயம்
	சேநா	+	அதிபதி	=	சேநாதிபதி
	சதா	+	ஆநந்தம்	=	சதாநந்தம்

(2) இ ஈயின் முன் இ ஈ வந்ததற்கு உதாரணம்:–

உ–ம்	கிரி	+	இந்திரன்	=	கிரீந்திரன்
	கிரி	+	ஈசன்	=	கிரீசன்
	மகீ	+	இந்திரன்	=	மகீந்திரன்
	நதீ	+	ஈசன்	=	நதீசன்

(3) உ ஊவின் முன் உ ஊ வந்ததற்கு உதாரணம் :–

உ–ம்	குரு	+	உபதேசம்	=	குரூபதேசம்
	மேரு	+	ஊர்த்துவம்	=	மேரூர்த்துவம்
	வதூ	+	உத்துவாசம்	=	வதூத்துவாகம்
	வதூ	+	ஊரு	=	வதூரு

2. குணசந்தி

(1) அ ஆவின்முன் இ ஈவரின் ஈறுகெட இகரமாவது ஈகாரமாவது ஏயாகும்.

உ–ம்.	நர	+	இந்திரன்	= நரேந்திரன்
	சுர	+	ஈசன்	= சுரேசன்
	தரா	+	இந்திரன்	= தரேந்திரன்
	மகா	+	ஈசன்	= மகேசன்

(2) அ ஆவின்முன் உ ஊ வரின் ஈறுகெட, உகரமாவது ஊகாரமாவது ஓவாகும்:–

உ–ம்.	பாத	+	உதகம்	= பாதோகம்
	ஞான	+	ஊர்ச்சிதன்	= ஞானோர்ச்சிதன்
	கங்கா	+	உற்பத்தி	= கங்கோற்பத்தி
	தயா	+	ஊர்ச்சிதன்	= தயோர்ச்சிதன்

3. விருத்திசந்தி.

(1) அ ஆவின்முன் ஏ ஐவரின், ஈறு கெட ஏகாரம் ஐயாகும், ஐதிரியாது கூடும்.

உ–ம்.	லோக	+	ஏகநாயகன்	= லோகைகநாயகன்
	சிவ	+	ஐக்கியம்	= சிவைக்கியம்
	தாரா	+	ஏகவீரன்	= தரைகவீரன்
	மகா	+	ஐசுவரியம்	= மகைசுவரியம்

(2) அ ஆவின் முதல் ஓ ஔவரின், ஈறு கெட ஓ ஔவாகும், ஔ இயல்பாயிருக்கும்:–

உ–ம்.	கலச	+	ஓதளம்	= கலசௌதனம்
	திவ்விய	+	ஔடதம்	= திவ்வியௌடதம்
	கங்கா	+	ஓகம்	= கங்கௌகம்
	மகா	+	ஔதாரியம்	= மகௌதாரியம்

மெய்யீற்றுப்புணரியல் முற்றிற்று.

5. உருபுபுணரியல்

உருபுகள்

எட்டுருபுகளுஞ் சாருமிட வகையால் இத்தனையாமென்பது)

240. *ஒருவ னொருத்தி பலரொன்று பலவென*
வருபெய ரைந்தொடு பெயர்முத லிருநான்
குருபு முறழ்தர நாற்பதா முருபே.

இ–ள். ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பல என வருபெயர் ஐந்தொடு – ஒருவனும் ஒருத்தியும் பலரும் ஒன்றும் பலவும் என்று கருதவரும் ஐந்து பெயரோடும், **பெயர் முதல் இருநான்கு உருபும் உறழ் தர** – எழுவா ய்வேற்றுமையான பெயர் முதல் விளி யீறாக நின்ற எட்டுருபுகளையும் பெருக்க, **உருபு நாற்பது ஆம்** – வேற்றுமையுருபுகள் நாற்பதாகும். **எ–று.**

சொல்லின் மேல்வைத்துக் கூறினால் இப்பெயர்களோடன்றிப் பொதுப் பெயர்களோடு உருபுகள் வராவெனப் பொருள்படுதலால் எல்லாப்பெயருமடங்குதற்குப் பொருளின் மேல் வைத்து எனவரு பெயரைந் தோடென்றார்.

வ–று. நம்பி, சாத்தி, மக்கள், மரம், மரங்கள் என்னும் இவற்றுள், நம்பி, நம்பியை, நம்பியால், நம்பிக்கு, நம்பியின், நம்பியது, நம்பிகண், நம்பீ என ஒருவனென்னும் வாய்ப்பாட்டுயர் திணையாண்பாற் பெயரோடு எட்டுருபுகளும் வந்தன. மற்றை நான்கு பெயர்களோடும் இப்படியே யொட்டுக.

வேற்றுமையுருபுகள் வருதற்குக் காரணமும் வருமிடமும்

241. *பெயர்வழித் தம்பொரு டரவரு முருபே.*

இ–ள். உருபு – வேற்றுமையுருபுகள், **தம்பொருள் தர** – தம்பொருளைக் கொடுக்க, **பெயர்வழி வரும்** – பெயர்க்குப்பின் வரும். **எ–று.**

தம்பொருள் என்றது:– கருத்தா, கருமம் (கருமம் – செயப்படுபொருள்) கருவி, முதலியன.

வ–று. நம்பிபெற்றான், நம்பியைப்பெற்றான், நம்பியாற் பெற்றான் எனவரும். மற்றவைகளும் இப்படியே.

ஐம் முதலிய ஆறுருபும் நிலைமொழி வருமொழியோடு புணருமாறு.

***242.* ஒற்றுயிர் முதலீற் றுருபுகள் புணர்ச்சியின்**
ஒக்குமன் னப்பெயர் வேற்றுமைப்
புணர்ப்பே.

இ—ள். ஒற்று உயிர் முதல் ஈற்று உருபுகள் – நிலைமொழியோடும் வருமொழியோடும் புணரும் மெய்யுயிர்களை முதலும் ஈறுமாகவுடைய ஐம்முதலிய ஆறுருபுகளும், **புணர்ச்சியின் மன் ஒக்கும்**, இடைச் சொல்லாயினும் இயல்பொடு விகாரத்தினையும் புணர்ச்சிவகையாற் பெரும்பாலும் ஒக்கும், **வேற்றுமைப் புணர்ப்பு** – போன விரண்டியலுள்ளும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக் கண், **அப்பெயர்** – இயல்பொடு விகாரத்தியைந்த மெய்யுயிர் முதலீற்றுப்பெயர்களை. **எ—று.**

மன் என்றமையால், சிறுபான்மை ஒவ்வாவென்பதாம்.

இந்தவுருபுகளின் முதலீறுகட்கு மாட்டேற்றால் இவ்விதி கூறவே உருபின் இருமருங்கும் புணரும் நிலைமொழியீறும் வருமொழி முதலும் படுஞ் செய்கைகளுக்கு விதிபோன இரண்டியலுள்ளும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கென விதித்தவற்றுள் அடங்குமாதலின் அவையும் இந்தமாட்டேற்றால் அமைத்திலரென்பதும், அப்படி அடங்குதற்கு 'மூன்றாறுருபெண்வினைத் தொகைசுட்டீறாகுமுகர முன்னரியல்பே' என்னுஞ் சூத்திரமே சான்றென்பதும் பெறப்படும்.

உ—ம். நம்பிகண் வாழ்வு; இங்கே 'ஆவியரமுன்வன்மைமிகா' என்றும், 'ணனவல்லினம் வரட்டறவும் பிறவரினியல்புமாகும் வேற்றுமைக்கு' என்றும் சொல்லியபடியே, கண்ணுருபின் முதலுமீறும் இயல்பாயின.

உறிக்கட்டயிர்; இங்கே 'இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன் க ச த ப மிகும்' என்றும் 'ண ன வல்லினம் வரட்டறவும்' என்றுஞ் சொல்லியபடியே, கண்ணுருபின் முதலுமீறும் விகாரமாயின.

பழிக்கஞ்சி; இங்கே 'இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர் முன் க ச த ப மிகும்' என்றும் 'முற்றுமற் றொரோவழி' என்றுஞ் சொல்லிய படியே குவ்வுருபின் முதலுமீறும் விகாரமாயின.

நம்பிக்குப்பிள்ளை; இங்கே 'ஆவி யர முன் வன்மை மிகா' என்ற விதி யொவ்வாமற் குவ்வுருபின் முதல்வல்லொற்று மிக்கது. மற்றவையும் இப்படியே வருதலை ஆராய்ந்தறிக.

சாரியை

சாரியை வருமாறு

***243.* பதமுன் விகுதியும் பதமு முருபும்**
புணர்வழி யொன்றும் பலவுஞ் சாரியை
வருதலுந் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்.

இ—ள். பதமுன் விகுதியும் பதமும் உருபும் புணர்வழி – பதத்தின் முன் இறுதிநிலையாவது பதமாவது உருபாவது புணருமிடத்து, – **சாரியை ஒன்றும்** (சாரியை) **பலவும்** – ஒரு சாரியையாயினும் பல சாரியையாயினும் – **வருதலும் தவிர்தலும் விகற்பமும் ஆகும்** – வருதலும் வராதொழிதலும் இவ்விரண்டுமாகிய விகற்பமும் ஆகும். **எ—று.**

உ—ம். (1) நடந்தனன், நடவாநின்றனன், படித்தனன், படியாநின்றனன் என்பன விகுதிப் புணர்ச்சியில் சாரியை பெற்றே நின்றன. இவைகளில் சாரியை அன்.

(2) நடந்தான், நடவா நின்றான், படித்தான், படியா நின்றான் என்பன விகுதிப் புணர்ச்சியில் சாரியைபெறாமலே நின்றன.

(3) நடந்தன, நடந்த; ஓடா நின்றன, ஓடாநின்ற என்பன விகுதிப் புணர்ச்சியில் சாரியை விகற்பித்து (=பெற்றும் பெறாதும்) வந்தன.

புளியங்காய், ஆலம்பழம், வேப்பம்பலகை எனப் பதப்புணர்ச்சியில் சாரியை பெற்றே வந்தன.

புளிக்கறி, தினைச்சோறு, நீர்க்குடம் என்பன பதப்புணர்ச்சியிற் சாரியை பெறாதே வந்தன.

நெல்லின் குப்பை, நெற்குப்பை; மண்ணாங்கட்டி, மண்கட்டி, என்பன பதப்புணர்ச்சியிற் சாரியை விகற்பித்து (=பெற்றும் பெறாதும்) வந்தன.

அவற்றை, மரத்தை, பழத்தை என்பன உருபுபுணர்ச்சியுட் சாரியை பெற்றே வந்தன.

தன்னை, சருக்கரையை என்பன உருபு புணர்ச்சியுட் சாரியைபெறாதே வந்தன.

ஆனை, ஆவை; கோனை, கோவை; நந்தமை, நம்மை என்பன உருபு புணர்ச்சியுட் சாரியை விகற்பித்து (= பெற்றும் பெறாதும்) வந்தன.

ஆவினுக்கு, மரத்தினுக்கு, என்றனக்கு என்பன சாரியை பல பெற்று வந்தன.

சாரியைகள் இவையென்பது.

244. அன் ஆன் இன்அல் அற்றிற் றத்தம்
தம் நம் நும் ஏ அ உ ஐகுன
இன்ன பிறவும் பொதுச்சா ரியையோ.

இ—ள். அன்......ன—அன் முதல் னகரமெய்யீறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினேழும், – இன்ன பிறவும் – இவைபோல்வன பிறவும், – **பொதுச் சாரியை** – விகுதிபதமுருபென்னு மூன்று புணர்ச்சிகளிலுந் தனிமொழிகளிலும் வருதலினாலே பொதுச்சாரியையாகும். **எ—று.**

உ—ம். அன் – ஒன்றன் கூட்டம், ஆன் – ஒருபாற்கு, இன்– வண்டின்கால், அல்–தொடையல், அற்று – பலவற்றை, இற்று – பதிற்றுப்பத்து, அத்து – மரத்திலை, அம் – மன்றம், தம் – எல்லார் தம்மையும், நம் – எல்லா நும்மையும், நும் – எல்லீர்நும்மையும், ஏ – கலனே தூணி, அ – நடந்தது, உ – சாத்தனுக்கு, ஐ – ஏற்றை, கு – உய்குவை, ன் – ஆன் எனமுறையே காண்க.

இன்ன பிறவும் என்றதனால், தன் – அவன்றனை, தான் – அவன்றான், தாம் – அவர்தாம், ஆம் – புற்றாஞ்சோறு, ஆ – இல்லாப் பொருள், து – செய்துகொண்டான் என்பனவும், இன்னும் வருவன உளவாயின் அவையுங்கொள்க.

உருபு புணர்ச்சிக்குச் சிறப்புவிதி

245. எல்லா மென்ப திழிதிணை யாயின்
அற்றோ டுருபின் மேலும் முறுமே
அன்றே னம்மிடை யடைந்தற் றாகுமே.

இ—ள். **எல்லாம் என்பது** – எல்லாம் என்னும் பொதுப்பெயர், – **இழிதிணை ஆயின்** (இடை) **அற்று உருபின் மேல் உம் உறும்** – அஃறிணையில் வரும்போது அதனோடு ஆறுருபுகளும் புணரின் இடையிலே அற்றுச்சாரியையும் உருபின்மேல் முற்றும்மையும் பெறும் – **அன்றேல் இடை நம் அடைந்து அற்று ஆகும்,** – உயர்திணையில் வரும்போது இடையிலே நம்முச்சாரியை யடைந்து உருபின்மேல் முற்றும்மையும் பெறும். **எ—று.**

உ—ம். எல்லாவற்றையும், எல்லாநம்மையும் எனவரும். மற்றையுருபுகளோடும் இப்படியே யொட்டுக. எல்லாநம்மையும் உயர்திணைத்தன்மைப் பன்மை.

இனி, இரட்டுறமொழிதலால், இழிதிணையாய் இன் அற்றோடு எனக்கொண்டு, எல்லாவற்றினையும் என வருதலுங் கொள்க.

246. எல்லாரு மெல்லீரு மென்பவற் றும்மை
தள்ளி நிரலே தம்நும் சாரப்
புல்லு முருபின் பின்ன ரும்மே.

இ—ள். எல்லாரும் எல்லீரும் என்பவற்று உம்மை தள்ளி – ஆறுருபும் புணருமிடத்து எல்லாரும் எல்லீரும் என்னும் இருபெயர்களினுடைய இறுதியிலுள்ள முற்றும்மைகளைத் தள்ளி, **நிரல் தம் நும் சார** – முறையே தம்முச்சாரியையும் நும்முச்சாரியையும் அவையிருந்த இடங்களிலே பொருந்த, **உம் உருபின் பின்னர்ப் புல்லும்** – அவற்றினாலே தள்ளுண்ட முற்றும்மைகள் உருபுகளின் பின்னேவந்து பொருந்தும். **எ—று.**

உ—ம். எல்லார்தம்மையும், எல்லாரையும், எ—ம் எல்லீர் நும்மையும், எல்லீரையும். எ—ம். விகற்பித்துவந்தன. மற்றையுருபுகளோடும் இப்படியேயொட்டுக.

நந்தம்மை, நுந்தம்மை எனப் படர்க்கைக்குரிய தம்முச்சாரியை தன்மை முன்னிலைகளில் வருதல் ‘ஓரிடம்பிறவிடந்தழுவலுமுளவே’ என்னும் வழுவமைதி.

247. தான் தாம் நாம் முதல் குறுகும் யான் யாம்
நீ நீர் என் எம் நின்நு மாம்பிற
குவ்வி னவ்வரு நான்கா றிரட்டல.

இ—ள். தான் தாம் நாம் முதல் குறுகும் – தான் தாம் நாம் என்னு மூன்று பெயர்களும் உருபுகள் புணருமிடத்து நெடுமுதல் குறுகி முறையே தன் தம் நம் எனவரும், – **யான் யாம் நீ நீர் என் எம் நின் நும்ஆம்** – யான் யாம் நீ நீர் என்னு நான்கு பெயர்களும் உருபுகள் புணருமிடத்து முறையே என் எம் நின் நும் எனத்திரியும், **குவ்வின் அவ்வரும்** – இவ்வெழுபெயரோடு குவ்வுருபு புணருமிடத்து நடுவே அகரச்சாரியை வரும், – **நான்கு ஆறு இரட்டல** – குவ்வுருபின் அகரச்சாரியை வரினும் ஆறாம் வேற்றுமை யுருபுயிர்கள்வரினும் இவ்வேழு விகாரமொழிகளினிறுதியி லுள்ளனவாகிய தனிக்குறின் முன்னொற்றுக்கள் இரட்டாவாம். **எ—று.**

உ—ம். (1) தான் + ஐ = தன்னை, தாம் + ஐ = தம்மை, நாம் + ஐ= நம்மை. எனவும் யான் + ஐ = என்னை, யாம் + ஐ = எம்மை, நீ + ஐ = நின்னை, நீர் + ஐ = நும்மை. எனவும் வரும். ஒழிந்த உருபுகளோடும் இப்படியே யொட்டுக.

(2) தனக்கு, தமக்கு எனக் குவ்வுருபு புணருமிடத்து அகரச் சாரியை பெற்றன.

(3) தனக்கு, எனவும் தனது, தனாது, தன. எனவும் அகரச்சாரியையும் ஆறாம் வேற்றுமை யுருபுயிர்களும் வந்தவிடத்துந் தனிக்குற்றொற் றிரட்டாவாயின.

பிற என்றமிகையால், நீ நீர் என்பன முறையே உன் உம் எனவும் திரிந்து வருதல் கொள்க.

248. ஆமா கோனவ் வணையவும் பெறுமே.

இ—ள். ஆமாகோ – ஆவென்னும் பசுவின் பெயரும் மாவென்னும் விலங்கின் பொதுப்பெயரும் கோவென்னும் இறைவனை யுணர்த்தி நிற்கும் பெயரும், – **னவ்வணையவும் பெறும்** – உருபுகள் புணருமிடத்து னகரச்சாரியை பொருந்தவும் பெறும். **எ—று.**

உ—ம். ஆனை, ஆவை; மானை, மாவை; கோனை, கோவை என விகற்பித்துபெறுதல் காண்க. மற்றையுருபுகளோடும் இப்படியே ஒட்டுக.

அணையவும் என்ற உம்மையால், குவ்வுருபு புணரும்போது, ஆனுக்கு, மானுக்கு, கோனுக்கு என உகரச்சாரியையும் உடன் பெறுதலும், ஆவுக்கு, மாவுக்கு, கோவுக்கு என உகரச்சாரியை யொன்றே பெறுதலும், ஆவினுக்கு, மாவினுக்கு, கோவினுக்கு என இன்சாரியையும் உகரச்சாரியையும் உடன்பெறுதலும், ஆவினை, மாவினை, கோவினை என இன்னுரு பொழிந்த வுருபுகள் புணரும்போது இன்சாரியை பெறுதலுங் கொள்க.

இனி, இரட்டுறமொழிதலால், ஆமா என ஒரு சொல்லாய்க்காட்டுப் பசுவையுணர்த்தி நின்றவிடத்தும், ஆமானை, ஆமானுக்கு, ஆமாவினுக்கு என இவ்விதிகள் பெறுதலும், அணையுமென்றொழியாது பெறும் என்றமையால், ஆன், மான், கோன், ஆமான் எனத் தனிமொழிக் கண்ணும் னகரச்சாரியை வருதலுங் கொள்க.

249. ஒன்று முதலெட் டீறா மெண்ணூர்
பத்தின்முன் னான்வரிற் பவ்வொற்
றொழியமேல்
எல்லா மோடு மொன்ப துமிற்றே.

இ—ள். ஒன்று முதல் எட்டு ஈறு ஆம் எண் ஊர் பத்தின்முன் – ஒன்று முதல் எட்டீறாகிய எண்களோடு புணர்ந்த பத்தென்னு மெண்முன் உருபுகள் புணருமிடத்து, **ஆன் வரின்** – ஆன்சாரியை வருமாயின், **பவ்வொற்று ஒழிய மேல் எல்லாம் ஓடும்** – அப்பத்தென்னு மெண்ணினது பகரமெய்யொன்றுமே நிற்க

அதன்மேலே நின்ற எல்லா வெழுத்துங் கெடும், **ஒன்பதும் இற்று** – ஒன்பதென்னு மெண்முன்னும் உருபுகள் புணருமிடத்து ஆன்சாரியை வரின் அதன் பகரமெய் நிற்க மேலேநின்ற எல்லாவெழுத்துங் கெடும். **எ—று.**

உ—ம். ஒரு பானை, ஒருபதை, ஒருபஃதை, எனவும் ஒன்பானை, ஒன்பதை, ஒன்பஃதை, எனவும் விகற்பித்து வரும். மற்றவைகளோடும் இப்படியே யொட்டுக.

ஒருபது, ஒருபஃது என விகாரப்பட்டுவரும் பத்தென்பார், எண்ணூர்பத்தென்றார்.

ஆன் வருதலைப் பராமுகமாகச் சொன்னமையால், உகரச்சாரியை இன்சாரியைகளும் வேண்டியவிடத்து வருமெனக் கொள்க.

250. வவ்விறு சுட்டிற் கற்றுறல் வழியே.

இ—ள். வவ்விறு சுட்டிற்கு – வகரமெய்யீற்று மூன்று சுட்டுப் பெயர்களுக்கும், **அற்று உறல் வழி** – உருபுகள் புணருமிடத்து அற்றுச்சாரியை பொருந்துதல் முறையாம். **எ—று.**

உ—ம். அவற்றை, இவற்றை, உவற்றை என அற்றுச்சாரியை வேண்டியே வருதல் காண்க.

வழியே என்ற மிகையால், அவற்றினை, இவற்றினை, உவற்றினை என இன்சாரியை வருதலும், தனிக்குறின் முன்னொற்று உயிர்வரி னிரட்டாமையுங் கொள்க. ஒழிந்த உருபுகளோடும் இப்படியே யொட்டுக.

251. சுட்டின் முன்னாய்த மன்வரிற் கெடுமே.

இ—ள். சுட்டின் முன் ஆய்தம் – அஃது இஃது உஃது என்னு மூன்று சுட்டுப் பெயர்களில் அம்மூன்று சுட்டெழுத்துக்களின் முன்னின்ற ஆய்தம், – **அன்வரின் கெடும்** – உருபுகள் புணருமிடத்து அன்சாரியைவரிற் கெடும். **எ—று.**

உ—ம். அஃது + ஐ = அதனை, அஃதை; இஃது + ஐ = இதனை, இஃதை; உஃது + ஐ = உதனை, உஃதை எனச் சாரியை விகற்பித்து வருதலும் வந்தவழி ஆய்தங்கெடுதலுங் காண்க.

அன்சாரியை வருதலை நோக்கி ஆய்தங்கெட்டவழி, அது, இது, உது என ஆய்தமில்லாச் சுட்டும் பெயர்களாய்ப், பின்பு அன்சாரியை பெறுதலால் ஆய்தமில்லாச் சுட்டுப் பெயர்களுக்கும் இதுவே விதியெனக்கொள்க.

அன் வருதலைப் பராமுகமாகக் கூறலால், குவ்வுருபு

புணரும்போது அதற்கு என அன்சாரியை தனித்து வருதலே யன்றி, அதனுக்கு என உகரச் சாரியையுடன் வருதலுங்கொள்க.

252. அத்தி னகர மகரமுனை யில்லை.

இ–ள். அத்தின் அகரம் – அத்துச்சாரியையினது அகரவுயிர், – **அகரமுனை இல்லை** – இயல்பினும் விதியினு நின்ற அகரவுயிரீற்றின் முன் வரின் வகரவுடம்படுமெய் பெறாது கெடும். **எ–று.**

உ–ம். மக+அத்து+கை= மகத்துக்கை, மர+அத்து+குறை = மரத்துக்குறை என இரண்டு அகரவீற்றின் முன்னுங் கெட்டது.

புறனடை

சாரியைக்குப் புறனடை

253. இதற்கிது சாரியை யெனினள வின்மையின்
விகுதியும் பதமு முருபும் பகுத்திடை
நின்ற வெழுத்தும் பதமு மியற்கையும்
ஒன்ற வுணர்த்த லுரவோர் நெறியே.

இ–ள். இதற்கு இது சாரியை எனின் அளவு இன்மையின் – விகுதிமுதலிய புணர்ச்சிக்கண் இதற்கு இது சாரியையென்று அளவுசெய்து விதித்தனவற்றுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளுந் தனித்தனி சொல்லப்புகின் அளவுபடாமையால், **விகுதியும் பதமும் உருபும் பகுத்து** – விகுதிப்புணர்ச்சியையும் பதப்புணர்ச்சியையும் உருபு புணர்ச்சியையுங் கண்டவிடத்துப் பகுத்து, **இடை நின்ற எழுத்தும் பதமும்** – நடுவேநின்ற ஏகாரம் அகரம் முதலியவெழுத்துச் சாரியையினையும் அன் ஆன் முதலிய பதச்சாரியையினையும், – **இயற்கையும்** – இவ்விரண்டு சாரியையுந் தோன்றாத இயல்பினையும், – **ஒன்ற உணர்த்தல் உரவோர்நெறி** – தெரியவறிவித்தல் பெரியோரது கடனாகும். **எ–று.** ணுருபிற்கு இன்சாரியை வராதென்றுங் கொள்ளற்க; நாட்டின் கணிருந்தான் எனக் கண்ணுருபிற்கு இன்சாரியை வருமென்றும், நாட்டினீங்கினான் என இன்னுருபிற்கு இன்சாரியைவராதென்றுங் கொள்க.

உருபுபுணர்ச்சியுள்: "ஒற்றுயிர் முதலீற் றுருபுகள் புணர்ச்சியினொக்குமன் னப்பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ப்பே" எனப் பொதுப்படவிதித்தாரேனும், விதியுளதென்று நினைந்து, நம்பிகு என உயிரீற்றுயர் திணைப்பெயர் முன் வந்த குவ்வுருபு மிகாதென்றும், நம்பிக்கண் என மன்னென்றமையாற் கண்ணுருபு மிகாதென்றும், நம்பிக்கு எனக் குவ்வுருபு மன்னென்றமையான் மிகுமென்றுங் கொள்க.

மற்றவைகளும் இப்படியே காண்க.

வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்குப் புறனடை

254. இயல்பின் விகாரமும் விகாரத் தியல்பும்
உயர்திணை யிடத்து விரிந்துந் தொக்கும்
விரவுப் பெயரின் விரிந்து நின்றும்
அன்ன பிறவு மாகுமை யுருபே.

இ–ள். இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்து இயல்பும் – வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கு விதித்த பொதுவிதியோடு தானும் ஒருங்கு முடிதலேயன்றியப் படி விதித்த இயல்பிலே விகாரமாகியும் விகாரத்திலே இயல்பாகியும், **உயர்திணையிடத்து விரிந்துந்தொக்கும்** – உயர்திணைப் பெயரிடத்து வெளிப்படுத்தியும் மறைந்தும், **விரவுப் பெயரின் விரிந்தும் நின்றும்** – பொதுப் பெயரிடத்து வெளிப்பட்டும் மறைந்தும், **அன்ன பிறவும் ஆகும்** – அவைபோல்வன பிறவேறுபாடு களாகியும் வரும், – **ஐயுருபு** – இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி.

வ–று. (1) வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப எனவும் மகட்கொடுத்தான் தலை வற்புகழ்ந்தான், தாய்க்கொலை, ஒன்னலர்ச் செகுத்தான். எனவும் இயல்பாக வேண்டியவிடத்து விகாரமாயிற்று.

(2) கனிதின்றான், வரைபிளந்தான், பந்துதந்தான். எனவும் மண்சுமந்தான், பொன் கொடுத்தான் எனவும் காய்தின்றான், தேர்செய்தான், தமிழ்படித்தான். எனவும் பால் குடித்தான், வாள்பிடித்தான் எனவும் வரம் பெற்றான், செயமுற்றான், மரம் வெட்டினான் எனவும் விகாரமாக வேண்டியவிடத்து இயல்பாயிற்று. இவ்விகாரத்தியல்பு வருமொழி வினையாயவிடத்தெனக் கொள்க. வருமொழிவினையாகாது பெயரேயாக இரண்டனுருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையிலே வேற்றுமைக்கென விதித்த பொதுவிதியோ டொருங்கொத்து விகாரத்தில் விகாரமாகும். மண்கூடை கை எனணகரவீறு, இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்றொக்க.

வ–று. (1) "ஆனநெய்தெளித்துநானநீவி" விதித்த பொருட் புணர்ச்சிக்கண், "உருபின் முடிபவை யொக்குமப் பொருளினும்" என்ற மாட்டேற்றால் அமைந்த னகரமெய்ச்சாரியை யன்றி, அகரச்சாரியையும் உடன்வந்தது.

(2) இனி விதியாதொழிந்தவற்றின்கண், பாட்டின் பொருள் எனக் குற்றியலுகரத்திற்கு இன்சாரியை வந்தது.

(3) தன்கை, என்கை எனச் சாரியையின்றி இயல்பாக வந்தன. இப்படியே மூவகைப் புணர்ச்சிகளையும் பகுத்துணர்ந்து கொள்க.

நான்கு புணர்ச்சிக்கும் புறனடை

255. விகுதி பதஞ்சா ரியையுரு பனைத்தினும்
உரைத்த விதியினோர்ந் தொப்பன
கொளலே.

இ–ள். விகுதி பதம் சாரியை உருபு அனைத்தினும் – விகுதியும் பதமுஞ் சாரியையும் உருபும் ஆகிய நான்கின் புணர்ச்சி யினிடத்தும், **உரைத்த விதியின் ஓர்ந்து** – பொதுப்படச் சொல்லப்பட்ட விதிகளுள் இவ்விதி இதற்குப் பொருந்தும் இவ்விதி இதற்குப் பொருந்தாது என வுய்த்துணர்ந்து, **ஒப்பனகொளல்** – எவ்விதி எதற்குப் பொருந்துமோ அவ்விதியை அதற்குக் கொள்க. **எ–று.**

வ–று. (1) விகுதிப் புணர்ச்சியுள்: ''றவ்வொ டுகரவும் மைநிகழ் பல்லவும்'' எனப் பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுளதென்று நினைந்து, இவ்விகுதிவந்தவிடத்தெல்லாம் இவ்விரண்டு காலமும் பொருந்தும் என்று கொள்ளற்க. சென்று, சென்றும் என்றவிடத்து இருந்த காலமும், சேறு, சேறும் என்றவிடத்து எதிர்காலமும் பொருந்துமென்று கொள்க.

(2) பதப்புணர்ச்சியுள்: ''அல்வழி இ ஐம் முன்ன ராயினியல்பு மிகலும் விகற்பமு மாகும்'' எனப் பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுள தென்று நினைந்து, ஆடி திங்கள், குவளைகண் என இயல்பாமென்றும், பருத்திக்குறிது, யானைக் குதிரை என மிகுமென்றுங் கொள்ளற்க. பருத்திகுறிது என எழுவாய்க் கண்ணும், யானை குதிரை என உம்மைத் தொகைக் கண்ணும் இயல்பாமெனவும், ஆடித் திங்கள் எனப் பண்புத் தொகைக் கண்ணும், குவளைக் கண் என உவமைத் தொகைக் கண்ணும் மிகுமெனவுங் கொள்க.

(3) சாரியைப் புணர்ச்சியுள்: ''பதமுன் விகுதியும் பதமு முருபும் புணர்வழியொன்றும் பலவுஞ் சாரியை வருதலுந் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்'' எனப் பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுளதென்று நினைந்து, நாட்டினினீங்கினான் என இன்னுருபிற்கு இன்சாரியை வருமென்றும், நாட்டுக் கணிருந்தான் எனக் கண் தொகையிலும், இயல்பாம் மண் சுமந்தான் என்பது, மண்ணைச் சுமந்தான் என விரிதலால், இரண் டனுருபு மாத்திரந் தொக்க தொகை. மண்கூடை என்பது, மண்ணை யுடைய கூடை என விரிதலால், உருபும் பயனும் உடன்றொக்க தொகை. கற்கறித்தான், கட்குடித்தான் எனத் தனிக்குறிலைச் சார்ந்த லகர னகரம், வருமொழிவினையாய விடத்தும், வேற்றுமைப் பொதுவிதியேற்றல் காண்க.

(4) நம்பியைக் கொணர்ந்தான், அரசனை வணங்கினான் என உயர்திணைப் பெயரிடத்தே விரிந்தது. ஆடூஉவறிசொல், மகடூஉவறி

சொல், பல்லோரறியஞ்சொல், நான்முகற்றொழுது என உயர்திணைப் பெயரிடத்தே தொக்கது.

(4) கொற்றனைக் கொணர்ந்தான் எனப் பொதுப் பெயரிடத்தே விரிந்தது. ஆண் பெற்றான், பெண் பெற்றாள் எனப் பொதுப் பெயரிடத்தே தொக்காது.

அன்னபிறவும் என்றதனால், தற்கொண்டான், எற்பணியாள் என உறழ வேண்டியவிடத்துத் திரிந்தே வருதலும், விளக்குறைத்தான் என இனமெல்லெழுத்து மிகவேண்டியவிடத்து வல்லெழுத்து மிகுதலும், மரங்குறைத்தான் என மவ்வீறுகெட்டு வல்லெழுத்து மிகவேண்டிய விடத்து மகரம் இனமெல்லெழுத்தாகத் திரிதலும், மாடுகொண்டான், பயறுதின்றான் என டறவொற்றிரட்ட வேண்டியவிடத்து இரட்டாமையும், மருந்து தின்றான் என மென்றொடர் வன்றொடராக வேண்டியவிடத்து அங்ஙன மாகாமையும், வேறொட்டான், தாடொழுதான் என லகர ளகரந் தகரம்வரத் திரியவேண்டியவிடத்துக் கெடுதலும், குரிசிற்றடிந்தான், அவட்டொ டர்ந்தான் என உயர்திணைக்கட் கெடாது திரிந்து நிற்றலும், பிறவுங் கொள்க.

இன்னும், எண்ணின் கணின்ற இறந்ததுதழீஇய இழிவு சிறப்பும்மைகளால், வேற்றுமைக்கென விதித்த பொதுவிதியோ டொருங்கொத்து, தெள்குபிடித்தான், எஃகுதொடுத்தான், நாகு கட்டினான், வரகுதந்தான் என இயல்பில் இயல்பாகியும், மகப்பெற்றான், பலாக் குறைத்தான், வடுப்பெற்றான், சுக்குத்தின்றான், பூத் தொடுத்தான், சேப்பெற்றான், கோக்கறந்தான் என வருமொழி வினையாயவிடத்தும் விகாரத்தில் விகாரமாகியும் வருதலே பெரும் பாலனவென்க.

256. புள்ளியு முயிரு மாயிறு சொன்முன்
றம்மி னாகிய தொழின்மொழி வரினே
வல்லினம் விகற்பமு மியல்பு மாகும்.

இ–ள். புள்ளியும் உயிரும் ஆய் இறு சொன்முன் – மூன்றாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியுள் ஒற்றும் உயிரும் இறுதியாகநின்ற சொற்களின் முன், **தம்மின் ஆகிய தொழில் மொழி வரின்,** கருவி கருத்தா உடனிகழ்ச்சி என்பவற்றுட் கருத்தாவாகிய நிலைமொழிப் பொருள்களா லாகிய தொழிற்சொல் வந்தால், **வல்லினம் விகற்பமும் இயல்பும் ஆகும்** – அவ்விடத்து வரும் வல்லினம் வேற்றுமைப் பொதுமுடிபேலாது உறழ்ச்சியும் இயல்பும் ஆகும். **எ–று.**

இவ்விதியும் இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிபோல ஒப்பனகொள்க.

வ–று. (1) பேய்கோட்பட்டான், பேய்க் கோட்பட்டான்; சூர்கோட்பட்டான், சூர்க்கோட்பட்டான்; புலிகோட்பட்டான், புலிக்கோட் பட்டான் என வல்லினம் ஒருகான் மிகுந்தும் ஒரு காலியல்பாயும் விகற்பித்தன.

(2) பேய் பிடிக்கப்பட்டான், புலி கடிக்கப்பட்டான் என வல்லின இயல்பாயின.

உம்மையால், அராத்தீண்டப்பட்டான், சுறாப் பாயப்பட்டான் வேற்றுமைப் பொதுவிதியான் மிக்கு முடிவனவே பெரும்பாலனவென்க.

எழுத்ததிகாரத்துக்குப் புறனடை

257. ***இதற்கிது முடிபென் றெஞ்சா தியாவும்***
விதிப்பன வின்மையின் விதித்தவற் றியலான்
வகுத்துரை யாதவும் வகுத்தனர் கொளலே.

இ–ள். இதற்கு இது முடிபு என்று – இதற்கு இது முடிபென்று, – **யாவும் எஞ்சாது விதிப்ப** – இவ்வதிகாரத்துள் விதிக்கத் தகுவனவற்றை யெல்லாங் குறையாமல் தனித்தனி அளவு செய்து விதிக்கப்புகின், – **அளவு இன்மையின்** – அதற்கு ஓரளவில்லாமை யால், – **விதித்தவற்று இயலான்** – வகுத்து விதித்தவற்றினுடைய இலக்கணங்களை ஏதுவாகக் கொண்டு, – **வகுத்து உரையாதவும் வகுத்தனர் கொளல்** – வகுத்து விதியுரை யாதனவற்றையுங் கருதலளவையால் வகுத்து விதியுரைத்துக் கொள்க. **எ–று.**

உருபு புணரியல் முற்றிற்று.

– – – –

நன்னூல் எழுத்ததிகாரம் முற்றுப் பெற்றது.